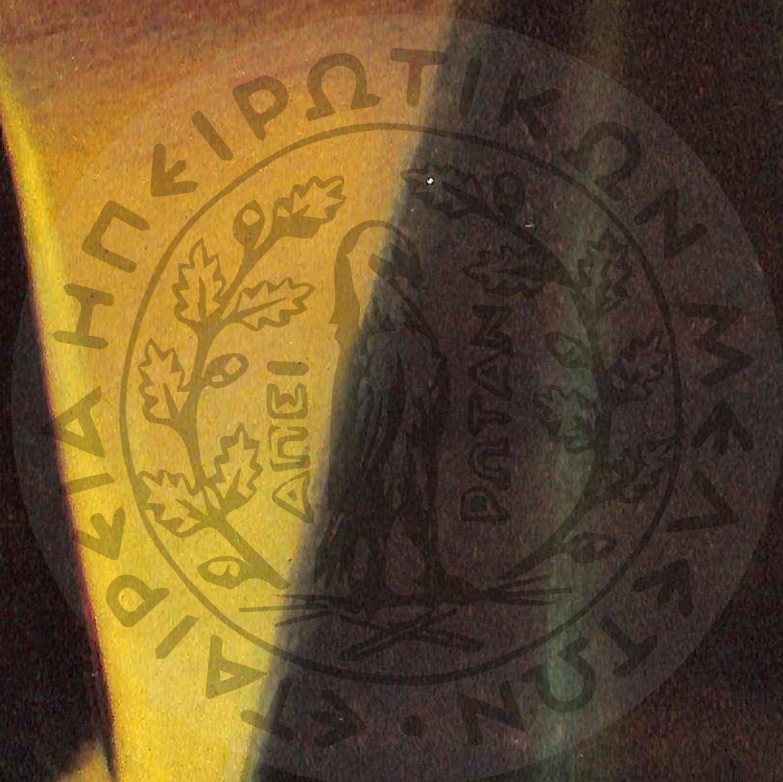

Εβδομα

ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡΙΘ. 444

ΔΟΜ
ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑΖ

ΑΝΤΙΣΤΟΙΧ
ΕΥΡΩ

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
1 Ἀπριλίου 1936

Ἑβδομαδία

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἶναι οἱ μέρες πού συγκινοῦν περισσότερο κάθε χριστιανική ψυχή.
Εἶναι οἱ μέρες τοῦ Πόνου καί τῆς Ἀγάπης.

Μεγάλη Ἑβδομάδα...

Οἱ μαθητές τοῦ Θεανθρώπου θά τὸν ἀκολουθήσουν στὸ ἀνάβασμά του στὸν αἰχμηρὸ Γολγοθᾶ τσακισμένοι κάτω ἀπ' τὸ βάρος τῆς Στιγμῆς, ὅσο δὲν ἦσαν Ἐκεῖνος κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ.

Καί πίσω τους, τὰ πλήθη τῶν Ἀνόντων καί τῶν Σκληρῶν.

Ὁ Χριστὸς τῆς Ἀγάπης καί τοῦ Ἑλέους ὁδηγεῖται στὸ Μαρτύριο.

Σήμερα, — ὅπως καί χθές ὅπως καί πάντα — δεκαεννέα αἰῶνες ὕστερ' ἀπὸ τὸ Μεγάλον Δράμα, ἐπαναλαμβάνεται, ἡ ἴδια ἱστορία: χιλιάδες ὅμως, πιά, Χριστοὶ σταυρώνονται τώρα, χωρὶς νὰ τελειώσῃ κάποτε τὸ μαρτύριό τους.

Εἶναι αὐτοὶ πού τοὺς ἔχει καθαγιασθεῖ ὁ καθημερινὸς Πόνος, ἡ ἀτελειώτη δυστυχία: οἱ ἀπόκληροι συνάνθρωποι μας.

Τὸ δακρυσμένο βλέμμα μας ἄς πέσῃ καί σ' αὐτούς.

Ἄς μὴν τοὺς ξεχνᾶμε σ' αὐτὲς τίς ἁγίες μέρες, πού τίς φωτίζει τὸ φῶς τῆς Ὑπερτάτης Θυσίας Ἐκεῖνου.

Εἶναι τὸ καθήκον μας ἀπέναντί Του. Θά εἶναι τὸ πολλοστημόριο τῶν ὁσων τοῦ χρωστάμε γιὰ τὴν θυσία Του, ἡ χαρὰ πού θά προφέρουμε αὐτὲς τίς μέρες στοὺς πάγοντας ἀδελφούς μας.

Ἄς δώσωμε λοιπὸν ὅ,τι μπορεῖ ὁ καθείς σ' ἐκεῖνον πού δὲν ἔχει.

Καί τὸ ἐλαχιστότατο.

Θά εἶναι πάντα ἄρκετό γιὰ νὰ φωτίσῃ καί τὴν πιδ σβυσμένη μορφή τὸ χαμόγελο τῆς χαρᾶς.

ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς

«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

ΕΙΔΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Διποακτη παιδική κωμωδία

Θά διανεμηθῇ εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστες μας μὲ ἓνα δελτίον καί δέκα μόνον δραχμᾶς.

Ἡ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν!
Πένθους σκηναὶ καί Θρήνου
μὲ τοῦ Ἀνθρώπου τὸν Υἱὸν
ὅστις σπαράζει, ἀγωνιῶν...
Πονέστε ὅλοι εὐλαδικά
Μὲ τὸ Μαρτύριο Ἐκεῖνου...

Ἡ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν!
Ἄς λείψουνε τὰ πάθη:
τὸ μαῦρο μῖσος νὰ γινῇ
ἄδολη ἀγάπη πιδ τρανὴ —
λουλοῦδι εὐωδιαστό πού ἀνθε
μέσ' στῆς ψυχῆς τὰ βάθη...

Ἡ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν!
Σκεφθῆτε, πλοῦσιοι, ὅτι
ζῇ στὴν σκιά καί ὁ φτωχὸς
πού ὑποφέρει μοναχός...
Κι' ἀφίστε του ἓνα ψιχουλό
ἀπὸ τὸ φαγοπότι...

Ἡ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν!
Θνητοὶ ἐξαγνισθῆτε...
Δόσατε κάτι ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Πῆτε μιὰ λέξη εὐσπλαχνική —
κι' ἀπὸ τὸ Θεῖο Μαρτύριο
παραδειγματισθῆτε...

Ἡ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν!
Καί μιὰ ὑποχρέωση ἀκόμη:
μὴν παραλείψετε, κανεῖς,
μιὰ δέηση, γονυκλινῆς,
γιὰ τίς ψυχὰς πού ἀμάρτησαν
καί λαχταροῦν Συγγνώμην...

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΔΥΟ ΕΛΛΗΝ. ΕΡΓΑ

Τὴν ἑβδομάδα πού μᾶς πέρασε δυὸ νέα ἑλληνικά ἔργα νέων συγγραφέων εἶδαν τὰ φῶτα τῆς σκηνῆς. Τὸ βυζαντινὸ δράμα τοῦ κ. Ἀγγ. Τερζάκη «Αὐτοκράτωρ Μιχαήλ» στὸ Βασιλικὸ θέατρο καί «Τὸ εἰκοσιτετράωρο τοῦ κ. Ζαχαρία» τοῦ κ. Χρ. Γιαννακοπούλου.

Καί τὰ δυὸ αὐτὰ ἔργα, καθένα στὸ εἶδος του, σημείωσαν ἀξιόλογη ἐπιτυχία. Ὁ κ. Τερζάκης μάλιστα, πού ὡς τώρα ἦταν γνωστὸς μόνο ὡς πεζογράφος καί πού πρώτη φορά διεκδικοῦσε τίς δάφνες τοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως, ἐκρίθη εὐμενέστατα.

Ἀλλὰ καί τὸ ἔργο τοῦ κ. Χρ. Γιαννακοπούλου ἄρεσε πολὺ. Ἐξυπνὸ, πρωτότυπο στὸ εἶδος του (κάτι σὰν ἐπιθεώρηση καί σὰν πρόζα) γεμάτο μὲ ἐπικάικρα γεγονότα καί καυστικωτάτη σάτυρα, κατάρθωσε νὰ κλείσῃ στὶς δεκαπέντε εἰκόνες τοῦ ὅλα τὰ μαρτύρια πού τραβοῦν οἱ ταλαίπωροι Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὸ πρῶι πού θά ξυπνήσουν ὡς τὸ βράδυ πού... δὲν θά κοιμηθοῦν.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΑΣ

Μιὰ μικρὴ καθυστέρηση στὴν ἐκτύπωση τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου τοῦ βιβλίου μας «Ἡ Χριστίνα εἶναι σπουδαία» μᾶς ἀνάγκασε νὰ ἀναβάλωμε τὴν κυκλοφορία του γιὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτή.

Ἀπὸ τὸ Σάββατο οἱ ἀναγνώστες μας τῶν Ἀθηνῶν καί ἀπὸ τὴν Δευτέρα οἱ ὑπόλοιποι ἀναγνώστες μᾶς θά μποροῦν νὰ ἀνταλλάξουν τὸ δελτίο τῶν μὲ τὸ βιβλίο σὲ ὅλα τὰ πρακτορεῖα καί ὑποπρακτορεῖα τῆς ἐταιρίας «Σπ. Τσαγγάρης».

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ 4ου ΒΙΒΛΙΟΥ ΜΑΣ

Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

παιδική κωμωδία

τοῦ κ.

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗΣ ΔΕΛΤΙΩΝ
ΚΟΙΝΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

16.8.85
35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΑΠΑΙΤΗΣΗ!

—Δέν είμαι καθόλου ευχαριστημένος, κύριε διπρελλά!
—Γιά ποῖο λόγο, κύριε;
—Γιατί μου πουλήσατε προχθές μιὰ ὀμπρέλλα ἐγγυημένη γιὰ δύο χρόνια...Καὶ μοῦ τὴν ἐκλεψαν μέσα στοὺς λεωφορείοι!

■ ■

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ

Ἄνθρωπος.— Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν.
—Βγήκες στὴν ἀναφορά καὶ εἶπες ὅτι θέλεις νὰ μοῦ ὑποβάλῃς ἕνα παράπονό σου.
Ἄρα! Ποῦ εἶναι αὐτό; Νὰ τὸ ἀκούσω.
Ἄνθρωπος.— Δὲν ὑπάρχουν πολ-
λὲς ἐξοδοί, στὸ χτίριο τῶν φυλακῶν, κύριε διευθυντά.

■ ■

ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πελάτης (στὸ γκαρσόνι).— Ὁ ἄν-
θρωπος ποὺ ἐσφαξε αὐτὴ τὴν κότα ποὺ μοῦ
σερβίρισε φαίνεται ὅτι θὰ ἦταν καλὴς κα-
διάς.

Γκαρσόνι.—Τί σὰς ἔκαμε νὰ σκεφθῇ-
τε ἕνα τέτοιο πράγμα, κύριε;

Πελάτης.—Ἡ διστακτικότης του. Γιὰ
ν' ἀποφασίσῃ τὸ σφάξιμό της, τοῦ χρειά-
στηκαν ἔξη ὥς ἑπτὰ χρόνια.

■ ■

ΙΣΤΟΡΙΕΣ...

Πατέρας.— Πῶς πάει ὁ γυιὸς μου
στὴν ἱστορία; Ἐγὼ στὴν ἡλικία του δὲν
τὰ κατὰφερα ὡς αὐτὸ τὸ μάθημα.

Δάσκαλος.— Ἡ... ἱστορία ἐπαναλαμ-
βάνεται.

ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΤΑΜΙΑΣ

—Όχι! Χίλιες φορές ὄχι! Μετὰ τὶς 5
δὲν κάνω ποτὲ πληρωμές! Περάστε αὐ-
ριο.

Γαμήλια ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἦταν πρὶν κατὰ τὸν ἀπὸ αὐτὸν ἀ-
κόμα τὸν Κιανοπώγων. Γιατί ὄχι
μόνο δὲν φύλαγε τὰ πτώματα τῶν
γυναικῶν τοῦ πρὶν ἀπὸ μιὰ πόρτα
ποὺ μπορούσε ν' ἀνοίξῃ σὲ κάθε στιγμή
γιὰ νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸ της, ἀλλὰ
τὰ διάλεγε καὶ χωρὶς συγγενεῖς οὕτως
ὥστε νὰ μὴν ἀνησυχῇ κανεὶς γιὰ τὴν ἐ-
ξαφάνισή τους.

Ἡ Γουίτι Χῶλ ὑπῆρξε ἡ πρώτη σύζυ-
γός του. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐργαζόταν ὡς
ὕπαλληλίσκος σὲ μιὰν ἐπαρχιακὴ τράπε-
ζα. Ἡ Γουίτι ἦταν μιὰ ξανθοῦλα, ἀναι-
μική ποὺ ὑπέφερε—καθὼς ἀπεδείχθη μετὰ
τὸν γάμο τους—ἀπὸ τὸ στομάχι της.

Μία μέρα, πηγαίνοντας σπῆτι τοῦ, ὁ
Τοῦλι βρῆκε τὴν γυναῖκα τοῦ πλαγια-
σμένη, κατὰ χλωμή.
—Ἀκούσε, τοῦ εἶπε ξέρω πῶς δὲν θὰ
ζήσω πολὺν καιρὸ, ἀφοῦ πεθάνω ὅμως
θὰ κληρονομήσεις 5000 δολλάρια.

Τὴν κῦτταξε σαστισμένος.
—Πῆρα μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς πρὶν ἀπὸ
δύο χρόνια, Τοῦλι. Μετὰ τὸν θάνατό μου,
θὰ εἶσαι μοναδικὸς κληρονόμος μου...

Ὁ Τοῦλι θαμνώθηκε: πέντε χιλιάδες
δολλάρια!

«Ἐγνοια σου καὶ σὲ λίγο θὰ πεθάνῃς»,
σκέφθηκε.

Στὴν τράπεζά του χρησιμοποιοῦσαν ἀρ-
σενικό γιὰ τοὺς ποτικούς. Μποροῦσε ὁ-
μως νὰ χρησιμεύσῃ καὶ γιὰ μιὰ σύζυγο...

Ἐπειτα ἀπ' τὸν θάνατο τῆς Γουίτι
Χῶλ, γνωρίστηκε μετὰ τὴν Μαίρη Φάρελ,
στὴν Μινεάπολη. Ἦταν χήρα σιδηροδρο-
μικοῦ ποὺ εἶχε εἰσπράξει 8000 δολλάρια
ἀπ' τὴν ἀσφάλεια τοῦ συζύγου της καὶ
10.000 ἀπ' τὴν σιδηροδρομικὴ ἐταιρεία
τῆς ὁπρὶς τὸ τραῖνο τὸν εἶχε διαμελίσῃ.

Τὴν παντρεύτηκε ὑπὸ τὸ ὄνομα Τζῶρτζ
Κέλλυ—γιατί ὁ Τοῦλι τὸ εἶχε σὲ ἀμαρ-
τία νὰ παντρεύεται δύο φορές μετὰ τὸ ἴδιο
ὄνομα. Ἐπειτα νοίκιασε μιὰ βίλλα κον-
τὰ στὸ ποτάμι Ἡ Μαίρη λάτρευε τὶς ἐκ-
δρομὲς, ἰδίως τὶς βραδυνές, ἀπάνω στὸ
ποτάμι. Δὲν ἤξερε ὅμως κολυμπᾶ. Καὶ
μιὰ μέρα, ποὺ εἶχε πάει μετὰ τὴν βάρκα
μετὰ τὸν σύζυγό της, ἀνερπύθη τὸ ἐλαφρὸ
σκάφος καὶ ὁ Τζῶρτζ Κέλλυ, παρὰ τὶς
προσπάθειές του, μόνο τὸ πτώμα της μπό-
ρεσε νὰ ἀνασῇ ἀπ' τὸν βυθό...

■ ■

Στ' ἀνατολικά, ὁ Τοῦλι γνωρίστηκε μετὰ
τὴν Μπέσι Τέυλορ σ' ἕνα βαπόρι μετα-
ξὺ Νόρφολκ καὶ Νέας-Ἰόρκης. Ἡ νέα
ἦταν ντυμένη κατὰ λευκά.

—Χορεύουμε; τῆς εἶπε. Ὁνομάζομαι
Ἀλίζον Ντουέλ.

Ἐμαθε πῶς ἡ Μπέσι ἐργαζόταν στὴν
Νέα-Ἰόρκη σ' ἕνα δικηγόρο.

—Δὲν ἔχω κανέναν συγγενῇ στὸν κό-
σμο, τοῦ ἐξωμολογήθηκε ἐκείνη. Μονάχα
τὸν Σάντυ, τὸ σκυλάκι μου. Εἶναι τὸ ἀν-
τίδοτο γιὰ τὴν μοναξιά μου, ὁ φίλος μου,
τὸ εὐπνήθι μου. Μολονότι ἡ κ. Κρώ-
λεϋ ἡ νοικοκυρὰ μου, δὲν ἀνέχεται σκυ-
λιά στὸ σπῆτι της, κάνει ἐξαίρεση γιὰ
τὸν Σάντυ ποὺ κοιμάται στὴν κουζίνα
καὶ τὸ πρῶτ', στὶς ἐφτά ἀκριβῶς ἀνεβαί-

νει βιαστικά τὴν σκάλα καὶ ξύνει τὴν πόρ-
τα μου γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξω. Ὅταν δὲν τοῦ
ἀπαντῶ, κατεβαίνει τὴν σκάλα καὶ πη-
γαίνει νὰ φέρῃ κανένα νὰ με ξυπνήσῃ.

Γιὰ νὰ τὴν γεγελάσῃ, τῆς εἶπε πῶς ἡ
οἰκογένειά του ζοῦσε στὸ Μπούφαλο καὶ
πῶς εἶχε διακόψει τὶς σχέσεις του μ' αὐ-
τὴν γιατί ἤθελε νὰ τὸν παντρεύῃ μετὰ
μιὰ κοπέλλα ποὺ αὐτὸς δὲν ἀγαποῦσε.

Κάθε ἄλλος ἀνδρὸς θάβρισκε τὴν Μπέ-
σι χαριτωμένη: γιὰ τὸν Τοῦλι, ἦταν ἡ
πλὴν ἕνα ἐμπόδιο μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν
11.000 δολλαρίων σὲ μετοχές ποὺ εἶχε.
Δὲν τόλμησε νὰ τὴν ζητήσῃ σὲ γάμο πρὶν
ἀπ' τὸν Ἀπρίλη. Πάντως, ὕστερα ἐπέ-
σπευσε τὰ γεγονότα. Οἱ ὑποθέσεις του
τὸν καλοῦσαν στὸ Μπούφαλο καὶ δὲν
μποροῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ χωρὶς αὐτήν. Ἐ-
πέμενε ὁ γάμος τους νὰ γίνῃ τὸ ἀργότε-
ρο στὰ τέλη τοῦ Μαΐου.

—Στὰ τέλη τοῦ Μαΐου, τοῦ εἶπε ὀνει-
ροπόλα ἀγκαλιάζοντάς τον καὶ ἀκουμ-
πώντας τὸ καστανόμαλλο κεφαλάκι της
στὸν ὦμο του. Τότε θάχουν ἀντίσει οἱ πα-
σαλιές. Ἄν σὲ παντρευτῶ στὶς 24, Ἀ-
λίζον, θὰ ἔχω τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος ποὺ
ἐπιθυμῶ;

Τῆς εἶπε τὸ «ναί» καὶ ἡ Μπέσι ἄρχισε
τὶς προετοιμασίες γιὰ τὸν μῆνα. Θὰ πῆ-
γαιναν στὸ Μπούφαλο μετὰ αὐτοκίνητο, κα-
τὰ μῆκος τοῦ Οὐδσωνος, κατασκευάζον-
τας στὸν δρόμο. Μολονότι στὴν ἀρχὴ ὁ
Τοῦλι βρῆκε τὸ ταξίδι ἐνοχλητικὸ, εἶχε
τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν ξεφορτωθῇ μιὰ ὥρα
ἀρχήτερα.

Ὁ γάμος ἔγινε ἀπλοῦστατα. Γονάτι-
σαν μπροστὰ στὸν παπὰ ποὺ τοὺς εὐλό-
γησε. Τὰ μάτια τῆς Μπέσι κῦτταξαν τὸν
Τοῦλι μετὰ λατρεία. Ὁ παπὰς συγκινήθηκε
καὶ ὕστερα ἀπ' τὴν τελετὴ, σφίγγοντας
τὸ χέρι τοῦ συζύγου, τοῦ ψιθύρισε: «Εἴ-
θε τυχερός!»

«Τυχερός; σκέφθηκε ὁ Τοῦλι. Ἰσως,
γιατί ξέρω νὰ διαλέγω αὐτὲς ποὺ ἔχουν
καμιά δεκάρα...»

Γευμάσαντες στὸν ἀνθισμένο ἐξώστη ἐ-
νὸς ρεστωράν καὶ ἐνῶ τὰ μάτια τῶν ἀν-
δρῶν ἦσαν καρφωμένα ζηλιάρικα ἀπά-
νω στὴν γυναῖκα τοῦ, ὁ Τοῦλι σκεπτόταν
μόνο ποῦ θάβρισκε, στὶς ὄχθες τοῦ Οὐδ-
σωνος, ἕνα μέρος γιὰ νὰ διαπράξῃ τὸ
ἐγκλημά του.

Περίμεναν τὸ αὐτοκίνητο στὸ γκαράζ
γευμα σταμάτησαν στὴς
Κρώλεϋ γιὰ νὰ πάρουν τὶς ἀποσκευές
τῆς Μπέσι καὶ τοῦ Σάντυ. Ὅταν ἐφύγαν
ἀπ' τὴν Νέα-Ἰόρκη, ὁ ἡλίος βασιλεύει.
Ὁ Σάντυ γαυγίζει στὸ πίσω μέρος τοῦ
αὐτοκινήτου.

«Τὸ βρωμάσκυλο!» σκεπτόταν ὁ Τοῦ-
λι. Θάπρεπε ν' ἀπαλλαγῇ καὶ ἀπ' αὐτό.
Ἡ σκέψη του φάνηκε διασκεδαστικὴ καὶ
χαμογέλασε στὴν Μπέσι.

■ ■

Πέρασαν τὴν γέφυρα τοῦ Μπῆαρ Μά-
ουντεν καὶ προχώρησαν στὰ ὁροπέδια
τῆς ἀντικρινῆς ὄχθης. Ἀκολούθησαν ἄλ-
λο δρόμο ποὺ τοὺς ὡδήγησε πρὸς τοὺς

ἐκδρομὴ

ΤΗΣ ΣΑΡΛΟΤ ΝΤΟΞΤΕΙΝΤΕΡ

λόφους. Ὁ Τοῦλι ἀκολούθησε ἕνα μονο-
πάτι, ὅπου εἶδε ἕναν ἀγρότη ποὺ τοῦ
εἶπε νὰ στεγάσῃ τὸ αὐτοκίνητό του πίσω
ἀπ' τὸν αἰτοβολῶνα τοῦ. Ἦταν ἕνα ἀγα-
θὸ γεροντάκι μετὰ συμπαθητικὴ φωνή. Ἐ-
πέστρεψε στὸ σπῆτι τοῦ σημειώνοντας κά-
τι στὸ καρνέ του.

Ὁ Τοῦλι, νευριασμένος, ἐτοίμασε τὴν
κατασκηνώσή τους, μεταφέροντας τὰ
χρειώδη. Ὑστερα, ἔψησε ζαμπὸν μετὰ
γάλα. Ὁ ἀγρότης μετὰ τὸν γυιὸ τοῦ Σάμ
τοὺς ἔφεραν φρέσκο γάλα.

Εὐτυχισμένη, ἡ Μπέσι καθόταν ἀντί-
κρυ στὸν Τοῦλι, μετὰ τὸν Σάντυ στὰ πόδια
της.

—Λατρεύω τὴν ἐξοχή, τοῦ εἶπε. Τέτοιο
γαμήλιο ταξίδι εἶχα ὀνειρευτῇ...

■ ■

Τὸ μέρος ὅπου εἶχαν κατασκηνώσει ἦ-
ταν ἐρημικό. «Πρωτοφανὴς εὐκαιρία»,
σκέφθηκε ὁ Τοῦλι. Καὶ χωρὶς καθόλου
τύψεις, πῆρε μιὰν αἰχμηρὴ πέτρα γιὰ νὰ
διαπράξῃ τὸν τρίτο φόνο τοῦ ποὺ θὰ τοῦ
ἐξασφάλιζε ἕνα κέρδος τετρακοσίων δολ-
λαρίων, ἐκτὸς τῶν ἐξόδων τοῦ μηνὸς τοῦ
μέλιτος.

Τὴν στιγμή ποὺ σήκωσε τὸ χέρι του, ἡ
Μπέσι τὸν ἀντελήφθη καὶ μετὰ τὰ μάτια
πεταγμένα ἔξω ἀπ' τὴν φρίκη, ἔβαλε τὶς
φωνές:

—Ἄλ! Ἄλ! γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ!
Μή!

Ὁ Σάντυ, γαυγίζοντας ἄγρια, ὤρμησε
ἐναντίον ἐκείνου ποὺ ἀπειλοῦσε τὴν
κυρία του. Μὲ μιὰ κλωτσιά, ὁ Τοῦλι ἀ-
πηλλάγη τοῦ σκύλου καὶ ἡ πέτρα ποὺ
κρατοῦσε στὸ χέρι χάθηκε μέσα στὰ
πλούσια μαλλιά τῆς δυστυχισμένης...

Τὸ σκυλὶ εἶχε χαθῇ ἀνάμεσα στοὺς θά-
μνους.

■ ■

Ὁ Τοῦλι ἦταν βέβαιος πῶς οἱ φωνές
τῆς Μπέσι δὲν εἶχαν ἀκουστῇ. Τώρα δὲν
τοῦ ἔμενε παρὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ἱχνη
τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματός του, γιὰ τὸ ὁ-
ποῖο δὲν μετανοοῦσε καθόλου. Κατέβηκε
πρὸς τὸ ἀγρόκτημα καὶ πῆρε ἀπ' τὸν
αἰτοβολῶνα τὴν τσάπα καὶ τὸν φτυάρι. Ἐ-
ναγύρισε στὴν κατασκηνώση. Διάλεξε ἕ-
ναν ἀρκετὰ μεγάλο βράχο, κατάρθωσε
μετὰ μεγάλη δυσκολία νὰ τὸν ξεκολλήσῃ
ἀπ' τὴ γῆ, ἔθαψε μέσα τὸ πτώμα τῆς χα-
ριτωμένης Μπέσι, ποὺ δὲν εἶχε προλάβει
νὰ χαρῇ τὸν γάμο τους, καὶ ὕστερα ἐ-
ναβόλε τὸν βράχο στὴν θέσθ του. Κι' ὅ-
λα αὐτὰ μετὰ τὴν μεγαλύτερη προσοχή, γιὰ
νὰ μὴν ἀφήσῃ ἱχνη.

Οἱ ἀσημένιες ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ
φάτιζαν τὴν μακάβρια ἐργασία του...

Ξαφνικά, ἐξαγρύρισε δύο μάτια ποὺ φω-
σφορίζαν καρφωμένα ἀπάνω του. Ὁ σκύ-
λος! Τοῦ ἔριξε μιὰ πέτρα καὶ τὸ ζῶο
ἐφυγε τρέχοντας. Σκέφθηκε νὰ τὸ κυνη-
γήσῃ. Γιὰ ποῖο λόγο ὅμως;

Μάζεψε ὅλα τὰ πράγματα τοὺς καὶ τὰ
μετέφερε λίγα-λίγα μέσα στὸ αὐτοκίνη-
το, ποὺ εἶχε ἀφίσει πίσω ἀπ' τὸν αἰτοβο-
λῶνα. Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο πέρασε μπρο-
στὰ στὰ παράθυρα τοῦ ἀγροκτήματος εἶ-

πε μερικά λόγια, δυνατὰ, εὐθυμα, σὰν
νὰ ἀπαντοῦσε σὲ μιὰν ἐρώτηση τῆς γυ-
ναίκας του—γιὰ νὰ μὴν ὑποπτευθοῦν οἱ
ἀγρόται ὅτι ἦσαν ξυπνιοί.

Ἀποφάσισε νὰ διευθυνθῇ πρὸς βορρᾶν
καὶ νὰ φθάσῃ στὸ Νιούμπουργκ μέσω τοῦ
Στόρμ Κινγκ Χάιγούαϊν. Σὲ δύο ὧρες τὸ
πολὺ θὰ βρισκόταν ἐκεῖ. Θὰ ξεκουραζό-
ταν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, θὰ ποῦλαγε τὸ αὐ-
τοκίνητό του καὶ θὰ ἐπέστρεφε στὴν Νέα
Ἰόρκη τὸ ἀπόγευμά της ἐπομένης. «Ἐ-
κανε ὅμως λάθος στὸν δρόμο καὶ μισὴ
ὥρα ἀργότερα βρισκόταν στὴν Μάουντεν
Ἐϊνβου κυλώντας πρὸς τὸ κοιμισμένο
χωριὸ τοῦ Χάιλαντ Φίολς. Ὁ δρόμος ἦ-
ταν ὑπέροχος καὶ δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ
σὲ δύο σιδερένιες πύλες. Ὁ φρουρὸς τοῦ
εἶπε πῶς βρισκόταν στὴν εἴσοδο τοῦ Οὐ-
έστ-Πόιντ, τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς
τῶν Εὐελπίδων, καὶ πῶς ὁ δρόμος ἦταν
κλεισμένος γιὰ τὸν κοινὸν ὡς τὰ ξημερῶ-
ματά.

Εὐτυχῶς ποὺ δίπλα ἦταν, ἕνα ξενοδο-
χεῖο. Σὲ λίγο, ἐσπλυνμένος ἀναπαυτικὰ
στὸ κρεβάτι του, ἀναπαύονταν τὸν ὕπνο
τοῦ δικαίου, σφίγγοντας ἀπάνω στὸ στή-
θος του τὸ σακκουλάκι μετὰ τὰ τετρακόσια
δολλάρια...

■ ■

Σὲ λίγο, ξύπνησε ταραγμένος. Θυμή-
θηκε ὅτι εἶχε ξεχάσει νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν
ματωμένη πέτρα μετὰ τὴν ὁποία εἶχε δια-
πράξῃ τὸν φόνο. Εἶχε ξεχάσει καὶ κατὰ
ἄλλο. Καὶ δὲν μπορούσε νὰ κλεισθῇ πιά
μάτι. Ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ ἕνα χάπι
ναρκωτικό...

Ἐφτά ὧρες σήμαιναν σ' ἕνα ρολοῖ τὴν
στιγμὴ ποὺ ἔγερνε τὸ κεφάλι στὸ προ-
σκέφαλο...

Μέσα στὸν λήθαργό του, ἀκούγε μιὰ
φωνὴ ὑπόκοφη, τὴν φωνὴ τοῦ ἀγρότου,
νὰ λέγῃ:

—Τὸ φουκαριάρικο τὸ σκυλὶ δὲν ἐννο-
οῦσε νὰ κουνηθῇ ἀπ' τὴν θέσθ του. Ἡ
ματιά του εἰδείνε σπαραγμό. Ὅταν χτύ-
πησε ἐφτά ἡ ὥρα, ἀρπάξῃ τὸν Σάμμου
ἀπ' τὸ παντελόνι καὶ τὸν τραβᾷ. Πι νὰ
ἤθελε ἄραγε; Τὸ ἀκολουθοῦμε, ὁ Σάμ-
μου καὶ ἐγώ. Σκαρφαλώνουμε τὸν λόφο.
Ὁ ἀνδρὸς καὶ ἡ γυναῖκα εἶχαν φύγει. Τὸ
σκυλὶ σκαρφαλώνει ἀπάνω σ' ἕνα βράχο
καὶ ἀρχίζει τὰ γαυγίσματα. «Τρελλάθη-
κε» λέει ὁ Σάμμου, «πάμε νὰ φύγουμε!»
Τὸ σκυλὶ ὅμως ὀρμᾷ ἀπάνω μας, δὲν
μᾶς ἀφίνει. Ξαφνικά, ὁ Σάμμου μοῦ λέει:
«Κύττα, πατέρα, τὸ φυτὰρι καὶ ἡ τσάπα
σου!» Μᾶς ἔρχονται ψυλλοὶ στ' αὐτιά,
σκάβουμε κάτω ἀπ' τὸν βράχο καὶ θεὸς
σχωρεῖ τὴν τὴν φουκαριάρικα! Πάλι καλὸ
ποῦ εἶχα σημειώσει τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτο-
κινήτου του, ὅπως συνηθίζω καὶ μπορέ-
σατε, ἀστυνόμε, νὰ τὸν βρῆτε τὸν κα-
κοῦργο.

Ὁ Τοῦλι τινάχθηκε τρομαγμένος ἀπ'
τὸ κρεβάτι του. Κι' ὅταν εἶδε τὸ ρεβόλ-
βερ τοῦ ἀστυνόμου μπροστὰ στὴν μὴτη
του, κατάλαβε πῶς δὲν ἦταν ὄνειρο...

ΣΑΡΛΟΤ ΝΤΟΞΤΕΙΝΤΕΡ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΦΟΒΕΡΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΟΣ

Ἰππίαθριος ῥήτωρ.—Μάλιστα κα-
ριοί! Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία καὶ ὅλη ἡ Εὐρώ-
πη θρίσκει σὲ χρεωκοπία. Ὅλη ἡ Εὐρώ-
πη, ὅλη, ἐκτὸς τῆς... Ἀμερικῆς...

■ ■

ΚΑΛΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Ὁ θεῖος.— Τί θὰ γίνῃς ἀνηψιέ μου,
ὅταν μεγαλώσῃς;

Ὁ μικρὸς Φρέντν. Ὁ θὰ γίνω φι-
λάνθρωπος, θείε. Φαίνεται πως αὐτοὶ οἱ ἄν-
θρωποι εἶναι ὅλοι πλοῦσιοι.

■ ■

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ἀ κ υ ν η γ ὁ ς.—Κύττα! Κύττα! Οἱ πα-
τημασιές ἐνὸς λιονταριοῦ!

Β κ υ ν η γ ὁ ς.— Ὁραία. Ἐσὺ προχώρησε
νὰ δῇς ποῦ κατευθύνονται καὶ ἐγὼ «ἀ πάω
νὰ δῶ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζουν.

■ ■

ΕΞ ΑΠΑΛΩΝ... ΔΑΚΤΥΛΩΝ

Ὁ διαρρήχτης στὸ γυιὸ του:
—Αὐτὸ τὸ λαστιχένο γάντι δὲν στὸ δίνω
γιὰ νὰ τρῶς τὸ γλυκὸ δίχως νὰ λερώνης τὸ
δάχτυλό σου ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν ἀφήνης τὴ
δαχτυλικὰ σου ἀποτυπώματα στὸ δάξο.

■ ■

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Ὁ Σ κ ω τ σ ῆ ς.—Πόσο θέλεις γιὰ νὰ
μοῦ σιδερώσῃς αὐτὸ τὸ πανταλόνι;

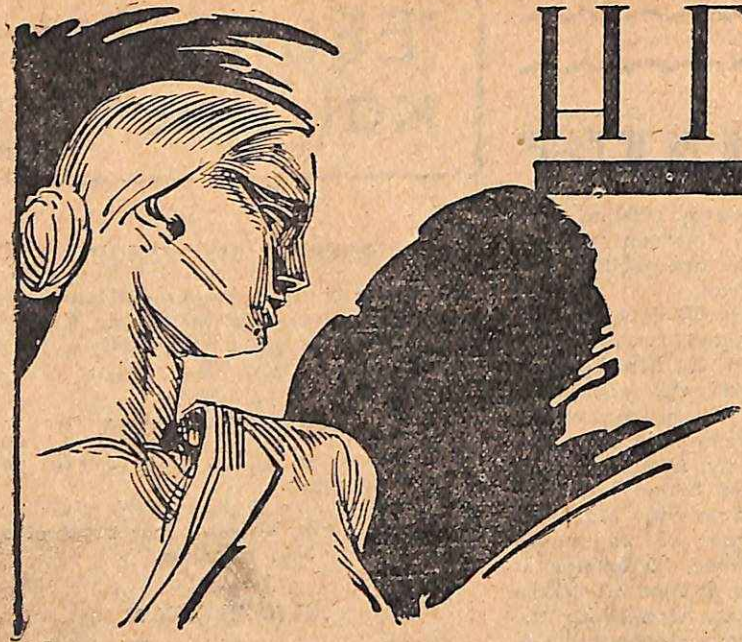
Ὁ σιδερωτής.— Ἐνα σελλίνι.

Ὁ Σ κ ω τ σ ῆ ς.—Ὁραία. Τότε νὰ
μοῦ σιδερώσῃς μόνο τὸ ἕνα μπατζάκι καὶ νὰ
σοῦ δώσω μισὸ σελλίνι. Τὴν φωτογραφία
ποὺ σκοπεύω νὰ βγάλω θὰ τὴν βγάλω προ-
φίλ.

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΜΑΚΡΥΑ

—Θὰ ἤθελα νὰ ξανάδερσκὰ ἐκείνον
τὸν ἡλίθιο ποὺ πῆρε τὸ παλτό μου καὶ
τὸ καπέλλο μου καὶ μοῦ ἔφισε τὰ δικά
του.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΩ Κ. ΑΛΚΗ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤ

Η γυναίκα γύρισε και τὸ κύτταξε καθὼς καθόταν πλάι του — ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ κυττούσε κατὰματα μέσα σὲ κείνο τὸ σπίτι... Τὸ παιδί ξεθάρρεψε καὶ τῆς χαμογέλασε — γελοῦσαν τὰ κατὰγάνα κατὰκια του. Κι' ἀμέσως ἀπλώσε τὸ χεράκι του καὶ τὴ χάρειψε

ν' ἀνοίξῃ. Τὸ παιδί ἔτρεξε ἔξω πρὸς τῆς. Ἡ ξένη ἔμεινε μὲ τοὺς γέροντες. Τότε, γιὰ μιὰ στιγμή, τῆς ἦρθε νὰ τὰ πῇ ὅλα. Νὰ πῇ ποιά ἦταν. Ποιὸν γύρευε. Ἦταν μιὰ νύχτα ποὺ τῆς εἶχε ξεσκίσει τὴν ψυχὴ μέσα στὶς θολὲς ὥρες τῆς. Ἐλεγε πῶς ἦταν ἡ τελευταία νύχτα ἐπ' αὐτῇ γῇ. Τέτοια νύχτα σκοτεινὴ δὲν ξανάγε γίνε. Θὰ θύβιζε στὸ σκοτάδι τῆς τῇ ζωῇ ἀπὸ σειρὲς αἰῶνες ποὺ εἶχαν περάσει κι' εἶχαν ἀλύκτως τὴν ῥάχη τῆς. Κι' αὐτὴ, μιὰ γυναίκα, ἔρμη, ὀλομόναχη, δίχως δύναμι...
Ἡ γυναίκα καὶ τὸ παιδί ξαναγύρισαν σὲ λίγο. Μπήκε μαζί τους στὸ δωμάτιο κι' ἕνας ἀντρας ψηλὸς ποὺ ἔμοιαζε τοῦ γέροντος. Οἱ ἴδιες σηκωμένες πλάτες, τὰ ἴδια σμιχτὰ φρύδια. Καλησπέρισε καὶ κάθησε σ' ἕνα σκαμνί. Φαινόταν κουρασμένος. Ζήτησε νερό. Ἡ γρηὶ πῆγε νὰ τοῦ τὸ φέρῃ. Ὁ γέρονς εἶχε ῥθεῖ κοντὰ του.

—Λοιπὸν; τὸν ρώτησε.
—Ὁ νέος μίλησε δίχως νὰ τὸν κυττά. —Θὰ τοὺς ἀφίσουν ὅλη νύχτα πάνω στὸ Σταυρό. Οἱ στρατιῶτες ποὺ τοὺς φρουροῦν ἔχουνε μεθύσει καὶ θλαστή-
μοὺν κάτω ἀπὸ τὸ σταυρὸ του...
Τὸ παιδί εἶχε ῥθῃ κοντὰ του. Ὁ πατέρας του τοῦ χάρειψε τὰ μαλλιά. Ὑστερα σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὸ κύτταξε στὰ μάτια.

—Ἦταν σὰν ἕνα παιδί, ξαναεἶπε σὲ λίγο μοναχὸς του. Πῶ ἀθῶος κι' ἀπὸ ἕνα παιδί. Καὶ τὸν ἔστειλαν στὸ Σταυρό...
—Ἦταν γραμμένο νὰ γίνῃ, μίλησε ὁ γέρονς.
—Γραμμένο; τοῦ ἀντιμίλησε ὁ νέος. Νὰ πεθάνῃ αὐτὸς ποὺ ἦταν πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν εἶχε θλάσει κανένα, δὲν εἶχε μιλῆσει ἀσχημα ποθενά! Αὐτὸς ποὺ γιάτρει ὅλες τὶς πληγές. Ποῦ μέρευε κάθε πόνο...
Σώπασε. Γιὰ λίγες στιγμὲς δὲ μιλοῦσε κανένας. Ὁ νέος κρατοῦσε σκυμμένο τὸ κεφάλι κι' ἔσφιγγε μὲ τὶς παλάμες του τὰ μάγουλά του. Κάποιος ἔκλαιγε πίσω του σιγανά. Ἐνα ἀναφυλλητὸ πνιχτό. Ὁ νέος ἔστρεψε κι' εἶδε τὴ ξένη γυναίκα. Κεῖνη τὴν ὥρα τὴν πρωτοεἶδε. Ξεπετάχτηκε.

—Ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ γυναίκα; ρώτησε.
—Ὁ γέρονς τοῦ ἐξήγησε.
—Θὰ μείνῃ μαζί μας ἀπόψε.
—Ὁ νέος τὴν κυττούσε ἀπὸ τὸ κεφάλι μέχρι κάτω. Ἦρθε κοντὰ τῆς.
—Ποιά εἶσαι; τὴ ρώτησε. Πῶς ἐρέθηκες μονάχη σου τούτῃ τὴ νύχτα.
—Γυρεύω νὰ βρῶ κάποιον, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ ξένη.
—Ποιά εἶσαι; τὴν ξαναρώτησε ὁ ἄλλος.

—Ἡ ξένη δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὁ γέρονς ἦρθε κοντὰ τῆς. Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ διπλὰνὸν δωμάτιο. Τῆς ἔφεξε μ' ἕνα μικρὸ λυχνάρι.

—Ἡ ξένη δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὁ γέρονς ἦρθε κοντὰ τῆς. Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ διπλὰνὸν δωμάτιο. Τῆς ἔφεξε μ' ἕνα μικρὸ λυχνάρι.

—Ἡ ξένη δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὁ γέρονς ἦρθε κοντὰ τῆς. Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ διπλὰνὸν δωμάτιο. Τῆς ἔφεξε μ' ἕνα μικρὸ λυχνάρι.

καὶ τὸ παρήγαγε πλάι στὸ στῆθος ποὺ ἦταν στρωμένο στὴ γωνιά.
—Ὁ Θεὸς μαζί σου, τῆς εἶπε.

□ □

Ξύπνησε πρὶν ἀπὸ τὰ ξημερώματα. Τρομαγμένη ἀπὸ ἕνα ὄνειρο ποὺ τὴν εἶχε ταράξει στὸν ὕπνο τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν τώρα ἀνοιχτά, κι' ὅμως αὐτὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπῃ τ' ὄνειρό τῆς. Τόσο ζωντανά! Εἶχε πλανηθῇ ὅλη τὴ νύχτα ὡς ποὺ ἔφτασε σ' ἕνα θουνό. Σκαρφάλωσε στοὺς θράχους του, μάλιστα τὰ νύχια ἀπὸ τὰ δάχτυλά τῆς.

Κι' ἔξαφνα ἐρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα σταυρό. Ὁλομόναχη μέσα στὴ νύχτα, στὰ πόδια ἐνὸς σταυρωμένου. Τὰ μάτια ποὺ ἦσαν κλειστά. Κάποια στιγμή μι-
σάνοιξαν καὶ ἡ γυναίκα τὰ εἶδε νὰ τῆς χαμογελοῦν. Ὅπως τότε ποὺ ζοῦσε. Ποῦ ἐρχόταν σπῖτι τους. Καθόταν στὸ τραπέζι τους. Μιλοῦσε. Καὶ τὰ λόγια του, ἕνα τραγοῦδι κι' ἕνα θάλασμο στὸν κάθε πόνο. Ἐτρῶγε μαζί τους. Χάρεινε τ' ἀγοράκι τους. Ὁ ἀντρας τῆς καθόταν ἀντίκρου τοῦ καὶ κρεμόταν ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Πόσο τὴν εἶχαν ἀγαπήσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ἐκεῖνος ἦταν ἀκόμα ἕνας ἔνθος. Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ γύριζε ὅλη τὴν περιοχὴ καὶ μιλοῦσε. Σ' ὅλο τὸν κόσμον. Πρὶν τὸν ἀκούσουν τὸν θοῖζαν ὅλοι τους. Μ' ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἀκούγαν τὴ φωνὴ του γίνονταν σκλάβοι του. Τὸ ἴδιο εἶχε γίνει καὶ μ' αὐτὸν, τὸν ἀντρα τῆς. Δὲν ἤθελε στὴν ἀρχὴ οὔτε νὰ τὸν ἀκούσῃ. Κι' ὕστερα, ὕστερα... Ὅλο τὸ σπῖτι γιόμιζε χαρὰ, ἀγάπη, καλοσύνη. Κι' ὅταν ἔφευγε, ἡ σκιά του πλανιόταν ὀλοῦθε σὲ κάθε κάμαρα, ἴσαμε τὴν πιὸ ἀθώρητη γωνιά τῆς.

Ξανάβλεπε κείνη τὴν ὥρα τὸ χαμόγελό του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γιομάτο αἵματα — τὸ ἴδιο καὶ τὸ γυμνωμένο του τοῦ κορμῖ. Καὶ τὰ μάτια του γαλανὰ σὰν τὸν οὐρανὸ καὶ σὰν τὴ θάλασσα. Ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς, μέσα σ' ὄνειρο νὰ μὴν τὸν βλέπῃ. Μὰ ἡ μορφή του γλύστρησε μέσ' ἀπὸ τὰ κλειστά βλέφαρά τῆς καὶ ἡ γυναίκα τὴν ξανάδε ἡρεμῇ, γλυκεῖα, γεμάτη καλοσύνη. Πόσο χλωμὴ ἡ μορφή του! Στὰ ξανθὰ του γένεια εἶχαν στάξει στάλες αἵμα. Εἶδε τότε τὰ χεῖρα του ποὺ κουνήθηκαν κι' ἀπλώσαν στὸ μέρος τῆς, σὰ νὰ ζητοῦσαν νὰ τὴν ἀγγίξουν. Καὶ τὰ εἶδε ματωμένα κι' αὐτά, μὲ δυὸ θαθεῖες τρυπίτσες στὴν κάθε μιὰ παλάμη τους. Τότε ἡ γυναίκα ζήτησε νὰ φύγῃ. Πίσω τῆς ἀρχίξε ἡ πλανιὰ τοῦ θουνοῦ. Κατρακύλησε ἀπὸ κεῖ. Τὸ κορμὶ τῆς μάλιστα στὶς μυτερές πέτρες. Τὰ μαλλιά τῆς ἐφυγαν ἀπὸ τὸ μαντῆλι καὶ χύθηκαν στοὺς ὅμους τῆς.

Χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς τὸ θουνό μὲ τὸ σταυρωμένο. Κι' ἡ γυναίκα ἐρέθηκε σὲ μιὰ θαθεῖα κοιλιά. Μιὰ κοιλιά βυθισμένη στὸ σκοτάδι. Ζήτησε νὰ κάτῃ στὴ ρίζα ἐνὸς δέντρου. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ξεπετάχτηκε κι' ἀνατρίχιασε σύγκορμη. Ἐρίξε μιὰ φωνὴ ποὺ ἀντιλάλησε ἡ κοιλιά ἀπὸ τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη. Θέλησε νὰ τρέξῃ, νὰ φύγῃ. Τὰ πόδια τῆς δεμένα στὴ γῇ, στὴ ρίζα τοῦ δέντρου. Τὰ μάτια τῆς στηλωμένα στὸ μεγάλο κλῶνο του. Σ' ἕνα κορμὶ κρεμασμένο ἀπὸ μιὰ θηλειὰ ποὺ ὀνε-
μος τὸ σοῦσε, σὰν παράξενο πελώριο καρπὸ. Τότε λύγισαν τὰ πόδια τῆς καὶ γονάτισε. Εἶδε δυὸ μάτια ποὺ εἶχαν ξεπεταχθῇ ἀπὸ τὶς κόγχες τους καὶ τὴν

ἀγγίζαν με τὸ γυαλένιο βλέμμα τους. Ἐνα πρόσωπο μελανιασμένο, τὰ χέ-
ρια τετωμένα, μὲ τὰ νύχια χωμένα στῆς παλάμης τῆς σάρκα. Κι' ἦταν αὐ-
τὸς. Ποῦ τὸν εἶχε ζητήσει ὅλη τὴ νύχτα, ποὺ εἶχαν ματώσει τὰ πόδια τῆς ἀπὸ τὸ θουνό, ποὺ τὴν εἶχε δεῖρει ἡ νύχτα μὲ τὴν παγωνιά τῆς. Κι' ἦταν τὰ ἴδια τὰ μάτια ποὺ τὰ εἶχε χιλιάδες φορές φιλήσει στὰ μακρὰ ματόκλαδά τους κι' ἦσαν τὰ χεῖρα ἐκεῖνα τὰ ἴδια ποὺ τῆς ἀγκάλιαζαν καὶ τῆς σφίγγαν ἄλλο-
τε τὸ κορμὶ, τὰ σκόρπια ἀνάκατα μαλ-
λιὰ τὰ μαλλιά του, τὸ μισάνοιχτο στό-
μα τὸ στόμα του.

□ □

—Εἶναι νύχτα ἀκόμα. Περίμενε νὰ ξε-
μερώσῃ γιὰ καλὰ καὶ φεύγεις.
Τῆς μιλοῦσε ὁ νέος.
—Ποῦ θὰ πᾶς νὰ τὸν βρῇς; τῆς ξα-
νάπε.

□ □

Ἦθελε κάμποσιν ὥρα ἀκόμα γιὰ νὰ
ξημερώσῃ. Ἡ παγωνιά τῆς νύχτας πῆ-
γαινε νὰ μερέψῃ. Ὁ ἀέρας ποὺ τῆς χάρ-
εινε

Ἀνατρίχιασε σύγκορμη κι' ἔριξε μιὰ φωνὴ ποὺ ἀντιλάλησε ἡ κοιλιά...

—Ξέρω ποῦ βρίσκεται, τοῦ ἀποκρίθη-
κε ἡ γυναίκα.
Ἐγίνε γιὰ μιὰ στιγμή σιωπῇ. Κι' ὕ-
στερα ὁ νέος ξαναμίλησε.

—Πέρασε χτές θράδυ ἀπὸ δῶ. Περπά-
ταγε καὶ τρίκλιζε σὰ μεθυσμένος. Μοῦ
ζήτησε νερό καὶ τοῦ ἔδωσα νὰ πῇ. Ἦ-
πε δυὸ βουλιές καὶ τὶς ἔφτυσε. Ἦσαν
πικρές, καθὼς εἶπε. Κι' ἔφτυνε ὥρα πολ-
λὴ κατόπιν. Ἦταν ψηλὸς, μὲ δεμένους
πλάτες καὶ μαῦρα πυκνὰ γένεια. Τὰ
φρύδια του ἦσαν σμιχτὰ καὶ τὸ βλέμμα
του σκοτεινὸ κάτωθι τους.

—Ἦταν αὐτὸς, μίλησε ἡ ξένη δίχως
νὰ τὸν κυττά. Εἶναι ψηλὸς κι' ἔχει μαῦ-
ρα μαλλιά καὶ γένεια. Τὰ φρύδια του
εἶναι σμιχτὰ μὰ τὰ μάτια του ἔχουν
φῶς...

—Μοῦ ζήτησε — μιλοῦσε ὁ ἄλλος —
μιὰ ὀργιά σχοινί. Κι' ἔβγαλε νὰ μὲ πλε-
ρώσῃ μ' ἕνα σακουλάκι γιομάτο φλου-
ριὰ ποὺ ἔκρυβε στὸν κόρφο του. Τοῦ
χτύπησε τὸ χεῖρ καὶ τὸ χρυσάφι κύλησε

δεψε τὸ πρόσωπο δὲν τὴν πάγωσε. Πιο-
χώρησε μέσα στὸ θαμπόφωτο. Γ' ἀστέρια
σέδων τὸ ἕνα κοντὰ σ' ἄλλο στὸν οὐ-
ρανό. Περπάταγε δίχως νὰ νοιώθῃ κού-
ραση στὰ πόδια σὰν κάποιος νὰ τὴν
ἐσπρωχνε καὶ νὰ τὴν ὠδηγοῦσε. Ἦξερε
τὸν τόπο, τὸ δέντρο, ἀνάμεσα σὲ χί-
λους τόπους καὶ σ' ἀμέτρητα δέντρα.

Ἦταν μιὰ κοιλιά στὰ πόδια ἐνὸς
θουνοῦ, θαθεῖα, χωμένη, βυθισμένη στὸ
σκοτάδι. Ἐνας ἥλιος χλωμὸς τῆς ἔρ-
ριχνε τὸ φῶς του. Καὶ τῆς σημάδεψε τὸ
δέντρο, χοντρόκορμη καὶ πυκνὸ κλωνο.
Σύρθηκε ἴσα με κεί ἡ γυναίκα. Γύρω
ἀπὸ τὸν πιὸ χοντρὸ τοῦ κλῶνος ἕνα σχοι-
νί. Καὶ στὴ θηλειὰ του ἕνα κορμὶ ποὺ
κουνιόταν ἀλύγιστο πέρα - δῶθε δίχως
νὰ φυσῇ κανένας ἀνεμος.

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

(Εἰκονογράφος Ἀλ. Κοντοπούλου)

Ἔχε θυγῇ μέσα στὴ νύχτα νὰ τὸν
γυρέψῃ. Καὶ δὲν ἤξερε ποῦ. Ποιὸν
νὰ ρώταγε νὰ τῆς πῇ; Σὲ ποιὸν
νὰ ἔλεγε πῶς ἦταν ἡ γυναίκα του;

Εἶχε περπατήσει ὥρες πολλὲς δίχως
νὰ σταθῇ πουθενά. Τὴν πονοῦσαν τὰ πό-
δια τῆς καὶ σερνόταν πὰς ἀντὶ νὰ περ-
πατᾷ, ἔτοιμη νὰ σωριαστῇ ἀπὸ τὴ μιὰ
στιγμὴ ὡς τὴν ἄλλη καταμεσῆς τοῦ δρό-
μου. Χτύπησε σ' ἕνα σπῖτι νὰ τῆς ἀνοί-
ξουν. Νὰ περνοῦσε κάπου, σὲ μιὰ γωνιά
τῇ νύχτα τῆς.

Ἦταν ἕνα σπιτάκι, τὸ τελευταῖο τοῦ
χωριοῦ, κρυμμένο ἀνάμεσα σὲ ψηλοὺς
φράχτες ἀπὸ ἀγκάθια. Ἐνα σκυλὶ χύ-
μηξε κατὰ πάνω τῆς. Ρίζωσε σὲ μιὰν
ἄκρη κατατρομαγμένη ἡ γυναίκα. Τὸ
σκυλὶ ἦρθε κοντὰ τῆς, τὴ μύρισε καὶ
δὲν τὴν πείραξε. Ἡ γυναίκα περίμενε.

Ἦρθε καὶ τῆς ἀνοίξε ἕνας γέρονς.
Σήκωσε τὸ φανάρι ποὺ κρατοῦσε ψηλά,
ἴσα με τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας.
—Ποιά εἶσαι καὶ τί γυρεύεις; τὴ ρώ-
τησε.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ μαντῆλι ποὺ ἔκρυβε
τὸ πρόσωπό τῆς, ἔφευγαν οἱ πλεεζούδες
ἀπὸ τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς, καὶ ἐξώ-
ριζον τὰ δυὸ μεγάλα, στὸ ἴδιο χρῶμα,
μάτια τῆς. Τὸ ἀξαρνὸ φῶς τοῦ φανα-
ριοῦ φανέρωσε τὸ θάμπωμά τους. Ἡ ἴ-
δια μίλησε:

—Νὰ μείνω ἀπόψε ὡς ποὺ νὰ ξημε-
ρώσῃ...

Ὁ γέρονς δὲν εἶπε τίποτα. Παραμέρι-
σε τὸ μαντῆλι καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ περάσῃ.
Ἐκλείσε τὴν πόρτα ἔξω πρὸς τὸν
καὶ τῆς ἔφεξε νὰ προχωρήσῃ. Μπήκαν
μαζί σ' ἕνα μεντάλο φωτισμένο δωμάτιο.

Ἡ γυναίκα θὰ μείνῃ ἀπόψε μαζί μας,
εἶπεν ὁ γέρονς στοὺς δικούς του ποὺ ἦ-
σαν καθισμένοι ὀλόγυρα σ' ἕνα τραπέ-
ζι.

Τῆς ἔδωσαν θέσιν ἀνάμεσά τους.
Μέσα στὸ μεγάλο δωμάτιο θρίσκονταν
κεῖνη τὴν ὥρα μιὰ γρηὶ γυναίκα — ἡ
ἀντιμέτωγος τοῦ γέροντος — μιὰ νέα κι' ἕνα
παιδί ποὺ ἔμοιαζε πολὺ τοῦ γέροντος. Ἡ
ξένη κάθησε στὴ θέσιν ποὺ τῆς δῶσαν.
Ἡ γυναίκα πῆρε τὸ κεφάλι νὰ δῇ γύρω τῆς.
Ἦταν ἕνα δωμάτιο ποὺ τὴν ἔνοιωσε
δίχως νὰ τὴν ἐνοιάζον ἀπὸ τὸν πόνο τῆς.
Οἱ δυὸ γυναῖκες τὴν κυττούσαν
ὀλοένα περιέργως. Ἀκόμα καὶ τὸ παιδί.

ποικίλες ιστορίες

ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΤΑΚΤ.

Ένας ήθοποιος του κινηματογράφου με την γυναίκα του κάθονταν σε μια απομονωμένη γωνιά μιας λέσχης. Ή σύζυγος ήταν ευκαιρία για να του θυμίσει τις χάρες της. ευκαιρία για να του θυμίσει τις χάρες της. Δυστυχώς όμως δεν άντελλήθηκε δυο τρεις φίλους, που είχαν πλησιάσει και άκουγαν. Έτσι επεδόθη άνυποπτη, στο μαστίγωμα του συζύγου.

—Είσαι ένα γουρούνι! Άπ' όλα τα φαρμακερά φιδία εσύ ένα φοβάμαι. Είσαι απαίσιος!

Ο σύζυγος που άντελλήθηκε πρώτος την παρουσία των ανεπιθύμητων φίλων, απάντησε μ' έτοιμότητα πνεύματος στη γυναίκα του.

—Και τί άλλο του είπες, αγάπη μου!

□ □

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΣΕΝΑΡΙΟ

Ο έπίδοξος συγγραφέας κινηματογραφικών σεναρίων ρώτησε έναν από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες του Χόλλυγουντ πού είδος σεναρίου μπορεί να θεωρηθεί τέλειο.

—Ένα σενάριο για να είναι τέλειο, πρέπει να περιέχει πέντε βασικά στοιχεία: κάτι το θεϊκό, το κομικό, το κοινωνικό, το σεξουαλικό, και συγχρόνως ένα μεγάλο ποσοστό ύλικού ενδιαφέροντος.

Έπειτα από μερικές βδομάδες ο συγγραφέας έπισκέφθηκε ξανά τον σκηνοθέτη.

—Έγραψα το τέλειό σας σενάριο, είπε.

Ο σκηνοθέτης ξεπλώθηκε άναπαντικά στην πολυθρόνα του.

—Μπορείτε να μου το διαβάσετε... του άπάντησε.

Ο συγγραφέας τότε έβγαλε μια κόλλα χαρτί από την τσέπη του και διάβασε:

«Θεέ μου! είπε γελώντας ή Δούκισσα. Τραβήχτε το χέρι σας από το γονατό μου!».

□ □

ΠΩΣ ΤΟΝ ΓΕΛΑΣΕ

Στο Λονδίνο ο Στήβ Πράις ήταν πασίγνωστος για τα πλούτη του αλλά και για τα παλιά του ρούχα απ' τα οποία με δυσκολία αποχωριζόνταν. Ίδιως το παλτό του τι φορούσε δέκα χρόνια και είχε προαντίσει. Έπ' τέλους ή κόρη του Πράις του άπόσπασε την υπόσχεση να δοκιμάσει μερικά καινούργια παλτά που του είχε φέρει σπίτι. Γνωρίζοντας όμως την τσιγγουνιά του πατέρα τα κανόνισε με τον ράφτη να του ζητήσει, αντί δέκα λίρες, για την αξία του παλτού, μόνον δύο, τις υπόλοιπες δέ οχτώ θα του τις έδινε ή ίδια.

Το τέχνασμα έπέτυχε. Ο Πράις φόρεσε χαρούμενος το καινούργιο του παλτό το βόησε φτηνό και το άγόρασε. Την άλλη μέρα το έπέδειξε στη λέσχη. Οι φίλοι του έ- ξελάγησαν.

—Πόσο σου κόστισε; τον ρώτησε ένας.

Ο Πράις γέλασε μυστηριωδώς.

—Εσύ πόσο δίνεις για να στο πουλήσω;

—Πέντε λίρες.

—Πάρε το! του άπάντησε θριαμβευτικά, και το πουλήσε άμέσως.

ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ...

ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ!

Μια μέρα ή Σκότλαντ-Γιάρντ, ή περιφημη λονδρέζικη άστυνομία άναστατώνονταν απ' ένα θρασυτάτο έγκλημα που διεπράττετο σε μια άπ' τις άριστοκρατικότερες συνοικίες του Λονδίνου. Είχε διαρρηχθή το χρηματοκιβώτιο μιας πλουσίας Λαίδης και είχαν αφαιρεθί από μέσα όλα της τα κοσμήματα.

Την διάρρηξη την άνεκάλυψε πρώτη ή καμαριέρα του θύματος. Όταν οι άστυνομικοί έφθασαν και άρχισαν τις έρευνές των, διαπίστωσαν με έκπληξη τους ότι τα δακτυλικά άποτυπώματα που θρέθηκαν επάνω στο διαρρηγμένο χρηματοκιβώτιο, ήταν κάποιου πολύ γνωστού στην Σκότλαντ-Γιάρντ λωποδύτου, που είχε όμως ήσυχάσει πού καιρού.

Ο άπόμαχος διαρρηχτής συλλαμβάνεται και κατά τρόπο άόκητο πιά έκπληκτικό, δεν άρνείται ότι αυτός έκαμε την διάρρηξη. Ήταν μια άλλη φάρσα! Όμολόγησε ότι ή καμαριέρα ήταν φιλενάδα του και ότι τον είχε πη μια μέρα δειλό και άτολμο. Αυτός για να της άποδείξει το έναντίο καί... από κάποια νοσταλγία στο έπάγγελμα, άπεφάσισε να κάμει την διάρρηξη. Και έπέτυχε. Απόδειξη δέ ότι δεν έκαμε δ, τι το έκαμε για κακό, ήταν ότι τα κοσμήματα της λαίδης δεν είχαν βγη από το δωμάτιό της, αλλά βρισκόταν άθικτα... κάτω απ' το κρεβάτι της. Πραγματικά, σε λίγο ή άστυνομία ξανάβρισκε τα κλεμμένα κοσμήματα...

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΟΙ ΠΟΝΟΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Πού να σε κρύψω, γυιόκα μου, να μη σε φτάνουν οι κακοί; Σε ποιά νησί του Ωκεανού, σε ποιά κορφή ήρμηκη; Δέ θα σε μάθω να μιλάς και τ' άδικο φωνάζεις. Ξέρω πως θάχθηκε την καρδιά τόσο καλή, τόσο γλυκή, που με τα θρόγια της όργης ταχεία θενά σπαράζει.

Συ θάχης μάτια γαλανά, θάχης κορμάκι τρυφερό, θα σε φυλάω από ματιά κακή κι' από κακόν καιρό, από το πρώτο ξάφνιασμα της ξυπνημένης νιότης. Δεν είσαι συ για μάχητες, δεν είσαι συ για το σταυρό. Έσύ νοικοκυρόπουλο, όχι σκλάβος ή προδότης.

Τη νύχτα θα σηκώνωμαι κι' αγάλια θα νυχοπατά, να σκύω, την ανάσα σου ν' άκω, πουλάκι μου ζεστό, να σου τοιμάζω στη φωτιά γάλα και χαμομήλι, κι' ύστερ' απ' το παράθυρο με καρδιοχτύπι θα κυττά, που θα πηγαίνει στο σκολει με πλάκα και κοντύλι...

Κι' αν κάποτε τα φρένα σου μ' αλθήσει, φως της άστραπής, χτυπήσει ο Κύρης τ' ουρανού, παιδάκι μου να μην την πής, Θεριά οι άνθρωποι δεν μπορούν το φως να το σηκώσουν. Δεν είν' αλθήσει πιά χρυσή σαν την αλθήσει της σιωπής Χίλιες φορές να γεννηθής, τόσες θα σε σταυρώσουν.

K. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ήδελε να γίνη ώραιότερη

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΜΑΝΕΚΕΝ

Όσες κομψές κυρίες πιστεύουν ακόμα στις αισθητικές έγχειρήσεις και όνειρεύονται να γίνουν καλλονές έπεμβαίνοντας στα έργα της φύσεως, άς παραδειγματισθούν απ' το πάθημα ενός ώραιοτάτου παρισινού μανεκέν, της περιφημής Σόνιας.

Η Σόνια, όπως όλοι την ήξεραν, με το μικρό της όνομα, ήταν μια ρωσίδα πριγκίπισσα, που ή έπαναστατική θύελλα την έρριξε στο Παρίσι, δίχως πόρους, δίχως προστασία. Η ξεπεσμένη όμως αυτή πριγκίπισσα ήταν όπως είπαμε πολύ όμορφη και είχε ένα τέλειο σώμα, πόρσε έτσι να βρή άμέσως σχεδόν δουλειά σ' ένα μεγάλο σπίτι μόδας, όπου έπεδείκνυν τις ακριβότερες τουαλέτες και τα πιο αίθρια άσπρόροχα μπροστά σε πλούσιες κυρίες, που πολλές τους ούτε για καμαριέρες της δεν θάξιζαν κοντά της.

Η Σόνια, είχε πληρέστατα έπίγνωση της έπιρροής που είχε ή όμορφιά της και κύταζε με κάθε τρόπο να την διατηρήσει, έφευγόνοντας δικά της καλλονικά και φάρμακα. Είχε όμως έναν καυμό: τα στήθη της. Κάποια δύσκολη μητρότης της τα είχε χαλαρώσει, πράγμα που δεν συνέφερε στην δουλειά της, και ή Σόνια άπεφάσισε να κάμει μια αισθητική έγχειρηση για να ξαναγίνουν οι μαστοί της μικροί και σφιχτοί.

Καταφεύγει λοιπόν σ' ένα μεγάλο Ίνστιτούτο Καλλονής και εκεί της υπόσχονται ότι όλα θα διορθωθούν. Της όρίζουν μια μέρα, και ή Σόνια πηγαίνει και χλωροφορμίζεται.

Η έγχειρηση θα διακοπεί δυο ώρες. Το χρονικό όμως αυτό διάστημα πέρασε χωρίς ή γιατρός να έχη τελειώσει. Άναγκάστηκε να ξυπνήσει την έγχειριζόμενη γιατί παράταση του τεχνητού ύπνου πέραν των δυο ωρών δεν έπετρέπετο για την υγεία της.

Έτσι ή Σόνια σηκώθηκε με τον ένα μαστό μικρό και τον άλλο μεγάλο. Την διαβεβαίωσαν όμως πως σε τρεις μήνες θα την έγχειρίζαν και πάλι για να της μικραίνουν και τον άλλο μαστό.

Η Σόνια δέχτηκε και περίμενε. Οι μήνες όμως περνούσαν και ή έγχειρισμένος μαστός της δεν έλεγε να γίνη καλά. Στην παρμικρή κίνηση του χεριού της, ή άτυχη νέα ένοιωθε φριχτούς πόνους. Είχαν περάσει έξι μήνες απ' την έγχειρηση και οι πόνοι έ- ξακολουθούσαν πάντα άνυποφοροί. Άναγκάστηκαν να της κάνουν ενέσεις μορφίνης για να την άνακουφίσουν και τέλος της έκαναν τόσες πολλές, ώστε ή Σόνια να γίνη μορφινομανής.

Πέρασαν από τότε... τρία χρόνια, αλλά ή Σόνια, δεν άποφασίζει άκόμη να έγχειρίσει και το άριστερό της στήθος. Τόσος είναι ό τρόμος που δοκίμασε. Έν τώ μεταξύ δεν βγαίνει απ' το σπίτι της, και δεν εργάζεται, έχει καταστροφί. Η γυναίκα αυτή με το αγάλματώδες σώμα, κατήντησε να έχη τώρα, με την 만ία της να διορθώσει την φύση, ένα στήθος εφίβου γυναίκας και ένα... παραμάννα!

Κατέστρεψε την υγεία της και το μέλλον της, γιατί ήθελε να γίνη άκόμη πιο ώραια. Είναι και αυτό ένα είδος πλεονεξίας, και ως γνωστόν, ό πλεονέκτης, πάντα τιωρείται. Ούτως ή άλλως.

Έν τώ μεταξύ ή δυστυχής Σόνια έκίνησε άγωγή κατά του Ίνστιτούτου Καλλονής που της έκαμε την «αισθητική» έγχειρηση, ζητώντας 100.000 φράγκα άποζημίωση για το κακό που έπαθε. Η δική άναμένεται στ Παρίσι με ζωηρότατο ενδιαφέρον.

"Ένας κλέφτης - μέντιουμ

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΛΙΝ ΝΤΕΜΠΕΡ

Από ήλικίας δεκαπέντε χρονών, ό Μπιλλώ ήταν δλομόναχος στον κόσμο και καθώς δεν του είχε άρψει δεκάρα ό πατέρας του, διάτο προσοδοφόρο και πρό παντός άκοπο έπάγγελμα του λωποδύτη. Πρώτο κατόρθωμά του ύπήρξε το να κλέψη ζαμπόν από την προθήκη ενός μπακάλη. Το ζαμπόν όμως αντί να καταπραύνη την πείνα του... ίσα - ίσα που το άνοιξε την όρεξη... στην κλοπή!

Σέ ήλικία είκοσι τριών χρονών, είχε κιάλας θεβαρυμένη την συνειδήσή του με άναρίθμητες κλοπές. Έκλεβε χωρίς συνένοχους: τι τους ήθελε τους... άργομίσθους!

Μάρκαρε το ύπ' αριθμόν 3 κτίριο του μπουλβάρ Μονπαρνάς κι' άρχισε να προσέχη τι νινόταν όλόγυρα. Το κτίριο

Σκαρφάωσε στο τέταρτο πάτωμα.

Δτο που φύλαγε άπρόσεκτα μια καλή και δυσκίνητη θυρωρός, άποτελούνταν άποκλειστικά από άτελιές ζωγράφων. Ο Μπιλλώ ήξερε πολύ καλά πόσο άμελείς είναι οι ζωγράφοι που άφίνουν να σέρνυνται έδω κι' έκει χαρτονομίσματα. Άφου μελέτησε τα κατάρτια ξεγλύστρησε, μόλις θράδυσσε, μέσα στον διάδρομο, σκαρφάωσε στο τέταρτο πάτωμα.

Ο ένοικιαστής ενός άτελιέ είχε βγί με μια ταξιδιωτική βαλίτσα κι' ό Μπιλλώ τρύπωσε μέσα στο άτελιέ του, άφου άνοιξε την πόρτα με άντικλειδί. Άντι όμως να συναντήσει την μεγάλη άκαταστασία που περίμενε, είδε ένα μεγάλο δωμάτιο, που δεν είχε ούτε ίχνος πίνακος ή αγάλματος, παρά μόνο δώδεκα καρέκλες κι' ένα στρογγυλό τραπέζι.

Ούτε το παραμικρό έπιπλο για να διαρρήξει. Άπελπισία.

Ξαφνικά, ό κλέφτης άκουσε θόρυβο στο κεφαλόσκαλο. Μ' ένα πήδημα ώρμησε στο στενόχωρο μπαλκόνι και κρύφτηκε εκεί. Μόλις πρόλαβε γιατί ό ένοικιαστής έπέστρεφε, άναβε το φως και πρόσφερε καθίσματα στους δέκα καλεσμένους του.

Δέκα τον αριθμό! Πώς να ξεφύγει απ' τα χέρια τους. Ο Μπιλλώ τα θρήκε σκούρα. Άδύνατο να ξεφύγει απ' το γειτονικό μπαλκόνι γιατί ήταν σε μεγάλη άπόσταση.

Το φως έσβυσε άπότομα απ' το άτελιέ.

«Παράξενη ύποδοξη, σκέφτηκε ό κλέφτης. Οι καλεσμένοι κάθονται γύρω απ' το τραπέζι κι' ούτε το παραμικρό πο-

τηρι έρίσκεται μπροστά τους. Τι τους κατέθηκε να περάσουν την βραδιά τους στα σκοτεινά;»

Οι παράξενοι αυτοί άνθρωποι — που οι άχτίδες του φεγγαριού τους φωτίζαν μονάχα — συνεδρίαζαν. Καλούσαν τα πνεύματα — γιατί, καθώς άντελλήθηκε ό Μπιλλώ, έπρόκειτο περί πνευματιστικής συνεδρίασεως.

Ο κλέφτης είχε τότε μια μεγαλοφυά έμπνευση: την στιγμή εκείνη ό οικοδεσπότης ρωτούσε μέσα σε κατανυκτική στιγμή:

—Πνεύμα, είσαι έδω; Άν ναι, είδοποίησε μας για την παρουσία σου μ' ένα χτύπημα...

Ο Μπιλλώ προχώρησε και το κεφάλι του ήρθε σε σύγκρουση με το παράθυρο.

—Ένα κτύπημα ψιθύρισε ό πρόεδρος. Φίλοι μου, το πνεύμα έρίσκεται έδω!

Ο Μπιλλώ άποφασιστικά, προχώρησε μέσα στο στούντιο ψιθυρίζοντας:

—Έδω είμαι, κανείς όμως να μη κυττάει. Κλείστε τα μάτια σας αν δεν θέλετε να πεθάνετε άυτοστιγμεί.

—Σέ ύπακούουμε, είπε ό πρόεδρος. Κλείστε όλοι τα μάτια σας. Τα πνεύματα δεν συμπαθούν τους άδιακρίτους και προαισθανόμαι μια μετενάρκωση καταπληκτική.

Κάποιος όμως δεν είχε κλείσει τα μάτια του.

—Κυττάτε τι μετενάρκωση! Είπε, δείχνοντας την υπερμεγέθη σκιά του Μπιλλώ άπάνω στον τοίχο.

—Πές μας το όνομά σου, πνεύμα, συνέχισε ό πρόεδρος. Τι δουλειά έκανες όταν ζούσες στη γή;

—Ήμου ό Ντελ ή Φουσέκης, ό περίφημος ληστής.

—Ληστής, κρίμα, είπε κάποιος. Θα προτιμούσα να ήταν ό Ναπολέων. Δεν μου λές, πνεύμα, είσαι εύτυχής εκεί που έρίσκεσαι τώρα;

—Ναι, είμαι εύτυχής. Μόνο που καθώς είμαι καταδικασμένος να είμαι αιώνιως ληστής, έρίσκομαι στην άνάγκη να σάς ζητήσω τα πορτοφύλια σας. Ρίξτε τα όλα στην πόρτα κι' αλλοίμονο σε όποιον δεν ύπακούση!

—Μά, διαμαρτυρήθηκε κάποιος, έχω τρεις χιλιάδες φράγκα μαζί μου και δεν έννοω να τα χάσω.

—Δεν θα τα χάσης, ψιθύρισε ό πρόεδρος. Τα πνεύματα δεν έχουν χέρια...

Όρμησε στο στενόχωρο μπαλκόνι.

Μια υπερμεγέθης σκιά στον τοίχο...

» Ζητάει τα λεφτά από ένα είδος «έσωτερικής άνάγκης» που του το έπιβάλλει αυτό γιατί έτσι έκανε άνεκαθεν. Δεν έχετε να φοθηθήτε τίποτα.

Για να καθισχύαση τους έταίρους, ό πρόεδρος έδωκε πρώτος το καλό παράδειγμα ρίχνοντας στην πόρτα το πορτοφύλι του. Όλοι οι άλλοι έσπευσαν να τον μιμηθούν.

Ο Μπιλλώ ένθουσιασμένος, προχώρησε προς την πόρτα της άπολυτρώσεως κι' ήδη έσκυβε προς την μικρή περυσία που κοίτονταν στα πόδια του... όταν ξαφνικά τον έπιασε ένα φτάρνισμα.

Άδύνατο να το πνίξει. Η εύπιστία έχει τα όριά της και φυσικά ό πνευματιστά σκέφτηκαν ότι ένα πνεύμα... δεν ύπόκειται σε συναχώματα.

Ο οικοδεσπότης σηκώθηκε ζωηρά και γύρισε τον διακόπτη. Ο Μπιλλώ, σαστισμένος, έκανε να φύγει όλος ό κόσμος όμως τώρα είχε άντιληφθή πως ό μακαρίτης Ντελ ή Φουσέκης φορούσε ένα τριμένο σακάκι κι' ένα υπερμοντέρνο κασκέτο. Άδύνατο να συνεχιστή ή φάρσα.

Ο Μπιλλώ, κατάπληκτος, στεκόταν άκίνητος χωρίς λέξη και κύτταε στα πόδια του τον άπωλεσθέντα — φεδ! — θησαυρό γιατί οι ένδεκα πνευματιστάι, συνελθόντες, δεν θα τον άφιναν να του έδουτήξει τα πορτοφύλια.

—Να τον πάμε ως το τμήμα. προέτεινε κάποιος. Είναι άσφαλώς ένας διαρρήκτης που μπήκε μέσα στο σπίτι σας. άγαπητέ φίλε, για να σάς παίξει αυτή την άσχημη κωμωδία.

—Ναι, να τηλεφωνήσουμε στην άστυνομία να τον συλλάβη!

—Μια στιγμή, φίλοι μου, ίκέτευσε ό πρόεδρος, σκεφθήτε! Άν συλληφθή αυτό το άτομο, θα άνακριθί και θα τα όμολογήσει όλα. Οι έφημερίδες θα μάς πάρουν στο μεζε — άλλο που δεν γυρεύουν — οι συγγενείς μας, οι φίλοι μας που δεν συμμερίζονται τις πεποιθήσεις μας στον πνευματισμό, δεν τώχουν σε τίποτα να μάς περάσουν για τσαρλατάνους. Είναι προτιμότερο να τον άφήσουμε να πάη μόνος του να πνιγί.

Ο Μπιλλώ άνάπνευσε. Μάντευσε πως ήταν ή σωτηρία γι' αυτόν κι' είπε κλαψιάρικα:

—Άφήστε με να φύγω, άφου δεν έκλεψα τίποτα.

—Σύμφωνοι, φύγε, ληστή, άπάχη, καταιοκλέφτη, να μη σε ξαναδούν τα μάτια μας. Την γλυτώνεις πολύ φτηνά!

Ο Μπιλλώ έγινε... λαγός! Κι' από εκείνη την μέρα, έμαθε να βρή δουλειά. Σήμερα έχει διοριστή... ταμίας!

ΛΙΝ ΝΤΕΜΠΕΡ

Ναύαρχος Μπήττυ

Ένας ακόμη από τους πρωταγωνιστές του μεγάλου δράματος 1914-1918, ο περίφημος ναύαρχος Μπήττυ πέθανε τελευταία.

Γιός αξιωματικού των Ουσάρων που του κληροδότησε τα αθλητικά του προσόντα, διάσημος παίκτης του πόλο, ο σέρ Ντάβιντ Μπήττυ προχώρησε... με καλπαρισμό έφθου στην σταδιοδρομία του. Τους κατωτέρους βαθμούς τους πέτασε όπως ένας καλός τζοκεύ υπερπηδά τα εμπόδια. Καί κάθε φορά ριψοκινδύνευε τη ζωή του: το 1897 στον "Ανώ Νεϊλο", όπου με την κανονιοφόρο που κυβερνούσε έσπευσε εις βοήθειαν του 21ου λογχοφόρων και δυό χρόνια αργότερα, στην Κίνα, όπου δυό πολύ σοβαρά τραύματα τον έφεραν στο χείλος του τάφου.

Πλούσιος, δεκτός στην πιό αριστοκρατική κοινωνία του Λονδίνου, μέλος όλων των μεγάλων λεσχών, έλαμπε τόσο στην ξηρά όσο και στην θάλασσα. Το 1909, σε ηλικία 38 χρονών, ο Μπήττυ προβιβάζεται σε αντιναύαρχο και το Ναυαρχείο του προσφέρει την διοίκηση μοίρας του στόλου του 'Ατλαντικού. 'Ο Ντάβιντ αρνείται κι' όσοι τον ζηλεύουν, θριαμβεύουν. Στά μάτια τους, έχει «βουλιάζει» πιά, ποτέ δεν θα ξαναβγί στην θάλασσα. Θά του γίνη αυστασίς να πάρη την σύνταξή του.

'Ο νεαρός Ναύαρχος επιπλέει όμως. Το άστρο του δεν παύει να λάμπη. 'Ο Ουϊνστον Τσώρτσιλ, ύπουργός των Ναυτικών, τον παίρνει ύπουργό στα 1913 και τον βάζει διοικητή στα καταδρομικά μάχης.

'Ολοι τον φθονούν. Πώς είναι δυνατόν το Ναυαρχείο να έμπιστευθή μιά τέτοια ναυτική δύναμη σ' έναν... άπειρο, σ' έναν ντυλετάντε; Γιατί ποτέ του ο Μπήττυ δεν ήταν δυνατός στα θεωρητικά. Είχε όμως ιδιουσυγκρασία άρχηγού, ψυχρή πολεμιστού.

Στο ναυτικό ύπηρξαν πάντοτε οι «πολύ μορφωμένοι», αυτοί τους οποίους ο στρατάρχης Φός άποκαλούσε «κλειδαράδες». Κατά γενικό κανόνα όμως, οι μορφωμένοι αξιωματικοί, οι καλοί μαθηταί κάθονται και μουντζουρώνουν χαρτιά μέσα στα γραφεία του γενικού έπιτελείου. Κι' αν είναι λαμπροί ναύαρχοι εν καιρώ ειρήνης, δεν σκαμπάζουν τίποτα εν καιρώ πολέμου. 'Ο Μπήττυ γλύτωσε από μιά τέτοια σκληρά ειμαρμένη. 'Εξ άλλου, ή γοργή σταδιοδρομία του τον έκανε να αποτύχη ώρισμένες ένοχλητικές άγγαρίες. Οι «καλοί μαθηταί» φυσικά δεν του συγχώρεσαν την εύνοια της τύχης.

'Ο ναύαρχος Μπήττυ ήταν έξαιρετικά πολυμήρς. Στην ναυμαχία του Ντόγκερ Μπάνκ, την 24 'Ιανουαρίου 1915, στην ναυμαχία της 'Ιουτλάνδης, την 31 Μαΐου 1916 το πολεμικό «Λέων» που έφερε το σήμα του, προχώρησε έπικεφαλής των καταδρομικών μάχης. 'Ο έχθρος συγκέντρωσε όλα του τα πυρά επάνω του σε βαθμό που στο Ντόγκερ-Μπάνκ μετά βίας γλύτωσε άπ' την ολοκληρωτική καταστροφή, ενώ στην 'Ιουτλάνδη δέχθηκε

τόσες κανονιές όσες δεν δέχτηκαν όλα μαζί τα εικοσιεπτά ντρεντντ.

'Ας τον παρακολουθήσουμε στην 'Ιουτλάνδη. Να τον στη θάλασσα, μαζί με έξη καταδρομικά μάχης, ένισχυμένα από τέσσερα «Μπάρχαμ», που είναι τα πιό γερά και τα πιό γρήγορα ντρεντντ ολόκληρης της 'Αγγλίας.

Ξαφνικά εμφανίζονται τα πέντε γερμανικά καταδρομικά μάχης του φόν Χίππερ, ελαφρότερα όπλισμένα, λιγώτερο γρήγορα καλλίτερα θωρακισμένα όμως και με καλλιτέρους πυροβολητάς.

'Ο Μπήττυ όρμά έναντιον των όλοταχώς δισκορπίζοντας τα «Μπάρχαμ»-σοβαρά μόν αλλά υπέροχη πλάνη. Κι' αρχίζει την ναυμαχία.

'Υστερα από είκοσι λεπτά της ώρας,

'Ο ναύαρχος Μπήττυ

δυό άπ' τα άγγλικά θωρηκτά, ό «'Ακούραστος» κι' ή «Βασίλισσα Μαρία» βυθίζονται από έκρηξη των πυριτιδαποθηκών των.

'Αδιόφορον όμως! 'Ο Μπήττυ εξακολουθεί να μάχεται όλοένα και πιό κοντά, με τα τέσσερα θωρηκτά του έναντιον των πέντε που έχει ό έχθρός...

Νά όμως που ένοκήπτεi ό βαρύν γερμανικός στόλος, τα δεκάξη μεγάλα θωρηκτά που διοικεί ό φόν Σήρ, γερμανός αρχιναύαρχος.

Με πολλή φρόνηση, ό Μπήττυ βάζει όλοταχώς, υποχωρώντας προς βορράν και σπεύδοντας προς τα βαρεία ντρεντντ του Τζέλλικο, που απέχουν έκατόν είκοσι χιλιόμετρα και που μαθαίνοντας τον κίνδυνον, σπεύδουν κι' αυτά προς συνάντησή του.

'Ο φόν Σήρ, άγνώοντας την φόβερη άπειλή, καταδιώκει τον Μπήττυ και τα «Μπάρχαμ» που, τώρα, μάχονται και κανονιοβολούντα σκληρά.

Τέλος, οι δυό έχθρικοί στόλοι έρχον-

ται αντιμέτωποι.

Στην περίπτωση αυτή ή έπαφή γίνεται κακώς από λάθος του Μπήττυ που δεν πληροφόρησε καλά τον Τζέλλικο για τις θέσεις των Γερμανών.

Τότε, μέσα στην όμίχλη, μέσα στους καπνούς, μέσα στο σκόταδι της νύχτας, λαμβάνει χώραν ή παράξενη ναυμαχία μεταξύ του Τζέλλικο που δεν θέλει να διακινδυνεύση τον στόλο του και του φόν Σήρ που δεν σκέπτεται παρά πώς να ξεφύγη από τα όρμητήρια του...

Κι' εκεί ακόμα, ό ναύαρχος Μπήττυ βλέπει ένα άπ' τα καταδρομικά μάχης του τον «'Αήτητο» να άνατινάζεται στον άέρα και να καταβυθίζεται. Αυτό όμως δεν άνακόπτει την έπιθεσή του...

'Εμεινε μόνος, αλλά έπιτίθεται! Μά είναι νύχτα... Οι Γερμανοί διαφεύγουν κι' ό άγγλικός λαός προσπαθεί να διασκεδάση την άπογοήτευσή του μ' έναν θρύλο.

Αυτός ό θρύλος μάς δείχνει τον Μπήττυ έπιτιθέμενον τρελλά έναντιον του γερμανικού στόλου, θυσιάζοντας τα θωρηκτά του για να δώση καιρό στον Τζέλλικο ναρρή... Αυτό είναι άνακριβές, ή πραγματικότητα όμως είναι άρκετή για να δοξάση τον σέρ Ντάβιντ. 'Εκανε το καθήκον του χτυπώντας τον φόν Χίππερ με όλες τις δυνάμεις του. Καί, με την άφιξη των φόν Σήρ, έκανε πάλι το καθήκον του έγκαταλείποντας τον άγώνα για να ένωθι με τον Τζέλλικο.

'Ο ναύαρχος Μπήττυ διέπραξε σοβαρά σφάλματα. Σύμφωνοι. Αυτά όμως εξαφανίζονται μπροστά στην έπιμονή του. Παρά τις φοβερές άπωλειές του, δεν άφισε να του διαφύγη καμιά εύκαιρία που να μην έπιτεθι. Μόλις νύχτανε, όρμωσε και πάλι, με έξη άπομονωμένα καταδρομικά, έναντιον ολοκλήρου του γερμανικού στόλου που έτράπη εις φυγήν μπροστά του.

'Η ιστορία των ναυμαχιών έχει πολύ λίγα παραδείγματα τόσης τόλμης.

Στο τέλος του 1916, σε ηλικία 47 χρονών, ό ναύαρχος Μπήττυ άντικατέστησε τον Τζέλλικο έπικεφαλής του μεγάλου στόλου που δεν συνήψε πιά ναυμαχία, γιατί μόνα τα έχθρικά ύποβούχια τόλμησαν να βγούν, ως την μέρα που ό γερμανικός στόλος απέπλευσε για να παραδοθι έπαίσχυντα, χωρίς ναυμαχία...

'Αφοι ύπεγράφη ή ειρήνη, ό λόρδος Μπήττυ, άρχηγός πιά του στόλου, έπέστρεψε στην ξηρά. 'Υστερα, έπι έπτά συνεχή έτη, διετέλεσε πρώτος λόρδος του Ναυαρχείου. Θά μπορούσε να μείνη σ' αυτή την θέση ως την ηλικία των 65 χρονών, όπτόταν θα έπαιρνε την σύνταξή του.

Κουρασμένος όμως άπ' τα γραφεία και την πολιτική, έγκατέλειψε την ένεργόν ύπηρεσίαν σε ηλικία 56 χρονών...

□ □

Τώρα, πέθανε. 'Αν είχε σκοτωθι άπάνω στο κατάστρωμα της ναυαρχίδος, την βοαυά της ναυμαχίας της 'Ιουτλάνδης, ή 'Αγγλία θα τιμούσε την μνήμη του σαν ενός νέου Νέλσονος.

'Ισως, ό σέρ Ντάβιντ Μπήττυ να όνειρεύτηκε αυτή την υπέροχη τύχη. Γιατί και στην 'Ιουτλάνδη και στο Ντόγκερ Μπάνκ, περιφρονώντας το θωρακισμένο φρούριο της ναυαρχίδος, στεκόταν άπάνω στην γέφυρα του «Λέοντος». Εσκεπάστος, κάτω άπ' την χάλαζα των όβιδων.

ΠΩΛ ΣΑΚ

Η καρδιά του καταδίκου

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΛΕΓΚΡΙ

Στην σκιά μιάς πλατύφυρης όμπρέλλας, καρφωμένης στη γή κοντά την τελευταία στίβα των άλατιών, ό δεσμοφύλακας λαγοκοιμόταν.

'Ο Ματέο έπωφελήθηκε για να ψιθυρίση στον σύντροφο της δυστυχίας του:

—Μίλησέ μου ακόμα για «εκείνη»...

—Βρισκόταν εκεί, στην Σεβίλλη, πριν από τρείς μήνες, άκριβώς τότε που με γράπωσαν οι χωροφύλακες... Τυχαιά την γνώρισα. Χόρευε σ' ένα καμπαρέ... Τά είχε μ' έναν 'Ανταλουζό...

—Σώπαίνε! μουμούρισε ό Ματέο, γιατί πλησιάζει ό δεσμοφύλακας.

'Ο ήλιος ήταν καυτερός σαν την άάσα του Σατανά. Πενήντα κατάδικοι δούλευαν μέσα στον άλατορυχό της 'Εστραμαδώρας. 'Ο Ματέο δούλευε έξω, στον άνοιχτό άέρα, γιατί είχε δείξει καλή διαγωγή στα πέντε χρόνια που ήταν κατάδικος. Πέντε χρόνια! Καί του έμεναν να περάση ακόμα δυό, για να έκτίση την ποινή του. Ποιό ήταν τό έγκλημά του; 'Η Ροζίτα του είχε πη μιά μέρα: «Ματέο, κύττα αυτόν έδώ. Μ' άγαπά!»... 'Ηταν μιά πρόκληση. Με μιά μαχαίριά, τον είχε σκοτώσει. 'Εφτά χρόνια ότ άτέργα. 'Από τότε που οι δικασταί της Μαδρίτης τον είχαν στείλει στο όρυχείο, δεν είχε ειδήσεις της Ροζίτας. 'Ηξερε όμως πώς του έμενε πιστή-αυτό του τό βεβαίωνε ή καρδιά του. Τώρα όμως, πληροφορούταν θετικά τό αντίθετο.

—Τι έκανε ό 'Ανταλουζός ψιθύρισε.

—Χόρευε... Την φιλούσε στα χείλη. 'Ο Ματέο έτρεμε άπ' τον θυμό του. Σκέφθηκε: «Θά δραπέτεύσω». Πώς όμως, που έπρεπε να διασχίση έκατό χιλιόμετρα άγονης και πυρπολούμενης άπ' τον ήλιο γής; Πώς να τά βάλη κανείς με τη φύση που σε σκοτώνει πιό σίγουρα άπό μιά μαχαίριά στην καρδιά;

□ □

Τό βράδυ, μέσα στην παράγκα, ό Ματέο δεν έκλεισε μάτι. Για να μείνη έξυπνιος, δεν έπαυε να κυττάξη τόν δεσμοφύλακα. Καθισμένος στην είσοδο της καγκελόφραχτης παράγκας, ό φύλακας κοιμόταν.

Τέλος, ό Ματέο ώρθώθηκε άθόρυβα. 'Ωπλίστηκε με μιά πέτρα που είχε για προσκέφαλο, άπλωσε τό χέρι του άνάμεσα άπ' τα κάγκελλα και χτύπησε με όρμη στο κεφάλι του δεσμοφύλακος, που σωριασθηκε χωρίς λέξη. 'Ο Ματέο τότε πέρασε τό χέρι του άνάμεσα στα κάγκελλα και κατώρθωσε να φθάση στο κλειδί που ήταν στην κλειδαριά. 'Ανοιξε την πόρτα και τον κατάπτε ή νύχτα.

Είχαν περάσει δέκα λεπτά άπ' την ώρα που δραπέτευσε, όταν, ξαφνικά, άκούσθηκε μέσα στη σιωπή της νύχτας ό κώδων του κινδύνου. Είχε γίνει άντιληπτή ή άπόδρασή του. 'Ο Ματέο έπετάχυνε τό βήμα του. 'Αρχισε να τρέχη, νοιώθοντας να τον κυριεύη ένας φριχτός φόβος. 'Ηθελε να βρῃ τόν 'Ανταλουζό και την Ροζίτα...

Πολλή ώρα έτρεχε. Τό φεγγάρι, κίτρινο, χαμογελούσε ειρωνικά στα ύψη. Τέλος, σταμάτησε για να άνασάνη. Τά ξεμερώματα, άρχισε μιά κατακλυσμαία βροχή. Με άγαλλίαση, ό Ματέο πρόσφερε τό κορμί του στο δροσερό χάδι της άπ' τό όποίο άντλούσε καινούργιες δυνάμεις.

Σε λίγο όμως, ή βροχή σταμάτησε κι' ό ήλιος άρχισε να πυρπολή την άπέραντη έρημο.

'Ο Ματέο συνέχισε τό τρέξιμό του, σε λίγο όμως άναγκάστηκε να τρέχη όλιγώτερο. 'Ενοιωθε φριχτά τό μαρτύριο της πείνης. 'Αντιμετώπισε ψύχραιμα την κατάσταση:

—Τρέλλα! Χρειάζομαι πέντε μέρες για να περάσω αυτή την κόλαση. Χωρίς να πίνω, χωρίς να τρώω... Προτιμώτερο να ξαπλώθω, περιμένοντας τόν θάνατο. Τόν χειμώνα, οι λύκοι θα ξεσκίσουν τό πτώμα μου... Μόνο μιά λύση μου μένει: να ξαναγυρίσω στα κάτεργα... Νά ξαναγυρίσω, ναί... Πριν όμως πρέπει να σφάξω τόν 'Ανταλουζό! Κι' όσο για σένα, Ροζίτα...

Γιά κείνη, είχε στο νοῦ του μιά φοβερή τιμωρία. Κι' όμως, ή καρδιά του ήταν πρόθυμη να την συχωρήση.

Τό ζευγάρι κάθισε σ' ένα τραπέζι...

Μεσημέρι. 'Ο Ματέο σταμάτησε. Κανένας άνθρωπος στην άπέραντη έρημιά. Οι δεσμοφύλακες δεν τον κυνηγούσαν. Πού να φανταστούν πώς είχε κάνει την τρέλλα να χωθή στην έρημο; Τό πολύ να τον κυνηγούσαν στον δρόμο του Νότου.

'Επρεπε να ζήση. 'Η πείνα θέριεψε μέσα του. Μέσα στο κοίλωμα ενός βράχου, βρήκε λίγο νερό. 'Ηπιε και σκέπασε τό κεφάλι του με μιά φούχτα χόρτα. Συνέχισε τόν δρόμο του με την σκέψη πώς αν δεν έβρεχε, θά πέθαινε.

Είχε όμως περιποίηση πώς θά ζούσε. Δεν έβρεξε κι' ήταν άνυπόφορο τό λιόπυρι.

Τέσσερες μέρες, ό Ματέο περπάτησε. Τρεφόταν με ρύζι κι' έβρισκε κάποιο χορτάρι που του άνακούφιζε την δίψα. 'Όταν κινδύνευε να λιποθυμήση, έλεγε μέσα του:

«Είμαι στον δρόμο της έκδικήσεως. Κι' εξακολουθώ να προχωρώ».

Τέλος τό βράδυ της πέμπτης μέρας, ό Ματέο διέκρινε στον όρίζοντα ένα χωριό. 'Οχι, δεν όνειρευόταν. 'Ηταν χωριό!...

Γονάτισε ψιθυρίζοντας προσευχές. Συνέχισε τόν δρόμο του τρέχοντας. Είχε νυχτώσει όλωσδιόλου όταν χτύπησε σε μιά καλύτερα.

—Ανοιξε ή πόρτα:

—Τι ζητάς, ξένε;

—Πεινώ!

—'Ερχεσαι άπ' τό όρυχείο;

—Ναί.

—Μπόρεσε να διασχίσης την έρημο;

—Ναί.

—Είσαι άδρας! Είπε με θαυμασμό ό συνομιλητής του.

—Με προστάτευσε ή Παρθένα... 'Εχω να έκδικήσω την τιμή μου!

—'Εμπα μέσα άφοῦ είναι ό Θεός μαζί σου. Χρήματα δεν έχω... Θά σου δώσω όμως ρούχα κι' ένα μαχαίρι.

Τά ξεμερώματα, έφευγε άπ' την καλύτερα ντυμένος χωρικός. Είχε ευριστή.

—Πήγαμε με την ευχή του Θεού! είπε ό χωρικός.

—'Αμήν!

Ο Ματέο ξεκίνησε για την Σεβίλλη. 'Ηταν ή έποχή που μάζευαν τις έληδες άπ' τα δέντρα. 'Εβρίσκε δουλειά στον δρόμο. Τό έδιναν να φάη και τόν πληρώναν. 'Εργαζόταν την μέρα, έτρεχε την νύχτα. Κάπου-κάπου, κανένας χωρικός σταματούσε τό κάρο του: «'Ανέβα!» τού έλεγε.

'Εφθασε στη Σεβίλλη ένα άπόγευμα, την ώρα που ξεπούσε ή θύελλα. Περιμένε να νυχτώση και πήγε στο καμπαρέ όπου χόρευε ή Ροζίτα.

Μπήκε μέσα.

Στά τραπέζια, ήταν 'Ανταλουζοί σκαφτιάδες. Δυό γυναίκες χόρευαν μιά σεβιλλιάνα.

'Ο Ματέο φώναξε ένα γκαρσόνι.

—Χορεύει έδώ ή Ροζίτα;

—Ναί!... Δεν ήρθε όμως ακόμα. 'Ο Ματέο ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Θά την ξανάβλεπε.

'Ηπιε ένα ποτήρι κρασί μονορρούφι.

Σε λίγο, μπήκε η Ροζίτα. Την άναγνώρισε με το πρώτο απ' τα κατάμαυρα μαλλιά της και το προκλητικό της περπάτημα. "Ένας, άνδρας την συνόδευε. Είχε περασμένο το μπράτσο του γύρω απ' τη μέση της και της ψιθύριζε κάτι στο αυτί. Η Ροζίτα γελούσε. 'Ο Ματέο άνατρίχιασε: έτσι περπατούσε κι' ο ίδιος στο πλευρό της Ροζίτας, πριν από το έγκλημά του...

Το ζευγάρι κάθισε σ' ένα τραπεζάκι, εύθυμο.

"Εσφιγγε μέσα στην τσέπη του, την λαβή του μαχαριού του. Καθώς περνούσαν μπροστά του, έκανε να όρμηξη. Ξαφνικά όμως βρέθηκε μπροστά τους, καρφωμένος στην θέση του. "Ένα δυομα ξεφύγε απ' τα χείλη του:

—Ροζίτα!...

"Εκείνη γύρισε μονομιάς, με γουρλωμένα μάτια, με χείλη που έτρεμαν. 'Ο σύνδοξ της σηκώθηκε σαστισμένος.

—Ποιός είσαι; τόν ρώτησε η Ροζίτα. 'Ο Ματέο έμεινε κατάπληκτος. "Ωστε τα χρόνια των κατέργων τόν είχαν αλλάξει τόσο πολύ. Της φώναξε:

—'Ο Ματέο!

—'Ο Ματέο; Τρελλάθηκες; ρώτησε.

—Ροζίτα, ποιός είναι αυτός; ρώτησε ό Άνταλούζος.

"Εκείνη ψιθύρισε:

—Ένας κατάδικος...

Την τράβηξε πίσω, καταφοβισμένος:

—Πάμε να φύγουμε!

'Ο Ματέο όμως τούς έκοψε τόν δρόμο. Και τó χέρι του άπλώθηκε με τó στίλετο.

—Άφισε τó μαχαίρι σου, Ματέο!...

Είναι αδύνατο πιά να σ' αγαπήσω

Της είπε με σβυσμένη φωνή:

—Ωστε αγαπας αυτόν;

"Εκείνη χαμήλωσε τó κεφάλι.

"Αντί να σκοτώση τόν Άνταλούζο, ό Ματέο τού τράβηξε απ' τó κεφάλι τó καπέλλο, για να τόν εξευτελίση. Θάροδσε πώς είχε να κάνει μ' έναν άνδρα. Είδε όμως ένα παιδιόστιχο πρόσωπο, πού είχε κιτρινίσει απ' τόν φόβο.

—Ένα παιδί! ψιθύρισε

—Τόν αγαπώ! είπε με όρμη ή Ροζίτα.

—Μου είχες όρκιστή πίστη!

"Εκείνη έκλεισε τά μάτια κι' ό Ματέο κατάλαβε τί άγώνας γινόταν μέσα της. Κι' ό ίδιος ένοιωσε μέσα του ένα σωρό άλληλοσυγκρούμενα αισθήματα. Είπε:

—Θά σάς σκοτώσω και τούς δύο!

Κράδαινε τó μαχαίρι του και πάλι όμως καρφώθηκε στην θέση του. Τό κεφάλι του βούιζε...

"Εφυγε τρικλίζοντας...

Τέλη Σεπτεμβρίου. Έμπαινε ό 'Οχτώβρης με τις εύεργετικές του βροχές.

'Ο Ματέο παράτησε τή δουλειά κι' άναρθώθηκε. 'Ολόγουρά του δέν έβλεπε παρά έλλόδεντρα. "Εξη μήνες τώρα πού έργαζόταν εκεί, πόσες φορές σταματούσε για να συλλογιστή τά παλιά. "Εσφιγγε τις γροθιές του:

—Είμαι ένας άνανδρος... "Επρεπε να τούς είχα σκοτώσει...

Ξανάβλεπε τήν Ροζίτα όμορφη σάν αύγή της Καστίλλιας. Και τόν νεαρό έραστή της, τόσο λεπτούλη...

'Ο Ματέο ώρθωνε περίφανα τó κορμί του: αυτός ήταν γέρος, ήταν άνδρας. Πώς να τά βάλει μ' ένα παιδί;

Μιά μέρα, καθώς είχε τελειώσει τó

γεύμα του κι' έτοιμαζόταν να ξεπλώσει κάτω απ' τήν δροσιά τού φράχτη, είδε από μακριά μία γυναίκα άνεβασμένη σ' ένα μουλάρι. "Εκείνη μόλις τόν διέκρινε έσπευσε πρós τó μέρος του:

—Ματέο!... Ματέο!...

Τού άνοίγει τήν άγκαλιά της. Ξανάβλεπε τήν Ροζίτα όπως τήν είχε αγαπήσει άλλοτε. "Εκείνη γαντζωνόταν άπάνω του. Σάν τρελλός, ένωσε τά δάχτυλά του γύρω απ' τόν λαιμό της. Θά έκδικούνταν τήν τιμή του:

—Σκότωσέ με, τού είπε, αφού έχασα τόν Φελίπε μου!

"Ελυσε τά δάχτυλά του τόσο άπότομα πού λίγο έλειψε να πέση ή Ροζίτα.

Φελίπε ήταν ό έραστής της... ό νεαρός!

Σκούπισε τó μέτωπό του:

—Ροζίτα, τής ψιθύρισε.

'Ο ίδιος δέν άναγνώριζε τή φωνή του.

—Πέθανε; τήν ρώτησε.

—'Οχι.

—Σ' έγκατέλειψε.

—'Οχι. Τόν έστειλαν στά κάτεργα.

Τού έδειξε μακριά, πρós τήν διεύθυνση της Σεβίλλης μιάν άπέραντη άτελείωτη σταχτιά γραμμή πού πλησίαζε.

'Ο Ματέο θυμήθηκε τó δικό του μαρτύριο. Τριάντα μέρες φριχτή πορεία, με γυμνό κεφάλι, ξεπόλυτοι, για τροφή λίγα όσπρια, για ποτό τó νερό τών χαντακιών.

—Σώσε τον! ξεφώνησε ή Ροζίτα. Χτύπησε με μαχαίρι έναν άνδρα... Τώρα είναι μαζί με τούς άλλους... Τόν πάνε στό όρυχείο... Είναι τόσο αδύνατος πού θά πεθάνη... Σώσε τον, Ματέο!

Δέν τής άπαντούσε. Τό μυαλό του βρισκόταν άλλοι. Τόν νεαρό θά τόν σκότωναν τά κάτεργα. Κι' ό Ματέο θά καρβαλούσε τó μουλάρι για να φύγει μακριά με τήν Ροζίτα πολύ μακριά... "Η Ροζίτα θά τόν αγαπούσε σιγά-σιγά όπως πριν.

"Εκείνη κολλημένη άπάνω στό κορμί του, έλεγε:

—Τόν ακολουθώ από σταθμό σέ σταθμό... Τού δίνω ψωμί... 'Ο δεσμοφύλαξ τó επιτρέπει.

—Και τού δεσμοφύλακα τί τού δίνεις; "Η Ροζίτα έγινε κατακόκκινη απ' τήν ντροπή της.

"Η συνοδεία τών καταδικών περνούσε εκείνη τήν ώρα από μπροστά τους. Μόλις ό Φελίπε είδε τόν Ματέο με τήν Ροζίτα έβαλε τί φωνές:

—Αυτός είναι! Αυτός!

—Ποιός είσαι; ρώτησε ό έπικεφαλής προχωρώντας, με ύποψια.

—'Ο Ματέο δέν άποκρίθηκε.

—Γιατί δέν άπαντάς; Τά χαρτιά σου; —Είμαι ένας δραπετής, ψιθύρισε άπλούστατα εκείνος.

Κι' ενώ πλησίαζαν δυό φύλακες για να τόν συλλάβουν, έδειξε στην Ροζίτα τόν δρόμο της Σεβίλλης.

—Φύγε!

Τό βλέμμα της ήταν έκπληκτο κι' ίκετευτικό.

'Ο Ματέο πήγε κοντά στόν Φελίπε και τόν ύποβάσταζε.

—Πάμε, είπε.

"Απ' τόν δρόμο τού Νότου, έφθασαν στό άδιντο ένα σκοτεινό βράδυ.

Πολλές φορές, στόν δρόμο, ό Φελίπε σωριαζόταν έξαντλημένος. 'Ο Ματέο τόν σήκωνε στην άγκαλιά του. Στό όρυχείο, ό διοικητής, γενναιοψυχος, κατεδίκασε τόν δραπετή σέ έξιμήνα καταιαγκαστικά έργα. 'Ο Ματέο έργαζόταν κοντά στόν Φελίπε.

Τά ξημερώματα, κατέβαιναν μέσα στί όρυχείο—μιά μαύρη τρύπα χωρίς άέρα και ήλιο. Τό άλάτι έγδερνε τó δέρμα τού Φελίπε, πού λίγες μέρες ύστερα απ' τήν άφιξη του, κάθισε στό μέσο της στοάς.

—Δέν άντέχω πιά... ψιθύρισε.

'Ο δεσμοφύλαξ ώρμησε με τήν μαγκούρα ύψωμένη:

—Σήκω και δούλευε!... 'Αλλοιώς!...

—Άφισέ τον, είπε ό Ματέο. 'Εγώ θά δουλέψω διπλά.

'Ο δεσμοφύλακας ήταν παραχαλισμένος. "Υστερα, πήγε να βρή τόν διοικητή ό οποίος έβγαλε διαταγή: «οί κατάδικοι να έργαζώνται μέρα».

—Είσαι καλός, Ματέο! τού είπε ό νεαρός σάν βρέθηκαν μόνον.

—Γιατί τόν μαχαίρωσες; ρώτησε ό Ματέο.

—Ήταν ένας Καστιλλιάνος... Μου είπε έ κείνη: «Μ' αγαπά!... Σκότωσέ τον!»

'Ο Ματέο σκεπτόταν:

«Και σέ μένα έ κείνη είχε πη: «Μ' αγαπά!... Σκότωσέ τον!...»

—"Υστερα απ' τόν φόνο, μ' έγκατέλειψε, είπε ό Φελίπε.

—Μή λές ψέμματα! Παρακολουθούσε τούς κατάδικους μόνο και μόνο για σέ άνακουφίζη.

—Μήν τó πιστεύεις! Άγαπά τόν δεσμοφύλακα... 'Εμένα με κοροΐδευε! Μά τήν αγαπώ!... Τήν αγαπώ!...

Ξαφνικά, ό νεαρός σωριάστηκε, με τó μέτωπο μελανιασμένο άγκομαχώντας.

—"Ηλίαση! είπε ό Ματέο στόν δεσμοφύλακα.

"Εκείνος έσκυψε άπάνω κι' ύστερα είπε:

—'Ως αύριο, θάχη πεθάνει.

Αυτό τó ήξερε ό Ματέο. Πόσοι κατάδικοι είχαν πεθάνει έτσι!

—Πρέπει να τόν περιθάλλουμε! φώναξε.

'Ο δεσμοφύλακας σήκωσε τούς ώμους του. Γιατρός, νοσοκόμος δέν ύπηρχε στό όρυχείο.

Δυό ώρες ολόκληρες, ό Ματέο έβαζε κρούες κομπρέσες στό μέτωπο τού Φελίπε. Είχε ξοδέψει ύλη τήν μερίδα τού νερού πού δίδετο. Άδιάφορο όμως! "Επρεπε να σωθή ό νεαρός!

Δυό μέρες, ό Φελίπε άγωνίστηκε, μεταξύ ζωής και θανάτου.

Τις νύχτες, ό Φελίπε σχεδίαζε να άποδράση.

—Με κοροΐδευε, προτιμότερος όμως ό θάνατος παρά να μήν τήν ξαναϊδω! Δέν θά δραπετεύσω απ' τήν έρημο. Γνωρίζεις τόν δρόμο τού Νότου, Ματέο;

—Παιδί, μή σκέπτεσαι να δραπετεύσης! Κútτα τί άσθενικό πού είναι τó στήθος σου! Άφού τελειώσης τήν ποινή σου, θά ξαναβρής τήν Ροζίτα και θά τής σπαράξης τήν καρδιά...

—Θά τής πώ; σ' αγαπώ!

—Σώπαινε!

Ένα άπόγευμα, κάποιος δεσμοφύλακας ψιθύρισε στόν Ματέο:

—Μεθαύριο, κάποιος θά σέ περιμένει στό άδεντρο μέρος της Κύλχα. Φύγε από

τώρα και τó βράδυ δέν θά έκφωνήσω τó δισόμα σου...

'Ο Ματέο ταραχτηκε: Ποιός άραγε να ενδιαφερόταν για τήν τύχη του; Ξαφνικά, συλλογίστηκε τήν Ροζίτα. Αυτή και μιά άλλη σκέψη πέρασε απ' τόν νού του:

«Μήπως έχει συνεννοηθή με κανέναν καταδότη για να εισπράξουν τó ποσόν πού δικαιούται εκείνος πού συλλαμβάνει έναν δραπετή;»

Παρ' όλα αυτά, κάλεσε τόν Φελίπε κι' έφυγαν μαζί. "Εξω απ' τó όρυχείο, προχώρησαν ως τούς πρώτους βράχους. 'Ο Φελίπε άρρώθηκε:

—Σωθήκαμε! είπε.

—Άρχισαν να τρέχουν.

Τό βράδυ, ό Ματέο σταμάτησε:

—'Ας εξακολουθήσουμε! φώναξε ό νεαρός.

—Έχομε να τρέξουμε ακόμα δυό μέρες. Φύλαξε τις δυνάμεις σου.

—Γιατί με τραβάς απ' τόν θάνατο; ρώτησε ό νεαρός.

—Ξέρεις πού σέ πηγαΐνω;

—Μου είπες: «'Ελα!» και ύπάκουσα.

«'Αν παρουσιαστούμε κι' οι δυό μπροστά στην Ροζίτα, σκεπτόταν ό Ματέο, κι' εκείνη φύγη με τόν νεαρό;»

Τήν αύγή, ό Ματέο άνακάλυψε άγριόπαπια. "Ενώ ό νεαρός τίς έτρωγε ώμες, εκείνος άνέβηκε σ' ένα βράχο και κύταζε ολόγουρα: Κανείς. "Ερημιά... "Ωστε ό δεσμοφύλακας είχε πη ψέμματα; "Η οι καταδότες τούς περιμεναν στην άρχή τού δάσους;

—Πώς άποφάσισες τόσο άπότομα τήν φυγή μας; ρώτησε ό Φελίπε.

—Έτσι μου πέρασε μιά σκέψη...

—Πού θά πάς; έσύ, όταν φθάσουμε στό Κασερέ;

—'Εγώ... 'Εσύ, Φελίπε, πού θά πάς;

Τά σχέδια τού νεαρού ό Ματέο τά γνώριζε. Πόσες φορές, τήν ώρα τού περιπάτου τά είχε άκούσει:

—Θά τήν ξαναβρω για να τής πώ πώς τήν αγαπώ... Θά φύγουμε για κάτι μυστικά καταφύγια...

Κάποτε, ό Ματέο βράδυνε τó τρέξιμό του:

—Φελίπε!... "Αν πέθανε ή Ροζίτα, μπορείς να με λές φίλο σου!

Περπατούσαν φλογισμένοι απ' τήν δίψα. 'Ο Ματέο κύταζε με μίσος τόν ουρανό. Γιατί να μήν σκάζουν τά σκοτεινά σύννεφα να γίνουν βροχή; 'Ο Φελίπε σερνόταν.

—'Εμπρός! τού φώναζε ό Ματέο. 'Απόψε θά ξεσπάση ή καταιγίδα κι' αύριο θά φθάσουμε στό δάσος...

Δέν πίστευε κι' ό ίδιος σ' αυτά πού έλεγε.

Ξαφνικά, ό Φελίπε σωριάστηκε με μιά κραυγή πόνου. Τόν είχε δαγκώσει μιά έχιδνα.

'Ο Φελίπε άναστέναζε. "Απ' τó πόδι του έσταζε λίγο αίμα. 'Ο Ματέο ώρμησε και με τά δόντια του άπόσπασε τή δηλητηριασμένη σάρκα. "Υστερα μ' ένα αιχμηρό χαλίκι μεγάλωσε τήν πληγή. 'Ο νεαρός ξεφώνιζε:

—Άφισέ με να πεθάνω.

—Τό δηλητήριο δέν πρόλαβε να σκορπιστή μέσα στό αίμα σου... Ξεκουράσου κι' αύριο θάχης γίνει καλά...

Τήν επομένη, κατά καλή τους τύχη, έβρεξε. 'Ο Φελίπε άγκάλιασε κλαίγοντας τόν Ματέο:

—Βροχή!... Βροχή!... σωθήκαμε!

'Ο Ματέο είχε ξεσκίσει ένα κομμάτι απ' τó παντελόνι του για να επιδέση τήν πληγή τού Φελίπε.

"Η βροχή δέν άργησε να πάψη. "Αρχισε να φυσά ένας καυτός άνεμος. Τό πόδι τού Φελίπε ήταν προσημένο και μελανό.

—Άφισέ με να πεθάνω! στέναζε.

'Ο Ματέο τόν σήκωσε στην πλάτη του. "Επιτέλους φάνηκε τó δάσος. Και πάλι, άρχισε να βρέχει. Οι δυό δραπετεί επιναν με άγαλλίαση νερό απ' τις λακκούβες.

—Δέν προχωρώ πιά, είπε ό Φελίπε.

—Τρελλάθηκες;... Να τó δάσος... Θά βρω μέσα χορτάρι πού θά γιατρέψη τήν πληγή σου.

—'Οχι, Ματέο, είμαι ένα ανθρώπινο κουρέλι... Θά με άποτελειώσει ή διαδρομή τού δσου. Άκόμα κι' αν ξεφύγω απ' τόν θάνατο, πώς θά τολμήσω να πώ στην Ροζίτα: «'Αγάπησέ με!...»

—Σωστά!... Φεύγω μόνος.

"Εφυγε με μηχανικό βήμα. Χωρίς να στραφή.

Τό σούρουπο, ό Ματέο σταμάτησε, με τó βλέμμα καρφωμένο χάμω. Κάποιος είχε περάσει από εκεί και διευθυνόταν πρós τó δάσος. Τά ίχνη του ήταν φανερά. Τού Ματέο τού κόπηκε ή άναπνοή.

—Ένας καταδότης!

Ποιός άλλος από έναν κυνηγό καταδίκων είχε περιπλανηθή σ' αυτή τήν έρημη χώρα; 'Ο Ματέο ξαναγύρισε πίσω:

«Θά τόν βρή... Θά τόν φέρη πίσω στό

όρυχείο...»

Σε λίγο, τόν συναντούσε.

—Μέινε εδώ, κρυμμένος πίσω από τόν βράχο. Ένας καταδότης γυρίζει εδώ κοντά. 'Ο σκύλλος του δέν θά σέ μυρίσθ. Για να χάση τά ίχνη σου, θά τρίψω μπαχαρικά στό χώμα γύρω απ' τήν κρυψώνα σου. Θά πάω στό δάσος. Θά σοδ φέρω φρούτα. Θά άνακτήσης τις δυνάμεις σου...

—'Ωπου να ξημερώση, θάχω πεθάνει. 'Ο Ματέο κατάλαβε πώς ό Φελίπε δέν έλεγε ψέμματα.

—Θάρρος!... Άκουσε, ή Ροζίτα σέ περιμένει, έδω κοντά, στην Κάλβα. Θά τήν φέρω, μόλις σκοτώσω τόν καταδότη.

'Ο Φελίπε κútταξε τόν Ματέο με γουρλωμένα μάτια:

—Καταραμένε! τού είπε. "Ηξερες πώς ήμουν πολύ αδύνατος για να ύπομείνω στούς κόπους και στά μαρτύρια τής άποδράσεως. Γι' αυτό με πήρες μαζί σου. Τώρα, πεθάνω. Και δέν ίκανοποιήθηκες ακόμα, αφού επιδεινώσεις περισσότερο τήν άγωνία μου με τó ψέμμα σου: «'Η Ροζίτα σε περιμένει έδω - κοντά...» Φύγε!... Φύγε!... Θά πάω μόνος μου ως τήν Κάλβα!

"Εκανε να άνασηκωθή, σωριάστηκε όμως.

'Ο Ματέο τύλιξε τó κεφάλι τού Φελίπε με φύλλα.

—Ξεκουράσου... Τό φαρμάκι της διαχίς σέ κάνει να παραλογίζεσαι.

Τά ξημερώματα, ό πληγωμένος έκλεισε τά μάτια του κι' άποκοιμήθηκε. Τότε ό Ματέο σηκώθηκε και προχώρησε. Στόν δρόμο, έσπασε ένα χοντρό κλαδί άγκοθι, για να τó κάνει μαγκούρα. "Υστερα, μπήκε μέσα στό δάσος.

Ξαφνικά, ώρμησε κατεπάνω του ένα πελώριο σκυλί. 'Ο Ματέο σήκωσε τήν μαγκούρα.

—'Εδώ! φώναξε μιά άνδρική φωνή.

Τό σκυλί όπισθοχώρησε γαυγίζοντας και φάνηκε ένας άνδρας με ήλιοκαμένο δέρμα, με μιά καραμπίνα στόν ώμο.

—Πού είναι ό σύντροφός σου; ρώτησε τόν Ματέο;

—'Εκεί - κάτω...

—Είσαι ό Ματέο;

—Ναι.

—'Ακολουθήσέ με. "Εκείνη σέ περιμένει στην Κάλβα.

—'Η Ροζίτα;... 'Η Ροζίτα, αλήθεια; Προχώρησαν ένα τέταρτο της ώρας και

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ Κ. Κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

'Ο κ. Μπιλ γόνης φειδιών, ή γιατί δέν έτρεχε ή θύση τού κ. Μπούλ.

τέλος βρήκαν ένα δρόμο.
—Οδηγεί στην Κάλβα, είπε ο κατα-
δότης. Θά πάω απ' το άλλο μέρος.
—Πού;
—Τι σε νοιάζει;
—Πρέπει να σώσω τον σύντροφό μου,
το άκουσε;
—Ήδη όμως ο άλλος βυθιζόταν μέσα
στο σκοτάδι. Πώς να τον παρακολουθή-
ση; Ένα προαίσθημα έλεγε στον Ματέο
πώς ο καταδότης είχε πάει εις αναζή-
την του Φελίπε. Τι θα γινόταν ο νεαρός;
Τέλος, ο Ματέο έφθασε στην όχθη του
ποταμού.

—Ο Ματέο φώναξε:
—Ροζίτα!...
—Ολόκληρο το δάσος δονήθηκε.
—Ματέο!...
—Έτρεξε προς το μέρος του, χαμογε-
λώντας ανάμεσα στα δάκρυά της. Της
άνοιξε την άγκαλιά του, παραζαλισμένος.
—Ματέο!.. Ματέο μου!..
Τον χαίδεψε, τον φιλούσε.

—Εκείνος την κύτταζε. Ήταν λίγο χλω-
μή κάτω απ' το καστιλλάνικο φουλάρι
που τύλιγε το κεφάλι της. Φορούσε μόνο
μια σκούρα φουστα με κεντημένες μαρ-
γαρίτες.

—Με τρώει ο πυρετός» σκεπτόταν ο Μα-
τέο.

Δεν μπορούσε να διώξη αυτή την παρά-
ξενη σκέψη. Άκουγε την φωνή της Ρο-
ζίτας σαν μακρινό αντήλαλο.
—Ο Καλί, ο καταδότης πλήρωσε τον
δεσμοφύλακα... Μ' έφερε εδώ με βάρκα.
Με μεγάλη δυσκολία ανέβηκαμε το ρεū-
μα του ποταμού. Οί βροχές έκαναν το
ποτάμι να φουσκώσει... Φύλαξα την βάρκα
ένω ο Καλί πήγαινε να σέ βρη... Έλα
να φύγουμε... Το ποτάμι θα μας οδηγήσει
ως το Κασερές.

Την τράβηξε από το χέρι.
—Ροζίτα!...
—Πάμε να φύγουμε!...

Την έσφιξε στην άγκαλιά του.
—Ροζίτα, ο νεαρός Άνταλντςος σ' α-
γαπά...

Κάρφωσε τα νύχια του μέσα στην σάρ-
κα του.
—Γιατί τον παρέσυρες;
Την κύτταζε έκπληκτος. Πώς το ήξε-
ρε;

—Όποτε δεν έπαφες να τον αγαπάς;
την ρώτησε με λαχτάρα.

—Οχι!... Οχι!... Έσέ-
να αγαπώ, Ματέο! Έσέ-
να!... Ξέχασέ τα όλα συ-
χώρεσέ με! Θά ακολου-
θήσω την τύχη σου... Θά
καταφύγουμε στην Πορτο-
γαλία...

—Ο Ματέο δεν κουνήθηκε
—Κι' εκείνος;
Γέλασε με σκληρότητα.

—Εκείνος άς ξαναγυρί-
ση στο δρυχείο!

Τη έσφιξε τα χέρια.
—Τόν αγάπησες... Τόν
κατέστρεψες, κακούργα! Χωρίς έσένα θά
πεθάνη!

—Μόνο έσένα αγαπώ, Ματέο!

—Εμένει!...

Εκείνη την στιγμή, θαρρούσε πως ξα-
νάβλεπε τα νειάτα του, την συνάντηση
με την Ροζίτα, σ' ένα πανηγύρι του χω-
ριού. Ένα φωτεινό χαμόγελο κάτω απ'
την σκούρα μαντίλια... Τόν υπέροχο έ-
ρωτά του. Το έγκλημά του...

—Η Ροζίτα εξήγησε:
—Ο Καλί μου είπε: «Είναι δυό. Ή
συμφωνία μας είναι για τον ένα. Ποιόν
διαλέγεις απ' τους δυό;» Διάλεξα έσένα!
—Σκέψου πως έχω φυλαγμένα διακό-
σια ντούρος κάτω από μια πέτρα στο Ρι-
μπόν. Θά μπορούσαμε να δωροδοκήσου-
με τον καταδότη για να μην ένοχλήση
τον νεαρό!...

—Οχι!
—Σκέψου, Ροζίτα, πως θά με μισήση.
Θά πιστέψη πως εγώ τον πρόδωσα...

—Μήπως εκείνος δεν σέ πρόδωσε;
—Μου είχες πη να τον σώσω!

—Δεν ήξερα τι έλεγα. Έλα!...

—Δεν μπορώ να εγκαταλείψω τον Φε-
λίπε.

Τότε η Ροζίτα ωρθέθηκε αντίκρυ του
αγριεμένα, έκδικητικά. Τα μάτια της πε-
τούσαν φλόγες κι' απ' τα χείλη της έ-
βγαιναν κομμένες φράσεις που τις πρό-
φερε με μίσος.

—Τότε, ξαναγύρνα στο δρυχείο σου!
Πήγαινε μ' αυτόν τον Άνταλντςο που φο-
βάσαι! Άλλος να ήταν, θά χόρευε απ'
την χαρά του μπροστά στο πτώμα του άν-
τεραστου του. Άκολουθήσε αυτό το μο-
νοπάτι. Θά σέ βγάλει στην άρχη του δά-
σους όπου είναι ο Καλί με τον νεαρό!

Σκεπτόταν σιωπηλός ότι σέ λίγο θά
σκότωνε τον Καλί...

Βρίσκονταν τώρα μπροστά σ' ένα ιε-
ροσκοπικό κολπίσκο, όπου η βάρκα λι-
κνιζόταν ελαφρά-ελαφρά.

—Έκανε να φύγει: εκείνος όμως την
κράτησε.

—Η Ροζίτα τον είδε δισταχτικό. Το
αγκάλιασε τον λαιμό:

—Έλα, αγάπη μου!

—Ο Ματέο έκανε ν' αποτραβηχθή. Αύ-
τη η θερμή σάρκα κοντά του τον τρέλ-
λαινε.

—Έλα, της είπε. Έμπα μέσ' την βάρ-
κα.

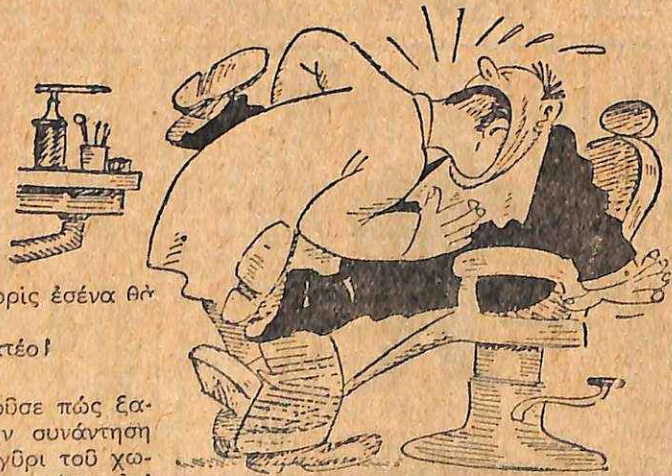
Εκείνη υπόκουσε. Μόλις βρέθηκε η
Ροζίτα μέσα, ο Ματέο με μια σπρωξι-
άφερε την βάρκα ως το ρεūμα που άρ-
χιζε να την παρασύρει...

—Η Ροζίτα έπνιξε μια φοβερή κραυγή
σπαραγμού.

Χωρίς να δώσει την παραμικρή προσο-
χή, ο Ματέο έπέστρεψε προς το μέρος
όπου είχε άψει τον νεαρό Άνταλντςο...

Α. ΛΕΓΚΡΙ

ΣΥΝΗΘΕΙΑ

—Ο οδοντίατρος είχε χρηματίσει άλλοτα
θηριοδαμαστής.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Τις ημέρες αυτές εωρτάσθηκε η 100ετηρίς
του μεγάλου μαθηματικού Άμπέρ. Λου-
πόν ο σοφώτατος αυτός άνθρωπος, ύ-
πηρεσε ο μεγαλειότερος άφηρημένος του κό-
σμου. Μια μέρα άπτησχολημένος στο δρόμο
μ' ένα πρόβλημα, άρχισε να τρέχει πίσω απ'
ένα μόνιπο. Τό είχε πάρει για μαυροπίνακα!

Ο τόν Γκράντ Κόουντν της Άμερικής,
κοντά στην Βάσιγκτων, υπάρχει μια
λίμνη πού... άφρίζει, γι' αυτό και
την ονόμασαν η λίμνη του Σαουντου. Τά
νερά της, πού άφρίζουν μόλις τά κινήσετε,
καθαρίζουν περίφημα τά άσπερόρουχα, αλλά
βάφουν άμέσως, μαύρα τά ξανθά μαλλιά!

Ο Ρώσοι αγαπούν πολύ το κρέας του
ρέννου, είδους μεγάλου κερσφόρου
που σέρνει και έλκυθρα. Υπάρχουν σή-
μερα ειδικά ρενοτροφεία, όπου πολλαπλα-
σιάζονται και μεγαλώνουν τά πολύτιμα α-
ντά ξωα. Πέντε εκατομμύρια απ' αυτά τρέ-
φονται μονάχα στην περιφέρεια Τούνδρα.

Έγινε κι' αυτό, όχι όμως στην Άμερική,
πα στην Άγγλία: Ιδρύθηκαν εκεί δι-
καστήρια... για έρω! Ένα απ' αυτά,
στο Γιόρκινγκ, έδωσε σ' αυτές τις μέρες
καί... κατέδωσε σέ θάνατο ένα δυστυχισμέ-
νο σκυλάκι που είχε την κακή έμπνευση να
δαγκώσει τά πόδια μερικών έργατών.

Ο Άμερικανοί καυχώνται ότι έχουν τους
πιο σπαστέρους κολιβάδες του κόσμου.
Στο Βίλμινγκτον της Μασαχουσέτης ύ-
πάρχουν 160 μεγάλοι κολιβάδες που ζυγι-
ζουν ένώ... 29.000 κιλά! Σέ μια άλλη πό-
λη της Γουόσιγκ, υπάρχουν 80 παγύσαρκοι
που ζυγίζουν ο καθένας τους από 140 κιλά.

Δεν πρόφθασε ακόμη να πεθάνη ο Γκάν-
δη, και άπέκτησε... άντικαταστάτη. Στο
Ταγκανρόρ των Ινδιών, έκαμε την έμ-
σάνισή του ο διάδοχός του, κάποιος Ρανά
Σίτι, που λέγει ότι έστάλη κατ' εύχυσιν απ'
τον θράγμα για να σώσει τους Ινδούς.
Τρέφεται μόνο με τ' άλά μιας κατσίκας.

Ο τόν Δρόντσημ της Νορβηγίας, ύπάρχει
ένας περιεργότατος θράχος. Έχει σχή-
μα άγλαδιού, ύψος δέκα μέτρων, και
στηρίζεται στο έδαφος από το λεπτότερό του
σημείο, από τ' «τσουνί» σαν να λέμε. Τό
περίεργο είναι ότι ο θράχος αυτός δεν έχει
καμιά διάθεση να πέση...

Σε τώρα είχαμε πεντάδυμη η έξάδυμη,
να πού έγεννήθηκαν καί... διτάδυμη.
Τό κοσμοϊστορικό γεγονός έγινε στην
Λουϊζιάννα της Άμερικής, δεάπτις του μια
μαύρη. Τά νεογέννητα δεν είναι μεγαλείτε-
ρα από κάπως πύο εύσωμα νεογνά γάτας,
άλλά είναι όλα άρτιμελή και υγιέστατα.

Η διομηχανία των τεράτων... αλλά-Λό-
χνες, παίρνει και δίνει. Τώρα έκαμε
την εμφάνισή του ένα νέο τερας σέ μια
λιμνούλα κοντά στον Βόσνια, στην Γαλλία.
Όσοι τό «είδαν» λένε ότι μοιάζει με ένα
τεράστιο βουβάλι, χωρίς κεφάλι και με μια
ούρα σούρας. Φωνάζει δέ... σαν γάτα!

Είμαι αντιπαθητικός! Λέει ο Τσάρλς Λώφτον

—Η τελευταία φωτογραφία του Τσάρλς Λώφτον.

Μια μέρα προγευμάτισα με τον
Τσάρλς Λώφτον, στο Σαρόν του
Λονδίνου. Πιο ψηλός κι' απ' όσο
φαίνεται στον κινηματογράφο, ο-
λεστρόγγυλος, όχι κομψός, έτρωγε και
γελοώσε πολύ. Ή γυναίκα του η Έλσα
Λάντσεστερ, ήταν μαζί του. Τρία πράγ-
ματα με παραξέναψαν έπάνω της: τό
περίεργο ριγυτό φόρεμά της, η άνα-
σηκωμένη μύτη της και τά άτίθασσα
μαλλιά της. Παρ' όλα αυτά ήταν χαρι-
τωμένη.

Στην άρχη του γεύματος μιλήσαμε
για τον «Ερρίκο 8ο». Είναι ένα θέμα
που ο Λώφτον δεν τό θαρρείται ποτέ. Μι-
λάει για τό φιλμ αυτό στο όποιο θριάμ-
θευσε, χωρίς την υποκριτική ψευτομε-
τριοφροσύνη των περισσότερων ήθο-
ποιών.

—Εγώ, μου έλεγε απλά, τον έβρισκα
περίφημο τον «Ερρίκο 8ο». Γιατί να μην
τό πώ; Είμαι πολύ εύχαριστημένος και
υπερήφανος από τον ρόλο μου σ' αυτό
τό φιλμ.

Χάρης στον «Ερρίκο 8ο» ο Λώφτον
γύρισε στο Χόλλυγουντ διάσημος και
θριαμβευτής. Το άπνευμήθη τό «Μέγα
Βραδείον της Ακαδημίας Τεχνών» για
τό 1934. Οί Έταιρίες όλες τον διεκδι-
κούν με άδρότατες άμοιβές. Μά εκείνος
έχει διαλέξει ήδη τον ρόλο του. Μόλις
πληροφορήθηκε ότι ο Τάλμπεργκ θά γύ-
ριζε την «Μίς Μπά», ο Λώφτον του τη-
λεφώνησε άμέσως λέγοντάς του ότι θά
ήθελε πολύ να παίξη τον ρόλο του πα-
τέρα στην «Μίς Μπά».

Ο Λώφτον άγαπά πολύ τό Χόλλυγουντ
και πρό πάντων τον κινηματογράφο.

Προτιμά τον κινηματογράφο από τό θέ-
ατρο. Γιατί ο κινηματογράφος παρέχει
περισσότερες δυνατότητες από τό θέα-
τρο και μεγαλειότερη ποικιλία.

Και τίποτε δεν άρέσει περισσότερο
στον Λώφτον από τό να παίξη τους πιο
ποικίλους ρόλους. Μετά τον «Ερρίκο
8ο» έπαιξε τον θλιβερό πατέρα της Μίς
Μπά και πριν απ' αυτόν είχε παίξει τον
νεαρό λογιστή του «Αν είχα ένα εκα-
τομμύριο» και τον σατανικό «Δόκτορα
Μορώ» κι' ύστερα τον «Νέρωνα». Χρεια-
ζόταν ένας πραγματικά μεγάλος ήθο-
ποιός για να άποδώσει με τόση υαε-
στρία τους ρόλους αυτούς που είναι τό-
σο διαφορετικοί ο ένας απ' τον άλλο.

Αύριο θά παίξη ίσως τον Ναπολέοντα
Βοναπάρτη και μεθαύριο τον Σουρανό
ντε Μπερζεράκ. Κι' όλα αυτά χωρίς να
μακιγιαριστή σχεδόν. Είναι 36 χρονών.
Τό παρουνιστικό του είναι κάθε άλλο
παρά ωραίο και πολύ χτυπητό. Μολα-
ταύτα παίζει τον έξηντάρη πατέρα της
«Μίς Μπά», της Νόρμας Σήρερ, που εί-
ναι μόλις δυό χρόνια μικρότερη του.

Και στην ταινία «Μαρία Άντουανέττα»
που γυρίζεται τώρα υποδύεται τον δε-
καοκταετή δελφίνο Λουδοβίκο που είναι
σύζυγος της ίδιας Νόρμας Σήρερ!

Εκτός από την γυναίκα του ο Λώφτον
άγαπά λίγους ανθρώπους

Οί δυό στενότεροί του φίλοι τους ο-
ποίους συμπαθεί πολύ είναι ο σκηνοθέτης
Ίρβινγκ Τάλμπεργκ, σύζυγος της Νόρ-
μας Σήρερ και ο Ζοζέφ φόν Στέρν-
περγκ. Δεν άνακατώνει όμως τά αισθη-
ματα με τις υποθέσεις. Άρνείται κατη-
γορηματικά στον Στέρνπεργκ να παί-

ξη τον ρόλο του Πέτρου Ζου στην «Κοκ-
κινή Αυτοκράτειρα» γιατί δεν του ά-
ρέσει τό φιλμ. Άρνείται επίσης και στον
Τάλμπεργκ να παίξη τον Μικαούμπερ
στον «Δαυίδ Κόπερφιλντ» γιατί δεν μπο-
ρεί να χωνέψη τον Ντίκενς.

—Ένας μεγάλος φλύαρος, λέει για
τον Ντίκενς κι' όλοι οι διανοούμενοι
Άγγλοι φρικούν από άγανάκτηση ά-
κούοντας την κρίση αυτή.

Μά ο Λώφτον δεν δίνει πεντάρα για
τις κρίσεις του κόσμου. Δεν διστάζει
καθόλου να διακηρύξει ότι έπληξε μέ-
χρι θανάτου βλέποντας τό «Καθαλ-
κάντ».

—Γιατί, άπορεί ο Λώφτον, πιστεύουν
ότι η πραγματική τέχνη πρέπει κατ' ά-
νάγκη να είναι πληχτική; Ρωτήστε π.
χ. τους ανθρώπους ποιός είναι ο άγαπη-
μένος τους ήθοποιός. Θά σας άναφέρουν
μερικά όνόματα πολύ έπίσημα, πολύ ά-
νεγνωρισμένα. Στην πραγματικότητα
όμως, τον Κλάρκ Γκκίημπλ θά πάνε να
δούν και να ξαναδούν με άληθινή εϋ-
χαρίστηση. Και θάχουν δίκιο.

Κι' ο Λώφτον, χωρίς να σκοτισθή άν
θά θίξη μερικούς, δεν περιμένει να τον
παρακαλέσουν για να διακηρύξει τις
προτιμήσεις του.

—Μεταξύ των καλύτερων ήθοποιών, θά
άναφέρω τον Κλάρκ Γκκίημπλ, για τό
δυνατό του παίξιμο. Τον Μονγκόμερυ,
για την φυσικότητά του. Τον Γκάρνυ
Κούπερ γιατί κανείς δεν μπορεί να παί-
ξη καλύτερα απ' αυτόν τις σκηνές της
τρυφερότητας. Τον Σαρλό, γιατί είναι
θαθεία άνθρωπινος. Την Γκρέτα Γκάρ-
μπο, για τό πάθος της. Την Νόρμα Σή-
ρερ, για την άπλότητά της. Την Στέφανι
Ντούνα, για τη λάμψη της. Τον Μανζού,
για την ποικιλομορφία του... Και θέλε-
τε να μάθετε ποιά είναι η ωραιότερη έ-
ρωτική σκηνή που είδα ποτέ; ο χορός
του Φρέντ Άσταίρ και της Τζίντζερ Ρό-
τσερς: «Ολη-μέρα, όλη-νύχτα» στην
«Εύθυμη Ζωντοχώρα».

Άκριβώς έπειδή ο Λώφτον λέγει ότι
σκεπτεται, ο κόσμος δεν τον αγαπά. Έ-
κείνος δεν εκπλήσσεται γι' αυτό, ούτε
στενοχωριέται:

—Δεν είμαι άξιαγάπητος, τό ξέρω!
λέγει. Είμαι αντιπαθητικός.

Και προσθέτει γελώντας:

—Διερωτάμαι πως με παντρεύτηκε η
Έλσα.

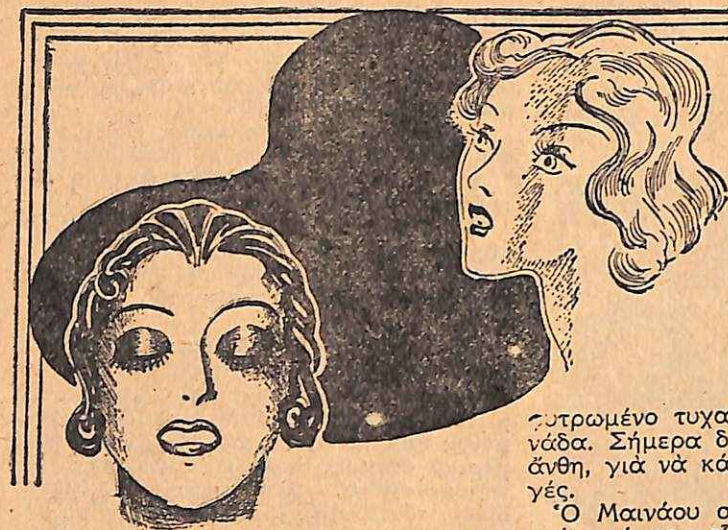
Τι παράξενη προσωπικότης αλήθεια ο
Τσάρλς Λώφτον! Η καλωσύνη του, με-
ρικές φορές, σέ άποπλίζει. Τό χρώμα
του που είναι ρόδινο σαν τού μαρού, τό
στόμα του που μοιάζει σά γυναικείο, τό
βλέμμα του που είναι τόσο άγνό!
Υπάρχει όμως η σκληρότατη έκφραση
που παίρνουν κάποτε τά χαρακτηριστι-
κά του, μια έκφραση άντριμού ή έρπε-
τού, είναι κάτι τό άκαθόριστο, τό συν-
ταρακτικό, τό άποκρουστικό... Και τό
ξέρει κι' ο ίδιος.

—Υπάρχουν ήθοποιοί εντάξει! μου,
λέγει. Ο Ουάλερ Χούστον, λόγου χά-
ριν. Μά δεν έχει τίποτα έπάνω του που
να προεβή φόδο. Ένώ εγώ έχω κάτι τό
κτηνώδες και τό ραφινισμένο συγ-
χρονώ... Δεν είναι έτσι, έ;

Και έσπα σ' ένα γέλιο που δεν ξέ-
ρετε αν σας κοροϊδεύει, ή αν τό άπρα-
σδιόριστο βλέμμα με τό όποιο σας κυτ-
τάζει είναι κι' αυτό μια ωραία «σκη-
νή» παιγμένη για σας με μεγάλη έπι-
τυχία.

Γιατί ο αινιγματικός και άπλούστα-
τος Τσάρλς Λώφτον είναι άσφαλώς ο
πιο άδυνατός ήθοποιός της εποχής μας.

ΣΟΥΖΑΝ ΣΑΝΤΑΛ

Δυο το αριστοτεχνικό γυναικες

Τυτρωμένο τυχαίως μέσα στην πρασι-
νάδα. Σήμερα δεν κόβουν χόρτα και
άνθη, για να κάνουν βοτανικές συλλο-
γές.

Ο Μαινάου στράφηκε απότομα. Το
πρόσωπό του είχε κοκκινίσει και τον
θυμό και ήταν έτοιμος να πη και να
αύστηρο λόγο προς τον θείο του. Ο-
ταν όμως είδε με πόση απάθεια κάρ-
φωσε ή νέα το γαρύφαλλο στη ζώνη
της, κατάλαβε ότι η ανάμειξη του ήταν
περιττή, σήκωσε ελαφρά τους ώμους
του και έξηκολούθησε την συνομιλία
του με την δούκισσα.

Το μέρος του πάρκου που συνόρευε
με τον θαυμασιο κήπον των όπωροφό-
ρων δένδρων, ήταν κοντά στο Ινδικό σπι-
τι κάτω από το βουνό, που το έπροστά-
τευε από τον βόρειο άνεμο και του έ-
ξησφάλιζε όλη την ζέση του ήλιου.
Εκεί ώριμαζαν θαυμασία σταφύλια,
ροδάκινα, αχλάδια και ό,τι έκλεκτο
και σπάνιο μπορούσε να δειρευθεί κα-
νένα.

Στην πλατεία που σχηματιζόταν με-
ταξύ του κήπου και του δάσους, βρι-
σκόταν σ' ένα κυνηγετικό περίπτερο,
ένα κομψό κτίριο, σταθμός αναπαύσεως
και αναψυχής για τους κυνηγούς μέσα
σ' ένα από τα ωραιότερα τοπία του
Σόνβερεθ.

Όταν έπρόκειτο—όπως αυτή την φο-
ρά—για άπλη έξοχική διασκέδαση, ή
έπισημότης των μαγείρων και του γεύ-
ματος καταργόταν. Η κυρία Λόν πε-
ρίμενε μόνη εκεί για να φτιάσει τον
καφέ και να περιποιηθεί. Αυτή ή συνή-
θεια ύφιστατο από πολλά χρόνια και η
κυρία Λόν, παρά το άποτομο και άπο-
κρουστικό παρουσιαστικό της, κατόρ-
θωνε να ευχαριστήσει τους επίσημους ξέ-
νους των κυριών της.

Εκείνη την ημέρα, η Λόν έφερε ώ-
ραία καλάθια από λευκό καλάμι, που
θα δινόταν στους μικρούς πρίγκηπες, για
να τὰ γεμίσουν μόνοι των με φρούτα.

Τα παιδιά έτρεξαν στον κήπο, όπου
ο άρχικηπουρός στεκόταν με ευλάβεια
σε απόσταση, και με μελαγχολικό μει-
δίωμα έβλεπε την καταστροφή των δεν-
δρυλλίων.

Ο αλάρχης κυλιόταν στην πολυ-
θρόνα του, ακολουθών την συνοδεία.
Ήθελε να είναι παρών, έστα και αν
υπέφερε μαρτύρια γι' αυτό. Δεν ήθελε
να μένη μακριά από την συναναστρο-
φή, να ξενασθεί από εκείνους που σβύ-
νουν γρήγορα από την μνήμη τους
τους απόντας. Πήρε ακόμη το θάρρος
να προχωρήσει βαδίζων ως το τραπέζι
του προγεύματος, για να συνοδεύσει
την δούκισσα, όταν εκείνη επέστρεψε.
Της προσέφερε γαμογελόνια ένα κα-
λάθκι με θαυμασία σταφύλια. Μά το
χαμόγελο έσβυσε ξαφνικά από τα χεί-
λη του και έγινε κατακίτρινο.

—Το δαχτυλίδι μου! φώναξε με συγ-
κίνηση, αφού έβαλε το καλάθι.

Και έκύτταζε στο τραπέζι το κοκκα-
λιάρικο δαχτύλο του, που πρό όλίγου
στολιζόταν από ένα θαυμασιο σμα-
ράγδι.

Όλοι, εκτός από την δούκισσα, έν-
νοείται, έσπευσαν και άρχισαν να ψά-
χνουν παντού για το δαχτυλίδι, που
χωρίς άμφιβολία θα είχε πέσει την ώ-
ρα που ο αλάρχης έκοβε τὰ στα-
φύλια.

Όλες όμως οι έρευνες δεν έφεραν
κανένα αποτέλεσμα προς μεγάλην ά-
πελπισία του γέροντος.

—Οι ύπηρέτες θα ψάξουν προσεκτι-
κότερα! είπε ο Μαινάου, στενοχωρη-
μένος λίγο γιατί το άτυχές εκείνο έ-
πεισόδιο πήγαινε εις μάκος.

—Ναί! είπε ο αλάρχης με πικρία.
Θα ψάξουν ανώτερα... όταν το δαχτυ-
λίδι θα είναι γωμένο σε καμιά τσέπη.
Μπορεί κανείς να έχη έμπιστοσύνη
στους ύπηρέτες;...

Η ύψηλότης σας άς με συγχωρήσει.
Της ζητώ ταπεινότητα να συγχωρήσει
την συγκίνησή μου... Άλλά το δαχτυ-
λίδι αυτό μου είναι διπλά πολύτιμο,
γιατί προέρχεται από τον αδελφό μου
Γισβέρτον. Λίγες ημέρες πριν πεθάνη,
τό έβγαλε από το δαχτύλο του, στο ό-
ποιο τό είχε πάντα, και τό έβαλε στο
δικό μου, λέγοντας επανειλημμένως:

«Πρό πάντων μη λησμονήσης ποτέ, ότι
σου τό έδωκα στις δέκα Σεπτεμβρίου».

Τί ήθελε να πη με τὰ λόγια αυτά, δεν
γνωρίζω, μά πιστεύω άνέκαθεν, ότι ή-
θελε να χαράξω στην μνήμη μου την
ημερομηνία που μου έκαμε αυτό τό
δώρον. Η θύμηση αυτή με ταράσσει,
αν και πέρασε πολυς καιρός... Η ύ-
ψηλότης σας γνωρίζει ότι ο άτυχής α-
δελφός μου και έγώ είχαμε πολλές δια-
φορές. Δεν μου ήταν δυνατόν να έπι-
δοκιμάσω τον τρόπο της ζωής του, τό
σκανδαλώδες παράδειγμα που έδινε
και την αδιαφορία του για την θρη-
σκεία μας... Άλλά ή καρδιά διατηρεί
πάντοτε τὰ δικαιώματά της. Τον άγα-
πούσα, παρ' όλα όσα μάς έχώριζαν,
και γι' αυτό τό κλαίω πάντα τό χάσι-
μο αυτού του δαχτυλιδιού...

Χωρίς να λογαριάζουμε, είπε ο
Μαινάου ειρωνικά, την μεγάλη αξία
του μοναδικού αυτού δαχτυλιδιού.

—Και γιατί τάχα ο λόγος αυτός να
μη βαρύνει; απήντησε ο αλάρχης. Τό
σμαράγδι εκείνο ήταν θαυμασιο και τό
σκάλισμα που είχε έθεωρείτο άρι-
στούργημα. Είχε μάλιστα και μια έν-
διαφέρουσα λεπτομέρεια. Κοντά στον
θυρεό του όίκου μας βρίσκονταν ένα
μικρό σημάδι, που μόλις φαινόταν
με γυμνό όφθαλμό. Νόμιζε κανείς, ότι
κάποια σκληρόρα είχε ξεκολλήσει από
την πέτρα. Μά όταν τό εκύτταζε κα-
νείς με τον φακό, διέκρινε ένα ωραίο
άνδρικό κεφάλι, άριστοτεχνικά σκαλι-

μα της Ε. ΜΑΡΛΙΤ

αγαπούν... ΔΙΣΧΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ

σμένο. Η πέτρα αυτή χρσίμευε και
για σφραγίς και άντικαθιστούσε την
υπογραφή.

—Θα πάρουμε τον καφέ, που έτοιμα-
σε ή Λόν, είπε ή δούκισσα με καλωσύ-
νη, και κατόπιν όλοι μας θα ψάξουμε
να βρούμε τό δαχτυλίδι σας.

Η κυρία Λόν έμφανίστηκε την στι-
γμή εκείνη. Κρατούσε ένα μεγάλο ά-
σημένιο δίσκο και ή άμμος έτριζε κά-
τω από τό βαρύ βήμα της. Για μια
στιγμή ό όλος ο κυνήθηκε στα χέρια
της, σαν να είχε δοκιμάσει κάποια συγ-
κίνηση. Ο αλάρχης παρακολούθησε
την διεύθυνση του βλέμματός της κυ-
ρίας Λόν... Έξαφνα ο μικρός Γαβριήλ
έπληρώσε την έκλειτη παρέα όπως ή-
ταν συγκειραμένη έμπρός στο κυνη-
γετικό περίπτερο.

—Τί θέλει έδώ αυτό τό παιδί; ρώτησε
ο αλάρχης, κυττάζοντας άυστηρά την
οικονόμο.

—Δεν γνωρίζω, κύριε αλάρχα! ά-
πήντησε εκείνη με ήρεμία.

Τό παιδάκι διευθύνθηκε προς τον
αλάρχη και του έδωσε με τὰ μάτια
χαμηλωμένα τό δαχτυλίδι που είχε να-
σει. Τό κρατούσε με τό λεπτό άριστο-
κρατικό χεράκι του... Έν τούτοις ο
αλάρχης άπισθονόρησε με άηδία όταν
τό χεράκι εκείνο άγγιξε τό δικό του.

—Δεν υπάρχουν δίσκοι έδώ; είπε ά-
πότομα. Δεν μπορούσε να μου φέρης
σε ένα πιάτο τό άντικείμενο αυτό; Πού
βρήκες τό δαχτυλίδι;

—Κοντά στα κάγκελλα! είπε τό παι-
δάκι με την μελωδική και μελαγχολι-
κή φωνή του. Τό γνώρισα άμέσως. Τό
έβλεπα στο δαχτύλο σας...

—Άλήθεια;... Αυτό είναι πολύ κατα-
πληκτικό! είπε ο αλάρχης, βάζοντας
τό δαχτυλίδι στο δαχτύλο του. Λόν,
δωσε του ένα κομμάτι γλυκό και ρώ-
τησέ τον γιατί ήλθε έδώ. Ο κύριος έ-
χει κακομάθει από την καλωσύνη και
την έπιείκεια που του δείχνουν και κα-
τέληξε να φαντάζεται, ότι δεν μπορεί
να γίνει συγκέντρωσις στον πόνο, ά-
πό την όποία να λείπει αυτός. Ένώ έ-
πρεπε να συγκεντρώθη και να έτοιμα-
σθι άφού σε τρεις εβδομάδες θα υπή-
σθην σχολή των Ιεραποστόλων... Άκρι-
βώς ο κ. Μπέρκ έλαβε την καλω-
σύνην να του συστήση να μένη εις από-
στασις από κάθε κοσμική απόλαυσιν!
Έλθουσιν έπει τίνος πρόκειται,
κυρία Λόν; Αυτό τό παιδί, έξηκολούθη-
σεν άπειθονόρησε προς την δούκισσαν,
πρέπει να προετοιμάζεται διά τό Ιε-
ρατικό στάδιο. Θα τό κάμω Ιεραπό-
στολον. Σήμερα τό πρωί μάλιστα ά-
πεφασίσθη ότι μετά τρεις έβδομάδας
θα φύγη από τό Σόνβερεθ...

Η δούκισσα έκύτταζε τον Γαβριήλ
με τὰ φασμαίν της.

—Πρόκειται να τον κάμειτε Ιεραπό-

στολο; είπε προς
τον κ. Μπέρκ. Κα-
τά την γνώμη μου,
δεν έχει τέτοια κλί-
ση...

Η Ζυλιάν, που
συμπαθούσε έξαι-
ρετικά τό παιδάκι
έκείνο, τινάχθηκε:
Τα λόγια της Δού-
κισσας άποτελού-
σαν μια άνέλπιστη
ένισχυση. Δεν έπρε-
πε να άφήση την
εύκαιρία να χαθι:

—Η ύψηλότης σας, είπε άπειθυνο-
μένη προς την ήγεμονίδα, έχει δικήν.
Τό παιδάκι αυτό δεν έχει κλίση για
τό έκκλησιαστικό στάδιο. Έχει ψυχή
καλλιτέχνου... Τό βλέπω να ζωγραφί-
ζη με μια δεξιότητα άξιοπαρατήρητη...
θα ήταν άπάνθρωπο να πιεσθι τό παι-
δι ν' ακολουθήση ένα στάδιο που δεν
τό έλκύει, και να χάση ή Τέχνη έναν
οπαδό της...

Η Δούκισσα κύτταζε την Ζυλιάν έ-
νόσω μιλούσε, με τὰ μάτια της άνοι-
γμένα από την έκπληξη. Απήντησε σε
τόνο ψυχρό και έπιφυλακτικό.

—Δεν με ένοήσατε καλά, κυρία Μαι-
νάου. Δεν με ένοήσατε καθόλου. Η
άντίρρησης μου σπυριζόταν στη ναχέ-
λεια που έβγινε αυτό τό παιδί και
στην φανερή έδυσαναμία της ιδιοσυγκρα-
σίας του για να εισέλθι στο στάδιο
του Ιεραποστόλου... που άπαιτεί έξαιρε-
τικά προσόντα άντοχής και θελήσεως.

Όσον άφορά τις πρότιμήσεις, νομίζω
ότι δεν μπορούν να ληφθούν υπ' όψιν
τά τέτοια ενός μικρού παιδιού... Ό-
ταν μάλιστα αυτοί που άποφασίζουν
για τό μέλλον του, είναι σε καλλίτερη
θέση από κάθε άλλον να άντιληφθούν
τό πρόπον. Σεις, βαρώνε Μαινάου, τί
λέτε για τις άνθρωπιστικές θεωρίες
της συζύγου σας...

—Άνθρωπιστικές θεωρίες; είπε. Η
ύψηλότης σας άς με συγχωρήσει, αλλά
δεν φεύρω τί σημαίνουν οι λέξεις αυ-
τές. Όλα αυτά είναι πολύ ύψηλότερα
από τό περιορισμένο και χονδρό μυα-
λό μου. Θα περιορισθώ σε μια μικρή
σκέψη. Οι γυναίκες που πιστεύουν στα
φαντάσματα, στις μαγείες και σε άλλα
παιδιάστικα πράγματα, έξασκούν σ' έ-
μας τους άνδρες μίαν άκατανίκητη
γοητεία. Η γυναίκα είναι χαριτωμένη
στην άδυναμία της, στην άγνοία της,
στους παιδικούς φόβους της. Είναι
στον ρόλο της όπως έμεις εμείς στα
ιδικά μας όταν την προστατεύουμε και
την καθυποχάζουμε. Τότε και τότε μό-
νο μπορούμε να την άγαπούμε.

Τό βλέμμα του έγινε σκοτεινό και
σχεδόν άπειλητικό καθώς μια στιγμή
προσηλόθηκε επάνω στην σύζυγό του.

—Άλλά, έξηκολούθησε, όταν ή γυ-
ναίκα είναι πιο σοφή από μάς και δεν
έχει την ανάγκη της συμβουλής ή
της δυνάμεως μας, τότε ο λόγος της
υπάρξεώς μας λείπει. Δεν μάς μένει πα-
ρά να άπομακρυνθούμε...

Ένώ μιλούσε, ή δούκισσα στήριζε
επάνω του βλέμμα γεμάτο έντονη χα-
ρά. Τό βλέμμα αυτό κατέτρωχε τὰ
λόγια που έλεγε εκείνος. Ο θρίαμβος
μετεμόρφωσε τὰ χαρακτηριστικά της
και της έδινε έξαιρετική όμορφία. Ση-
κώθηκε απότομα:

—Πάμε να κόψωμε φρούτα! είπε προ-
γυρώντας με νεανική ζωηρότητα... Ε-
γίναμε πολύ σοβαροί. Πού να είναι οι
πρίγκηπες; Δεν τους βλέπω, ούτε τους
άκούω, κύριε Βέρτερ! κατέληξε άπει-
θυμένη προς τον παιδαγωγό των παι-
διών της.

Κατόπιν έκαμε ένα νεύμα στον κ.
Μπέρκ να τοποθετηθι άριστερά της
και έζήτησε με χαριτωμένη χειρονομία
τον βραχίονα του κ. Μαινάου, που την
ώδηγε στον κήπο, χωρίς να ρίξη ένα
βλέμμα στην σύζυγό του. Όλη ή συν-
τροφία ακολουθούσε και ή Ζυλιάν βρέ-
θηκε έξαφνα μόνη.

—Δεν αισθάνεσθε τίποτε τό ιδιαίτε-
ρο, ωραία μου κυρία; της είπεν ο αλ-
άρχης, διερχόμενος έμπρός της. Εί-
μαι της γνώμης ότι την επάθατε πολύ
άσχημα.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΙΑ Ν' ΑΓΑΠΗΣΗ

Η Ζυλιάν άπομακρύνθηκε σιωπηλά
και ακολουθούσε ένα μονοπάτι του δά-
σους. Όταν ανέλαμβανε την υπε-
στήση του μικρού Γαβριήλ, έναντι της
σκληρότητας του αλάρχου και της ά-
διαφορίας του άνδρός της, ήξερε ότι
ανέλαμβανε ένα έργο βασύ της άποτέ-
λεσμα της έπιεικής της δεν ήταν
ένδοξο. Και ή δική της άμυνα θέσις
δεν ήταν καλλίτερη.

Όπως της είχε πη ο αλάρχης, την
είχε πάθει πολύ άσχημα. Και καταλά-
βαινε πολύ καλά ότι ή έπιστροφή της
στο πατρικό της σπίτι δεν ήταν παρά
ζήτημα χρόνου.

Η σκέψις αυτή, της άφαίρεσε έξα-
φνα τό βάρος, που τόσον καιρό επέβρε
τό στήθος της. Ένα γλυκό φως έφώ-

Η Ζυλιάν άπομακρύνθηκε σιωπηλά.

τιζε την ψυχή της. Έκει κάτω ή Ουλ-
ρικ και ή Μάγνος της άνοιγαν την ά-
γκαλιά τους και ή άγάπη των θά γιά-
τρευε τις πληγές της... όλες τις πληγές
πού είχε ύποστη. Τώρα ή χωρισμός,
πού ή Μαινάου δεν ήθελε άποκλειστι-
κώς από υπερηφάνεια, φαινόταν άνα-
πόφευκτος. Τά λόγια του πρό όλίγου
είχαν δημιουργήσει μιá κατάσταση ά-
συμβίβαστη. Θά ξανάβλεπε την Ουλ-
ρικ και τόν Μάγνο, και θά ζούσε μαζί
των την ήσυχη και ταπεινή ζωή της
έργασίας και της μελέτης. Οί άδικίες,
οί αξιώσεις και οί θυμοί της ηπτεόρας
της ήσαν πράγματα, πού στο έξής θά
τά υπέφερε εύκολα. Η κόλασις του
Ρούντιστορφ—όπως τό έλεγε ή άδελ-
φή της—ήταν κάποιος άπολαύσεως, όταν
την συνέκρινε κανείς με τόν ώραιο
πύργο του Σόνβεργκ και τούς κατοίκους
του. Τά μάτια της Ζυλιάν γεμίσαν δά-
κρυα στην σκέψη των δικών της.

Έξαφνα, τά κυνηγετικά σκυλιά έ-
γαύισαν κοντά της. Έστρεψε τό κε-
φάλι και είδε τόν Μαινέου, πού ζη-
τούσε νά τά καθησυχάσει. Διευθύνεται
πρός τό περίπτερο, χωρίς άμφιβολία
γιά νά πάρη κάτι πού θά είχε ξεχάσει
ή δούκισσα. Με τί υπερηφάνεια προ-
χωρούσε. Σίγουρα θά έπίστευε ότι εί-
ναι ή ένσάρκωσις της δυνάμεως και
του πνεύματος, και όμως ήταν ή μάλ-
λον άξιος περιφρονήσεως από όλους.
Δέν είχε καμμιá γνώμη, έστω και κα-
κή. Ήταν ή άρνησις εκείνη, πού όνο-
μάζουν σκεπτικισμόν και πού δεν είναι
παρά μιá εγωϊστική άδιαφορία. Μι-
λούσε σύμφωνα με την διάθεση της σι-
γής και σιωπούσε στις κρίσιμες σι-
γμές, όταν ή παρέμβασίς του, πορο-
ύσε νά δώση θάρρος σ' εκείνους πού έ-
πάλασαν γιά κάποιον καλό σκοπό. Ή
Ζυλιάν τάχυνε τό βήμα της, γιά νά μή
την ιδή. Άδικα όμως, γιατί βρέθηκε
ξαφνικά έμπρός της.

—Πώς;... Δάκρυα, Ζυλιάν; Άληθινά
δάκρυα; Μπορείτε λοιπόν νά κλάιτε;
της είπε κυττάζοντάς την κατά πρό-
σωπο.

Εκείνη πήρε τό μαντίλι της και με
πείσμα σφόγγισε τά μάτια της.

—Μή ζητείτε νά υπερασπισθήτε!, έ-
ξηκολούθησε ή Μαινάου. Κανένας δεν
ξέρει καλλίτερα από έμένα ότι τά δά-
κρυα αυτά δεν έργονται από την εύαι-
σθησία της καρδιάς... Υπάρχουν δά-
κρυα πικρίας... δάκρυα πού τρέχουν ά-
πό την πληγωμένη υπερηφάνεια... Υ-
πάρχει, πράγματι, μενάλη ποικιλία δα-
κρύων...

—Λησμονείτε τά δάκρυα της μετα-
νοίας! είπε ή Ζυλιάν, διακόποντάς τον
άπότομα.

—Α! Α! Μετανοείτε, γιατί θελή-
σατε προηγουμένως νά υπερασπισθήτε
έναν άδύνατο;... Χμ! Είναι κρίμα, γιά-
τί έγώ, του όποιου ή δυσπιστία είναι
τό μικρότερο ελάττωμα, ένόμιζα σχε-
δόν... όχι. Άς πούμε την άλήθεια, έ-
πίστευα άπολύτως ότι είσθε έτοιμη νά
ύποστηρίξετε και μαρτυρία άκόμη γιά νά
ύποστηρίξετε όσα έλέγατε... Ώστε με-
τανοείτε;... Νά πάω νά βρω τόν κ.
Μπέργκ, γιά νά τό άνακοινώσω την
εύχάριστη αυτή είδηση και νά τόν κα-
λέσω νά του την έπιβεβαιώσετε μόνη
σας; Καταβάλλει έξιέπαινες προσπά-
θειες διά νά σας βγάλη από την δύσ-
κολη θέση, στην όποιαν έμπήκατε. Ή
δούκισσα παραξευεύθηκε γιά την στά-
ση του αυτή, και πού φέρεται πολύ
ψυχρά από την σιγνή εκείνη. Νά πάω
γιά τόν φωνάξω; Φαίνεται—προσέθεσε

τώρα ή Μαινάου με δικτική ειρωνία—
ότι δεν ύπάρχει άνθρωπος εύλωττότε-
ρος, δεξιώτερος, καλλίτερος σύμβου-
λος. Αυτή τουλάχιστον ήταν ή νώμη
της πρώτης μου συζύγου... της Βαλε-
ρίας.

—Όχι, μά την άλήθεια! είπεν ή Ζυ-
λιάν, κρύπτοντας κάτω άπ' την ψυχρό-
τητα της τήν άγανάκτησή της γιά τά
ύπονοούμενα του συζύγου της. Νομίζω
ότι μιá γυναίκα πρέπει νά συν'βουλεύε-
ται μόνο τόν άντρα της και όταν ή
άντρας της είναι άνίκανος νά την οδη-
γήση ή άδιαφορεί γιά τό καλό και γιά
τό κακό και δεν μπορεί νά της δώση
καλές συμβουλές, τότε...

—Άνίκανος ή άδιάφορος!... Τό πρά-
γμα δεν είναι καθόλου κολακευτικό
γιά μένα. Ξεχνάτε, ότι πρό όλίγου έ-
δωσα μιá συμβουλή, έμμεσον έννοεί-
ται, γιάτι δεν θά τολμούσα νά σας ά-
πευθύνω άπ' εύθείας συμβουλές...

—Συμβουλή; είπε ή Ζυλιάν. Ποιάν;
Μήπως τό νά πιστεύω τά φοντάσματα
και τις μαγείες γιά...

—Έδώ σταμάτησε και κοκκίνισε.
—Γιά νά άγαπηθήτε! συνεπλήρωσε ή
κείνος χαμογελώντας.

—Όχι έδώ! "Ω! "Όχι έδώ, είπεν ή
Ζυλιάν, κλαίοντας και έκτεινόντας τά
χέρια προς τόν πύργο του Σόνβεργκ!

Και έπειτα από μιá προσπάθεια ά-
ναγκάσοντας την ψυχραιμία της, προσέ-
θεσε:

—Μετανοώ, γιατί έχειροτέρευσα την
θέση του Γαβριήλ, με την άνάμειή μου,
ή όποία ήταν καταδικασμένη έκ των
προτέρων. Όσον γιά τούς λόγους μου,
δέν άπαρνούμαι κανένα, δεν ύπάρχει
κανείς, πού νά μην είναι έτοιμη νά ξα-
ναπώ, έστω και άν είχα μπροστά μου
όχι μόνον άκροατές δυσμενείς και έχ-
θρικούς, όπως πρό όλίγου, αλλά και
σας άκόμη, με την άμελικτή εισωνική
τάση σας. Έκτός τούτου, μετανοώ...

—Επιτρέψέ μου νά τό πώ αυτό έ-
γώ γιά σένα Ζυλιάν! είπε ή Μαινάου με
τόνο σοβαρό. Δεν θά μου άρεσε νά τό
άκούω νά μου τό λέη μιá γυναίκα.

Είχε ώχριάσει λίγο και ή Ζυλιάν συ-
νεκινήθη. Ο ντε Μαινάου συνέχισε:

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΕΜΕΙΝΑΝ ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΥΣ...

Ο λοχίας.— Δεν μου λές; Πού είναι
όλα αυτά τά γαϊδούρια πού αποτελούσαν την
άποστολή μας;

Ο φαντάρος.— Δεν ξέρω, κος λοχία.
Έφυγαν και μέναμε μόνον οί δύο μας.

Ανέκοοτα

ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΟ ΝΑ ΓΕΛΟΥΝ...

Ο Λουδοβίκος ή 12ος ήταν πολύ φιλό-
γυρος, δεν θύμωνε όμως όταν τόν πείραζαν
γι' αυτό. Μιά μέρα του άνέφεραν κάτι σα-
τυρικούς στίχους πού ένας άγνωστος εί-
χε γράψει εις βάρος του, και στους όποιους έ-
λεγε ότι όλοι οί εύγενείς τόν κοροϊδίζουν
γιά την φιλαργυρία του.

Ο βασιλεύς και αυτή την φορά δεν θύ-
μωσε. Άπεναντίας γέλασε βορνωδώς και
είπε:

—Προτιμώ νά κάρω τούς φίλους μου νά
γελούν με την φιλαργυρία μου παρά νά
κλαίνε γιά τις σπατάλες μου!

□ □

Ο ΔΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝ
ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ο δούξ της Όρλεάνης, γιυός του Λου-
δοβίκου Φιλίππου, άγαπούσε πολύ τις Καλές
Τέχνες και προσίατενε τούς ζωγράφους και
γλύπτες. Ένας από τούς εύσημένους του
ήταν και ή ζωγράφος Ντενάν.

Μιά μέρα, ή φιλότεχνος πρίγκηψ άπεφά-
σισε νά έπισκεφθή τόν περίφημο ζωγράφο.
Πηγαίνει λοιπόν άγνωρίστος σπιτί του και
βρίσκει τόν θωρακό.

—Είναι στο έικο πάτωμα, του άπαν ά κύ-
ρις. Και όπως ή δουξ έταράχονταν νά ά-
νέβη, ή θωρακός τόν σταμάτα και τού λέ-
γει:

—Δέν μου κάνετε μιá χάρη κύριε, νά πώ
θ' άνεβήτε στο κ. Ντενάν; Έχω έδώ τό
πανταλόνι του, πού μου τό είχε δώσει νά
τού τό επιδιορθώσω, και τώρα θά τό ντυ-
σθώ... εφόσον μάλιστα ποδίζονται νά δ ή
και έπιστρέψω!... Του τό πώ άν θέλετε,
γιά νά μην άνέβω έγώ, γέρος άθροπος τις
σκάλες!...

Ο δούξ χαμογέλασε και πήρε τό πανταλό-
νι. Σε λίγο χτυπούσε την πόρτα του ζωγρά-
φου. Φαντάζεστε τώρα την κατάληξή του,
όταν είδε αντίκρυ του τόν δούκα νά κρατά
τό μοναδικό πανταλόνι πού είχε! Τσακίθη-
κε, λοιπόν, νά του ζητά συγγνώμη. Άγα-
θώτατος όμως όπως ήταν ή δούξ του είπε:

—Δέν μου είσθε καθόλου ύπόχρεως φίλ-
τατέ μου. Άπεναντίας θά σας ήθουν έγώ
άν μου δείχνατε τούς πίνακές σας!

□ □

ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ Ο ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Πρό του Λουδοβίκου 14ου, του περιφή-
μου Βασιλέως Ήλίου/οί Βερσαλλίες δεν ή-
ταν παρά μιá έξοχή, άπρόσιτη σχεδόν λόγω
των τελμάτων πού ύπήρξαν και των άνέμων
πού την έπιανεσαν πολύ. Έν τούτοις, ή πα-
ράς του Λουδοβίκου 14ου, Λουδοβίκος 13ος,
άρεσε τό μέρος και έντισε εκεί ένα περίπτε-
ρο, μιá βίλλα όπως θά λέγαμε σήμερα.

Μιά μέρα, ή βασιλεύς περιέτρεχε τό κτή-
μα του μαζί με τόν δούκα του Γκραμμόν.
Σ' ένα σημείο, σταματά και τού λέγει:

—Έδώ κάποτε ύπήρχε ένας άνεμόμυλος,
θυμάστε;

—Ναί, μεγαλειότατε! άπήντησε ή άλλος
ειρωνικός. Άν όμως ή μύλος δεν ύπάρχει
πιά, ύπάρχει έν τούτοις ή άέρας...

Πραγματικά, στο μέρος εκείνο φυσούσε
περισσότερο από παντού άλλού.

Μιά φρόνιμη γυναικούλα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΕΡΧΟΝΤΙ

ή αίτηση διαζυγίου δεν είχε γίνει
άκόμα δεκτή κι' ή Ίδαν Πόρ κα-
νόνιζε ήδη, με την καινούργια
μνηστή, τις προετοιμασίες του και-
νούργιου γάμου του. Ή έπιτυχία πού
είχε σημειώσει στην Βουδαπέστη, ή και-
νούργια όπερέττα του τόν είχε γεμίσει
λεφτά και τώρα μπορούσε νά ίκανοποιή-
ση τις έπιθυμίες της Μαργκό.

—Άγαπημένη μου Μαργκό, πώς μπο-
ρώ άραγε νά σε εύχαριστήσω λιγάκι;
την ρώτησε μιá μέρα.

—Νά φροντίσεις λίγο γιά την μελ-
λοντική μας έγκατάσταση. Δεν πρέπει
όλα νά τά περιμένουμε την τελευταία
στιγμή γιά νά τά κανονίσουμε.

—Πάρε, της είπε, τρεις χιλιάδες πέγ-
κο: αγόρασε τά έπιπλα πού σου άρέ-
σουν.

—Γιατί δεν έρχεσαι και σύ μαζί μου;

—Γιά δύο λόγους: ότι πέρασα ήδη
μιá φορά στην ζωή μου από αυτή την
δοκιμασία και ξέρω τις σκοτούρες της.
Και τό σπουδαιότερο, άπόψε φεύγω γιά
την Βιέννη όπου γίνονται οί τελευταίες
δοκιμασίες της όπερέττας μου.

—Τι εύτυχισμένη πού είμαι πού θά γί-
νω σύζυγος ένός άνδρός διασήμου σαν
κι' έσένα!

Ο Ίδαν κύτταξε την Μαργκό κατά-
ματα.

—Μουφერες τύχη, της είπε. Από
την στιγμή πού σε γνώρισα, ό,τι άγγιξα
έγινε χρυσάφι και γι' αυτό σου είμαι
πολύ ευγνώμων...

—Μόνο γι' αυτό;

—Όχι. Ξέρεις πολύ καλά πόσο σ' ά-
γαπώ.

□ □

«Άγαπημένη μου Ίδαν,
Έλαθα την έπιστολή σου πού μου
προξέννησε την μεγαλύτερη χαρά. Ώστε
ή έπιτυχία της Βιέννης θά ξεπεράση και
της Βουδαπέστης; Νοιώθω πώς είμαι ή
πιά περήφανη μνηστή όλου κλήρου του
κόσμου. Εύχομαι ή τύχη νά μή σε έγ-
καταλείψη ποτέ. Και ξέρεις πόσο είμαι
...γούρλιδικη; Κρίμα μόνο πού ήταν τό-
σο σύντομο τό γράμμα σου. Φυσικά ό-
μως δεν θάχης καιρό γιά νά γράφης.
Και γι' αυτό δεν παραπονούμαι.

«Μου γράφεις γιά την πρωταγωνί-
στρια της Βιέννης με μεγαλύτερο έν-
θουσιασμό από εκείνον πού ένιωθες ά-
ταν μου μιλούσες γιά την πρωταγωνί-
στρια της Βουδαπέστης. Πάντως, δεν
φαντάζομαι νά κρύβεται κανένας άλλος
λόγος, καμμιá ιδιαιτέρα συμπά-
θεια, κτλ...»

«Και τώρα θά σου αποδείξω τι οίκο-
νόμο πού είμαι: άπ' τις τρεις χιλιάδες
πέγκο ξόδεψα μόνο τά χίλια γιά τά έ-
πιπλα. Μιά φίλη μου μ' έπεισε ν' άγο-
ράσω έπιπλα από δεύτερο χέρι. Νάβλε-
πες τί όμορφη κρεβάτοκάμαρα έπί-
πλωσα γιά τούς δύο μας; σαν νά είναι
της ώρας! Τώρα παχαιοάω ένα πιάνο,
πού είναι μεταχειρισμένο, καλοδιατη-
ρημένο όμως.

» Σου εύχομαι καλή έπιτυχία. Ή ά-
γαπημένη σου Μαργκό»

□ □

Ο Ίδαν ήταν σκεπτικός. Αυτό τό
γράμμα μπορούσε νά χαρακτηρισθή

κατά χίλιους - δύο τρόπους, αλλά μόνο
έρωτικό δεν μπορούσε νά ήταν. Παρά-
ξενο πράγμα. Κι' άφοι είναι έτσι γιά-
τι νά προσκολληθή τόσο πολύ σ' αυτή
την νέα, έδώ κι' έξη μήνες; Και γιάτι
νά μη βρίσκη την δύναμη νά διακόψη
μιá τέτοια κατάσταση; Νά ήταν άραγε
άλήθεια πώς ή Μαργκό του είχε φέρει
τύχη; Άραγε δεν χρωστούσε αυτή την
τύχη του στο ταλέντο του πού τόν έκανε
νά ξευφωθή τόσο μέσα σε τόσους και
τόσους; Κι' ή Μαρία, ή καυμένη ή Μα-
ρία! Είχε γνωρίσει μαζί του μόνο μέ-
ρες στενοχωρίας: ή εύτυχία τους είχε
ναυαγήσει μέσα στην δυστυχία, στην
μιζέρια. Τό θέβαιο — πάντως — είναι

Κανόνιζε τις προετοιμασίες του καινούργιου
γάμου του.

ότι, όταν τά πράγματα άρχισαν νά άλ-
λάζουν, εκείνος περίμενε νά έπιστρέψω
ή γυναίκα του ίκετεύοντάς την. Ή Μα-
ρία όμως δεν θελήσε καν νά γίνη κα-
ρίος γιά συμπιλίωση κι' επικοινωνούσε
μαζί του μόνο με τόν δικηγόρο της. Τώ-
ρα τά πράγματα βρίσκονταν σ' αυτό
τό σημείο: σε τέσσερις εβδομάδες, θά
έκδιδονταν τό διαζύγιο και θά μπορού-
σε αυτός νά παντρευθή την Μαργκό.

Εύτυχισμένος γάμος, άραγε; Πού ήταν
όμως ή άσθυστη έρωτική φλόγα; Κι' ή
Μαργκό άκόμα δεν τόν αγαπούσε; Ήταν
πεπεισμένος γι' αυτό — είχε την διαί-
σθηση. Κι' όμως δεν είχε τό σθένος νά
διακόψη την γοητεία. Άσφαλώς γιάτι
φοδόνταν μην χάση την τύχη του. Πότε
όμως θά μπορούσε νά άπαλλαγί άπ' τις
ήλίθιες προλήψεις του;

Ή Μαργκό τόν περίμενε στον σταθ-
μό.

—Τώρα θά σε πάω νά δής τό μελλον-
τικό μας σπίτι. Έχω ήδη θάλει όλα τά
πράγματα στην θέση τους. Είμαι πεπει-
σμένος πώς θά νοιώσης μιάν εύχάριστη
έκπληξη.

—Αγόρασε τό πιάνο;

—Ναί. Και τό πλήρως πεντακόσια
πέγκο. Τά χίλια πεντακόσια πού μου
περίσσεψαν θά τά θρής μέσα στο συρ-
τάρι του γραφείου σου.

—Μαργκό μου! Είσαι μιá έξαιρετη
γυναικούλα. Σ' εύχαριστώ.

Κι' όμως δεν είχε καθόλου πεποίθη-
ση σ' αυτά πού της είπε. Μάλλον τόν έ-
νοχλούσε ή υπερβολική τσιγκουνιά της
μνηστής του.

«Αν τά είχε ξοδέψει όλα, ή Ίδαν θά
είχε μιá πρόφαση γιά νά θυμώση. Κου-
ταμάρες. Ή άλήθεια ήταν πώς ή Μα-
ργκό απέδεικνε ότι ήταν φρόνιμη γυ-
ναικούλα και τώρα πώς ήταν και προ-
νοητική σύζυγος;

Σταμάτησαν μπροστά στο σπίτι. Ή-
ταν πολύ διαφορετικό σπιτί, έκ πρώτης
όψεως, από εκείνο όπου έμενε πριν ή Ί-
δαν με την Μαρία. Τώρα έδωλεπε πόση
άντιθεση παρουσίαζαν τά μοντέρνου
στυλ έπιπλα με τά φτωχά δωματιάκια
στά όποία είχαν τοποθετηθή. Και την
μέρα άκόμα, εκεί, ήταν ύποχρεωμένος
νά έχη άναμμένο τό φώς.

Οί ήχοι έπειτα του πιάνου χάνονταν
μέσα σε μιá σκοτεινή σιγή.

—Νά τό κλειδί, είπε ή Μαργκό. Πή-
γαίνε άπάνω.

—Εσύ δεν έρχεσαι;

—Ή Μαργκό χαμογέλασε:

—Άκόμα δεν ένινα γυναίκα σου...

Του Ίδαν τού άρεσε αυτή ή έπιφυλα-
κτικότητα. Πήρε τό κλειδί και πάτησε
τό κουμπι γιά νά καλέση τό άσανσέρ.

—Πού θά με περιμένεις;

—Στό Νησί Σάντα Μαργκερίτα. Θά
είμαι στο περίπτερο της μουσικής.

—Σύμφωνοι. Ωρνούρα.

Φίλησε τό χέρι της Μαργκό και χάθη-
κε μέσα στην καμπίνα του άσανσέρ.

□ □

«Άγαπημένη μου Μαργκό,
Σ' εύχαριστώ πού μου απέδωκες τόν
σύζυγό μου. Οί ύπολογισμοί σου άπε-
δείχθησαν όλωσδιόλου σωστοί. Μόλις
μπήκε μέσα στο άπартман ή Ίδαν,
μπροστά στο παλάτι του έπιπλα, στο
πιάνο του, στον καθρέφτη του, στάθηκε
καρφωμένος άπ' την συγκίνηση. Κάθη-
σε κατάπληκτος μπροστά στο τραπέζι
του όποιου έννομε άκόμα νά πληρώσουμε
τις τελευταίες δόσεις... Έγώ τά παρα-
κούνησα όλα πίσω άπ' τό παραβάν.
Κι' ύστερα κάθησα πολύ κοντά του. Συλ-
λογίσου την κατάπληξή του. Τά παρα-
κάτω, τά μαντεύεις.

» Σ' εύχαριστώ πού μπήκες σε τόσο
κόπο γιά μένα και με συγχώρεϊς, αγά-
πη μου, άν άμφεβάλλα καμμιá φορά
γιά τόν άλτρουισμό σου στο ζήτημα του
συζύγου μου.

» Σ' άγκαλιάζω και σε φιλώ

Μαρία»

ΜΙΧΑΛΗ ΕΡΧΟΝΤΙ

ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Η Βέρθα Τερλάν, κόρη ενός μεγαλοβιομηχάνου, είναι αργαβωνισμένη με τον ύπολογο Ζάν ντ' Ορεμόν. Ο Ζερβάλ Φλοριζέ, γυιός ενός παλιού συνεταίρου του Τερλάν, αγαπά κι' αυτός την Βέρθα, μα είναι φτωχός. Στην απελπισία του, σκοτώνει τον αντίζηλό του, κατά την διάρκεια μιας κληρονομικής εκδρομής, χωρίς να γίνει αντιληπτός.

Ύστερα από μια τρομερή σκηνή όπου η Βέρθα αποκαλύπτει στον πατέρα της ότι πρόκειται να γίνει μητέρα, φεύγουν και οι δυο στην Έλβετία όπου η Βέρθα αποκτά μια κόρη.

Ο Τερλάν παραδίδει το μωρό σε μια γυναίκα, την Λίνα Κίφφερ, που το φέρνει στην πατρίδα της Πολωνία. Στο διάστημα αυτό η Βέρθα είναι βαρύνουσα και δεν καταλαβαίνει τίποτα. Μόνο ένας άρρωστος γείτονας τους από αρχοντική ξεπεσμένη οικογένεια, ο κόμης Γκοντεφρουά ντ' Αλντενάλ, που έρωτεύεται φλογικά την Βέρθα, παρακολουθεί την Λίνα Κίφφερ και βλέπει το καταφύγιό της.

Η Βέρθα συνέρχεται, και ζητά από τον Τερλάν το παιδί της. Εκείνος αρνείται και η νέα έξαλλη του φωνάζει «Φύγε».

4. ('Η συνέχεια)

Κι' εκείνος της άφηγόρρευε την μητρότητα... Υπήρχε τότε περιφρόνηση και πόνος, τόσος θυμός κι' απελπισία, στην λέξη εκείνη που του έριξε κατάμουτρα, δείχνοντας με το γυμνό χέρι της την πόρτα: «Φύγε!» που όπισθοχώρησε σιωπηλός, εξαφανίστηκε και για μια στιγμή, ένοιωσε σχεδόν κάποια μετάνοια γι' αυτό που έκανε.

Για μια στιγμή μονάχα. Ύστερα χαμογέλασε, ανασήκωσε τους ώμους κι' άναψε την πίπα του. Ο Τερλάν ήταν ένας δυνατός χαρακτήρας: η τύψη ήταν κάτι άγνωστο γι' αυτόν.

Η Βέρθα ντυνόταν, φλογισμένη από τον πυρετό. Άδύνατη, μόλις κατορθώνοντας να σταθεί στα πόδια της που λυγίζουν, με τα μάτια άπλανη, έτοιμάστηκε να βγεί έξω.

Σύρθηκε με κόπο έξω από το περίπτερο. Ο ήλιος την θάμπωσε κι' έκλεισε τα μάτια της. Μια Γερμανίδα που την υπηρετούσε ως καμαριέρα και μαγείρισσα συγχρόνως, έτρεξε την πήρε στα χέρια της, και θέλησε να την υποχρεώσει να γυρίσει πίσω.

Η Βέρθα την έσπρωξε με δύναμη: η γυναίκα ταλαντεύθηκε κι' έπεσε κάτω. —Αφήστε με ή σάς σκοτώνω! είπε η νέα άγρια.

Κατέβηκε αργά-αργά την πλαγιά. Στη βία της δεν είχε χτενιστή. Τα μαλλιά της κυμάτιζαν ξέπλεκα στους ώμους της. Το πρόσωπό της θανάσιμα άσπρό, τα μάγουλά της σκαμμένα και φλογισμένα, τα μάτια της όρθάνοιχτα, άπλανη, όλα αυτά, της έδιναν ύψος τρελλής...

Κι' ο Γκοντεφρουά που την είδε, φώναξε, ενώνοντας τα χέρια του:

—Θεέ μου! τι σκοπεύει να κάνει!

Πράγμα παράξενο, αλήθεια: Μέσα στην κρίση αυτή του πυρετού, όπου η ζωή δλόκληρη εξαφανιζόταν μαζί με τις προλήψεις της και τις σκληρότητες της, όπου για το νέο κορίτσι δεν λογαριαζόταν πιά τίποτα, τίποτα, εκτός από το μικρό πλάσματάκι που είχε νοιώσει να σπαρταρά μέσα στα σπλάχνα της, στο οποίο είχε δώσει τη ζωή, η Βέρθα διέτρεξε όλη την πλαγιά, έξαλλη, άπελπισμένη. Σταματούσε μπροστά σε κάθε πόρτα με τα χέρια άπλωμένα, και σά ζητιάνια ζητούσε να της δώσουν έλεημοσύνη, να της δώσουν έλεημοσύνη το παιδί της!

—Δώστε μου πίσω την κόρη μου! Δώστε μου την κόρη μου!

Οι άνδρες και οι γυναίκες έβγαιναν να την δουν. Κανείς δεν γελούσε. Ούτε τους πέρασε καν τέτοια ιδέα! Πολλοί μάλιστα ένοιωθαν τα μάτια τους να γεμίζουν δάκρυα.

Όμοια με την βιβλική Ραχήλ, όταν θρηνούσε τα παιδιά της, που της τα είχαν σφάξει, η δύστυχη κοπέλλα, θρηνούσε και ικέτευε, λέγοντας:

—Δώστε μου την πίσω! Μου την έκλεψαν! Μήπως ξέρετε τι έγινε το παιδί μου;

Μερικά παιδιάκι, ξυπόλητα, την πλησίασαν. Γονάτισε, για να θρηνήσει πιο κοντά τους και τα φώναζε. Εκείνα δεν φοβήθηκαν και μαζεύτηκαν γύρω της. Τ' άγκάλιασε και τα φίλησε παράφορα. —Έχετε μητέρες, έσεις! Έγώ έχω μια κόρη που δεν θα διη ποτέ τη μαμά της!

Έτρεξε έτσι από πόρτα σε πόρτα. Μερικοί σήκωναν τους ώμους. Άλλοι δεν ήξεραν γαλλικά και δεν καταλάβαιναν τι ήθελε.

Μια γυναίκα μόνο της είπε:

—Δεν ξέρουμε τίποτα... έμεις...

Μπροστά στην εκκλησία, στάθηκε. Έτοιμαζόταν να μπει, όταν της φάνηκε πως αναγνώριζε τον Τερλάν που έτρεχε να την συναντήσει. Έσπευσε να φύγει όσο μπορούσε πιο γρήγορα, στο βουνό, φωνάζοντας απελπισμένα:

—Το παιδί μου! Το παιδί μου!

Ύστερα, απότομα, έπεσε πίσω από ένα βραχάκι, κι' έμεινε εκεί, ακίνητη, με τα μάτια προς τον ουρανό που έεν την είχε λυπηθεί...

Όλο το χωριό είχε αναστατωθεί. Πολλοί έτρεχαν πίσω της μα την έχασαν εξαφνα από τα μάτια τους. Και την γύρευαν, μακριά. Ενώ εκείνη βρισκόταν τόσο κοντά...

Ο Γκοντεφρουά, μόνος, την είχε δει. Ο Γκοντεφρουά, μόνος, πήγε κοντά της. Φαινόταν σαν πεθαμμένη. Γονάτισε δίπλα της κι' ακούμπησε το χέρι του στην καρδιά της: η καρδιά χτυπούσε.

Τότε, πήγε κι' έβρεξε το μανδύλι του στο παγωμένο νερό της πηγής που κυ-

λούσε δίπλα τους μουρμουρίζοντας. Της δρόσισε το μέτωπο, τα μάγουλα κι' ύστερα, περίμενε να συνέλθει.

Την παρατηρούσε γονατιστός πάντα, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα. Την κύταζε με θαυμασμό. Φαινόταν σά νάθελε ν' αποτυπώσει την εικόνα αυτή της άπελπισίας και της οδύνης μέσα στο μυαλό του, μέσα στην ψυχή του, για όλη του τη ζωή.

Ψιθύριζε σιγανά: —Σ' αγαπώ!... σ' αγαπώ!

Ναί, την αγαπούσε. Κι' εκείνη δεν θα το μάθαινε ποτέ! Ποτέ δεν θα φανταζόταν ότι είχε περάσει δίπλα της μια αγάπη φλογερή και άθωα, αγνή σαν την αγάπη ενός παιδιού, γεμάτη έπιείκεια και συγγνώμη...

Από πού ν' άρχόταν άραγε το κορίτσι αυτό που έφερε να κρύψει την ντροπή της στο θάθος της μακρυλής κι' άπομονωμένης αυτής κοιλάδος;

Δεν ήθελε καν να μάθει. Τ' όνομά της; Τι τον ένδιεφερε; Δεν θα την ξανάβλεπε ποτέ!...

Ο συνένόχός της; Ο άνθρωπος που την είχε αποπλανήσει; Ούτε τον σκεφτόταν καν! Προς τί; Θα το σκεφτόταν ίσως και η ζήλεια και το μίσος θα πλημμύριζαν την καρδιά του, αν για κείνον, το μέλλον παρουσιαζόταν το ίδιο άσπρος και στούς άλλους ανθρώπους.

Έτσι όμως, καταδικασμένος καθώς ήταν σ' έναν πρόωρο θάνατο, καταδικασμένος άπ' όταν γεννήθηκε να πεθάνει νέος, μπορούσε τάχα να σκεφθεί να συνδέσει την άρρωστημένη ύπαρξή του, με την ζωή εκείνης που ήταν τόσο γερή, παρ' όλα όσα υπέφερε; Δεν θάταν εγκλημα να μαράνη με την επικίνδυνη πνοή της άρρώστειάς του το λουλούδι αυτό που αν και λύγισε προσωρινά, έμεινε μο-λαταυτά έκθαμβωτικό; Μέσα του ήταν ένας νεκρός που περιδιάβαζε τον κόσμο! Μέσα του, ήταν ένας νεκρός που ένοιωθε οίκτο γι' αυτή την δυστυχισμένη! Μέσα του, ήταν ένας νεκρός που συγχωρούσε και αγαπούσε!

—Ναί, ω ναί, σ' αγαπώ! και κανείς ποτέ δεν θα σου πη πόσο δυνατά σ' αγαπήσα... Κανείς... Γιατί εγώ είμαι ο θάνατος... κι' εσύ είσαι η ζωή...

Εκείνη έμεινε πάντα ακίνητη, μα η καρδιά της χτυπούσε λίγο πιο δυνατά. Το πρόσωπό της ήταν λιγότερο χλωμό. Κάποια ήρεμία σχεδόν άπλωνόταν τώρα στα χαρακτηριστικά της που λίγα λεπτά πριν ήταν τόσο συσπασμένα από την αγωνία και από την τρέλλα της άπελπισίας. Η παραφροσύνη περνούσε σιγά-σιγά και η Βέρθα θα συνερχόταν σε λίγο.

Γύρω της η σιωπηλή μοναξιά πάντα. Μα ο ουρανός είχε σκεπαστεί από σύννεφα... Ένας δυνατός αέρας σηκώθηκε απότομα. Δυναμώνοντας δλοένα περισσότερο. Μακριά, στίς χιονισμένες κορυφές των βουνών, οι θροντές έξοπαν ή μια μετά την άλλη.

Εκείνος έσκυψε λίγο περισσότερο: —Σ' αγαπώ! ψιθύρισε γλυκά, και σε

ΑΝΤΙΟ!

φιλώ σαν να ήσουν ή αδελφή μου...

Το χέρι του απέμάκρυνε με τρυφερότητα τα μαλλιά που ήταν κολλημένα στο πρόσωπο. Τα χείλη του ακούμπησαν άπαλά στο λευκό μέτωπο...

Σηκώθηκε, έβγαλε το πορτοφόλι του και τράβηξε άπ' αυτό ένα λευκό φύλλο χαρτιού. Κι' ενώ γύρω μάνιαζε τώρα ή θύελλα, εκείνος έγραψε πάνω στο χαρτί με μολύβι τις λέξεις αυτές:

«Το παιδί που θρηνείτε, ένας άνδρας που σάς αγαπά και που δεν θα μάθετε ποτέ το όνομά του...»

Στάθηκε, μ' ένα πονεμένο χαμόγελο. —Προς τι νά της τά πω αυτά; μουρμούρισε.

Έσκισε το γράμμα που ο αέρας άρπαξε σχεδόν από τα χέρια του, κι' έγραψε σ' ένα δεύτερο χαρτί:

«Το παιδί που θρηνείτε, παραδόθηκε σε μια γυναίκα της γερμανικής Πολωνίας, την Λίνα Κίφφερ. Είναι μια γυναίκα στοργική και καλή που οδήγησε το παιδάκι στον τόπο της, στο χωριό του Ράισεν, κοντά στην Λίσσα, όχι μακριά από το Πόζεν, όπου κάθεται...»

Αυτό ήταν όλο...

Πού νά βάλει το γράμμα αυτό για να το βρή άσφαλώς ή Βέρθα χωρίς να το παρασύρει ο αέρας;

Το δίπλωσε και το γλύστρησε άνάμεσα σε δυο άγκυρες του κορσάζ μέσα στο στήθος της.

Ύστερα βλέποντας ότι συνερχόταν σιγά-σιγά, ότι τα χρώματα ξανάρχονταν στα μάγουλα, στα χείλη, εξαφανίσθηκε

διακριτικά πίσω από τα θράχια και άπομακρύνθηκε προς την διεύθυνση του θορυασέττο... χαρούμενος, μεταμορφωμένος:

—Θά γίνω εύτυχισμένη!

Εκείνη συνέρχεται, πραγματικά, άνασηκώνεται, κυττάζει γύρω της. Ένοιωσε το συναίσθημα ότι κάποιος φρόντιζε για κείνην, κάποιος την περιποιόταν με τρυφερότητα...

Κι' άκόμη... νομίζει ότι αισθάνθηκε, πριν από λίγο, στο μέτωπό της, το άπαλό χάδι ενός χεριού που άπομάκρυνε τα μαλλιά της... το άνεπαίσθητο άγγιγμα ενός φιλιού, τόσο άνάλαφρο που έμοιαζε με το πέρασμα των φτερών μιας πεταλούδας.

Θά γελάστηκε, βέβαια, γιατί γύρω της είναι άπόλυτη μοναξιά. Η κρίση της τρέλλας πέρασε. Και καθώς ξυπνούν οι θύμησης, ξεσπά σε λυγμούς...

Σε λίγο, παίρνει το δρόμο του χωριού. Γύρω της, ή καταιγίδα τραντάζει τα δένδρα σύγκορμα και ή Βέρθα που είναι τόσο άδύνατη κλονίζεται πότε - πότε από τη δύναμη του αέρα.

Κατεβαίνει ως την κοιλάδα, ξαναβρίσκει στον δρόμο που διασχίζει το Τρέζα.

Μα όλες αυτές οι προσπάθειες την κατέβαλλαν... Δεν άντέχει πιά... Ένα σύννεφο περνά μπροστά στα μάτια της... Έξαφνα νοιώθει ότι η γη υποχωρεί κάτω άπ' τα πόδια της... Προσπαθεί να κρατηθεί στην γωνία ενός θράχου, και τωριάζεται... φωνάζοντας:

—Βοήθεια! Βοήθεια!

Οι άνθρωποι που την ζητούσαν, την βλέπουν επί τέλους... Τρέχουν προς αυτήν...

Μερικές γυναίκες την περιτριγυρίζουν με οίκτο. Δεν έχει λιποθυμήσει.

Μέσα στη μοναξιά του, ο Γκοντεφρουά άφηνε τον έαυτό του να πλάθει όνειρα...

Άπ' το στόμα της βγαίνει ένας ρόγχος... Άναπνέει με δυσκολία...

—Πνίγομαι!... πνίγομαι! λέει μόνο.

Μια γυναίκα την άνασηκώνει στα χέρια της, κι' άκούμπά στα γόνατά της, το κάτωχρο πρόσωπο...

Μια άλλη για να την άνακουφίση λίγο, ξεσφίγγει το κορσάζ της, ξεκουμπώνοντάς το.

Το κορσάζ άνοίγει... και ή θύελλα που πλακώνει και κάνει όλα τα κεφάλια να σκύβουν στο μανιασμένο πέρασμά της, παρασύρει, στριφογυρίζοντας το στον αέρα, το χαρτί άπ' το οποίο κρέμεται ή ζωή της μητέρας, ή ζωή του παιδιού...

Κανείς δεν το βλέπει κανείς δεν το προσέχει. Τα δένδρα σωριάζονται εκεί κοντά και οι κορμοί τους κατρακυλούν από το βουνό, όμοιοι με τρομαγμένα ζώα. Άλλα κυλούν στον Τρέζα και σηκώνουν πελώρια κύματα...

Και μικρό, άνάλαφρο σαν μια λευκή πεταλούδα, το χαρτί πετά χαμηλά, ξανασηκώνεται, φεύγει σαν ένα έβλος, ξαναχαμηλώνει πάλι και τέλος χάνεται μέσα στα μανιασμένα νερά που το θάβουν για πάντα στην ύγρη τους άβυσσο μαζί με το μυστικό του.

Άναγκάστηκαν να την φέρουν σηκωτή ως το περίπτερο της πλαγιάς.

Έμεινε στο κρεβάτι μερικές μέρες κυριευμένη από τον πυρετό και το παραλήρημα. Τα νειάτα της όμως νίκησαν όλους αυτούς τους κινδύνους. Ο γιατρός διάταξε να κάνει μικρούς περιπάτους. Έπρεπε να έπωφεληθεί τώρα που ο καιρός ήταν καλός άκόμη.

Αργά-άργα, δλομόναχη πάντα, ή Βέρθα ανέβαινε το μικρό φιδωτό μονοπάτι που οδήγούσε στο βουνό. Σταματούσε συχνά. Ξεκουραζόταν λίγο έπάνω στα διάφορα παγκάκια που ήταν χτισμένα για τους περιπατητές που ήθελαν να ξεποστάσουν. Ύστερα, συνέχιζε πάλι το δρόμο της. Το τέρμα του περιπάτου της ήταν πάντα ή πανάργαλα εκκλησία που βρισκόταν σ' ένα ύψωμα άνοιχτό, έμπρός από ένα δάσος πυκνό.

Σιγά-σιγά, οι σπάνιες περιηγητάι άναχωρούσαν. Σιγά-σιγά, ή Βέρθα και ο Γκοντεφρουά έμειναν μόνοι. Και συνη...

Είχε παραιτηθεί τις ώρες που έβγαίνει συνήθως ή Βέρθα. Πολύ πριν φθάσει εκείνη, αυτός βρισκόταν ψηλά, πίσω από την παλιά εκκλησία και παραμόνευε την άφιξη της νέας. Την έβλεπε σε λίγο στο μονοπάτι, να φανερώνεται και να εξαφανίζεται διαδοχικά...

Σε λίγο άρχιζε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά της. Η καρδιά του χτυπούσε. Ύπνεφε.

Όταν περνούσε τόσο κοντά που τον άγγιζε σχεδόν, εκείνος περιωριζόταν να την χαιρετήσει μονάχα. Κι αυτό ήταν όλο...

Γιατί όμως νέναι πάντα ζωγραφισμένη τόση άπελπισία στο δακρυμένο της πρόσωπο; Μήπως ήταν από την άνάμνηση του λάθους της και από την αλόνια αντίμωσή της;

Χωρίς άμφιβολία αλήθεια ήταν ή άφορη... Δεν έπρεπε όμως ή

ήποκαλυσψς τοῦ καταφυγίου, στὸ ὁποῖο εἶχε ὀδηγηθῇ τὸ παιδί, νὰ φέρῃ λίγη χαρὰ στὴν ἑσπερία πληγωμένη καρδιά της;

Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ τὴν καθυπάσῃ γιὰ τὸ παρόν.

Καὶ μήπως δὲν ἔδινε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ξαναδῇ τὴν μικρούλα στὸ μέλλον;

Τότε γιατί αὐτὴ ἡ ὁδὸν; γιατί;

Ἡ Βέρθα δὲν τὸν ἀντιλαμβάνονταν ποτέ. Ἐρχόταν ἐκεῖ ἀδιάφορη, μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ, μὲ τὴ σκέψη πολὺ μακριά. Καὶ τὸ χλωμὸ καὶ ἀρρώστημένο πρόσωπο τοῦ νέου αὐτοῦ, δὲν τὸ παρατηροῦσε ποτέ.

Ἀπὸ ὅλα τὰ δεκάετη χρόνια πού εἶχε ζήσει ὡς τώρα, δὲν ἔμενε παρὰ ἓνα πράγμα: ἡ μητρότης της.

Μέσα σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμον δὲν ὑπῆρχε πιά παρὰ ἓνα πράγμα: τὸ παιδί της.

Ξέροντας τὸ μυστικὸ της ὁ Γκοντεφρουά διάβαζε καθαρά μέσα στὴν ψυχὴ της.

Κάποτε τὴν ἔβλεπε νὰ κόβῃ λουλούδια τοῦ θουνοῦ. Μετὰ καθόταν. Μήπως θαύμαζε τὶς λευκὲς κορφές πού τὴν περιέβαλλαν; Ὁχι. Μὲ μιὰ ἀργὴ κίνηση, σκόρπιζε τὰ λουλούδια μπροστὰ της, μ' ἓνα παράξενο χαμόγελο πού προωριζόταν γιὰ κάτι πού ὑπῆρχε μόνο μέσα στὴν καρδιά της κ' ὄχι στὸν ἑξωτερικὸ κόσμον...

Σὲ ποιὸν χαμογελοῦσε ἔτσι, ἂν ὄχι στὴν κόρη της πού τὴν ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της καὶ τῆς σκέψης της νὰ κουνᾷ τὰ χεράκια της μὲ τὰ ρόδινα δάχτυλα καὶ νὰ σαλεύῃ τὰ ποδαράκια της μέσα στὰ σπάργανά της... Καὶ τὸ παιδί φώναζε! Ναι, τὸ ἀκούγε νὰ φωνάζῃ μέσα στὴν ἐξαψὴ της. Ψιθύριζε μάλιστα σιγανά:

—Μὴν κλαῖς, μαρό μου! Μὴν κλαῖς! Νάνι, κοδκλα μου, νάνι!...

Καὶ γιὰ νὰ τὸ καθησυχάσῃ, νὰ τὸ διασκεδάσῃ, τοῦ ἔριχνε λουλούδια... χαμογελώντας.

Ἐκεῖνος τὴν ἀγαποῦσε ὁλοένα περισσότερο... Ἕνας ἀπελπισμένος πόθος νὰ ζήσει, τοῦ ἔδινε μιὰ ἀγνωστὴ ὡς τώρα ζήση... Ἀφνε τὸν ἑαυτὸ του νὰ πλάθῃ ὁνειρὰ, καὶ μέσα στὴν μοναξιά τὰ δεινὰ αὐτὰ μεγάλωναν, θέρειναν, ἐδιωχναν τὴν πραγματικότητα καὶ κυρίευαν τὸ μυαλό του.

—Εἶμαι καταδικασμένος νὰ πεθάνω γρήγορα, εἶναι ἡ ἀλήθεια, ψιθύριζε. Μὰ γιατί νὰ μὴ παντρευτῶ τὴν νέα αὐτή; Γιατί νὰ μὴ ζήσῃ κοντὰ της ὅπως ἓνας ἀδελφός δίπλα στὴν ἀδελφὴ του;...

Ἐ-τσι, θὰ τῆς ἀποδώσω τὴν χαμένη τιμὴ της... Καὶ στὸ δυστυχισμένο παιδί, πού ἔχει ἐγκαταλειφθῇ στὸ Πολωνικὸ ἐκεῖνο χωριό, θὰ τοῦ δώσω ἓνα ὄνομα... Κι' ὅταν τελειώσω τὸ ἔργο μου, ἂς ἔρθῃ νὰ μὲ πάρῃ ὁ θάνατος... Θὰ φύγω, ἀφίνοντας πίσω μου μιὰ βαθεῖα λύπη... Καὶ ἡ ζωὴ μου, πού ἦταν ὡς τώρα ἀχρηστὴ καὶ ἀδεια, θὰ συντελοῦσε στὴν εὐτυχία τῶν δυὸ αὐτῶν πλασμάτων.

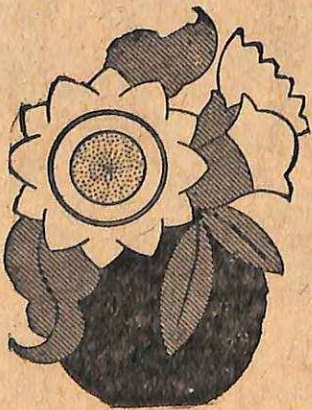
Ναι, σιγὰ-σιγὰ, αὐτὸ γινόταν μιὰ ἑμ-μονη ιδέα.

Καὶ τὸ μεγαλόψυχο παλληκάρι ἐνοιωθε μὴ νέα δύναμη νὰ κυλᾷ στὶς φλέβες του.

Δὲν θάλεγε τὴν ἀλήθεια στὸν πατέρα. Θὰ τὴν ἔλεγε στὴν Βέρθα μονάχα. Δὲν θὰ παρουσιαζόταν σὰν ἓνας σύζυγος μὰ σὰν ἓνας φίλος.

Καὶ θὰ πρόσθετε:

—Κάνετε ὑπομονή! Δὲν θὰ θρίσκωμαι πολὺν καιρὸ μπροστὰ σας. Θὰ σὰς ἔ-χω κάνει λίγο καλὸ. Καὶ δὲν θὰ μὲ ξε-

χάσετε... Αὐτὸ εἶν' ὅλο...

Ἦταν πραγματικὰ τὸ ὄνειρο ἐνδὸς ἀρρώστου. Θὰ τὸ πραγματοποιοῦσε μὲ μεγάλη χαρὰ.

Θέλησε νὰ μιλήσῃ στὴν Βέρθα. Ἦξερε τ' ὄνομά της. Πολλὲς φορές εἶχε ἀκούσει τὸν Τερλάν νὰ φωνάζῃ τὴν κόρη του. Μὰ κάθε φορὰ πού τὴν πλησίαζε, ὁ φόβος τοῦ ἔκλεινε τὰ χεῖλη.

Φαίνονταν τόσο βαθεῖα θλιμμένη, πού μπροστὰ στὸ πονεμένο, τὸ μαρτυρικὸ της πρόσωπο, ὁ Γκοντεφρουά δὲν ἐνοιωθε τίποτε ἄλλο στὴν καρδιά του ἀπὸ ἕναν ἀπέραντο οἶκτο.

Καὶ δὲν τολμοῦσε...

—Θ' ἀποταθῶ στὸν πατέρα της, σκεφτόταν.

Γιὰ τὸν Τερλάν κανεὶς δὲν ἤξερε τὸ παραμικρό. Ἦταν γνωστὸς στὸ χωριὸ μὲ τὸ ὄνομα Ροζέ, ἓνα ψευτικὸ ὄνομα, ὅπως φαίνονταν ἀμέσως. Εἶχε πάρει προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ τίποτα ἀπὸ τὴν ταυτότητά του. Ἐπαιρνε μο-λαταῦτα μιὰ σημαντικὴ ἀλληλογραφία.

Δὲν εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴν διεύθυνση τοῦ φαρμακείου οὔτε κὰν στὸν καλὸ Ζερβαί, γιὰ νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς τὸ καταφύγιό του. Εἶχε δώσει ἐντολὴ ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐπιστολές του στὴν Βέρνη μὲ διπλὸ φάκελλο στὸ ὄνομα Ροζέ καὶ τὸ ταχυδρομεῖο τῆς Βέρνης τὶς ἔστελνε στὸ φαρμακείο, στὴν Τρέζα.

Ὁ Γκοντεφρουά ἀποφάσισε νὰ πᾶν στὸ περίπτερο τῆς πλαγιάς καὶ παρουνιάστικε ἐκεῖ διατακτικὸς καὶ δευλός.

Ἡ γερμανίδα ὑπηρέτρια ἦταν στὸ κατῳφλι. Ἐκεῖνος ρώτησε:

—Ὁ κ. Ροζέ, παρακαλῶ.

—Βγήκε πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά περίπατο μὲ τὴν δεσποινίδα.

Ὁ Γκοντεφρουά ἤξερε πού πήγαιναν περίπατο. Τάχυνε τὸ βῆμα της. Σὲ λίγο τοῦς εἶδε καὶ τοὺς δυὸ. Ἡ Βέρθα προχωροῦσε πρώτη στὸ στενὸ μονοπάτι καὶ πίσω της πήγαινε ὁ Τερλάν, διαβάζοντας μερικές ἐπιστολές πού εἶχε πάρει μὲ τὸ πρωτὶν ταχυδρομεῖο.

Ἕνας φάκελλος, ἔπεσε. Ὁ Τερλάν δὲν τὸν ἀντέληφθηκε καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του.

Ὁ Γκοντεφρουά ἔφθασε ὡς τὸ χαμένο αὐτὸ γράμμα... Σταμάτησε.

Ἐπάρχουν τέτοιες στιγμές στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων πού μποροῦν ν' ἀλλάξουν ἀπότομα τὴν τροχὴ της...

Ὁ Γκοντεφρουά, ὕστερα ἀπὸ κάποιο δισταγμὸ πήρε μὲ συγκίνηση τὸ χαρτί καὶ τὸ διάβασε.

Ἦταν ἓνα γράμμα στὸ ὄνομα Τερλάν μὲ τὴν πραγματικὴ διεύθυνση, ἀποσταλμένο σ' ἓναν ἄλλο φάκελλο ἀπὸ τὴν Γκλориεττὴ στὴ Βέρνη καὶ ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο τῆς Βέρνης στὸ χωριὸ τοῦ φαρμακείου.

Μὰ στὸ Πόντε - Τρέζα, θρέθηκε ἀνάμεσα σὲ μιὰ ὁμάδα ἱταλῶν μεταναστῶν πού διευθυνόταν ἀπὸ τὸ Μιλάνο στὴν Γένουα.

Ἀπὸ τὴ Γένουα θὰ μπαρκάρανε γιὰ τὴν Αὐστραλία, γιὰ νὰ πᾶν στὸν τόπο τῶν μεταλλείων.

Μονάχα ὁ θάνατος δίνει τὴν λήθη... Ὁ Γκοντεφρουά μὲ πληγωμένη τὴν ψυχὴ, ἐνώθηκε μὲ τοὺς μετανάστες αὐτοὺς κι' ἔφυγε μαζί τους γιὰ τὴν Μελβούρνη, εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πλούτου ἢ τοῦ θανάτου...

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Ὁ δεκάλογος τῆς εὐτυχίας

Δεκάλογοι γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου ἔχουν ὡς τώρα γραφῇ πολὺ. Ὁ τελευταῖος ὅμως καὶ πὺ ἐνδιαφέρον εἶναι αὐτὸς πού ἀναφέρει ὁ παρισινὸς διαρ Πανγκλό, πού ἰσχυρίζεται ὅτι μόνο μὲ τὴν πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν αὐτῶν τῆς θεᾶς Ὑγιεινῆς, μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ γερὺς καὶ εὐτυχισμένος. Ἰδοὺ ὁ δεκάλογος:

1. Ἀέρας καθαρός, νύχτα καὶ μέρα εἶναι τὸ καλλίτερο προφυλακτικὸ γιὰ τοὺς πνεύμονας.

2. Κίνησθε ὅσο μπορεῖτε. Ἡ κίνησις εἶναι ἡ ζωὴ. Ἀσκείσθε κάθε μέρα στὸν καθαρὸ ἀέρα, εἴτε γυμναζόμενος, εἴτε ἐργαζόμενος, εἴτε περπατώντας.

3. Τρώτε καὶ πίνετε μὲ μέτρο. Προτιμᾶτε τὸ καθαρὸ νερὸ, τὸ γάλα καὶ τὰ φρούτα, ἀπὸ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ τὶς σάλτσες.

4. Περιποιεῖσθε τὸ δερμά σας, ὄχι μὲ καλλυντικά, ἀλλὰ σιληραγωγόντας το μὲ ἄφθονο νερὸ. Μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα, τουλάχιστον, ἔνα ὁλόκληρο ζεστὸ μπάνιο. Ἐτσι, θωρακίζοντε τὸ σῶμα σας κατὰ τὸν κρυολογημάτων.

5. Φοράτε ροῦχα εὐρύχωρα καὶ ὄχι πολὺ ζεστά.

6. Κάθεθε σὲ σπῖτια ἡλιόλουστα, καθαρά, εὐχάριστα.

7. Καθαριότητα ἄρα σ' ὅλα σας. Ἀέρα, τροφὴ, νερὸ, ψωμί, ροῦχα, σπῖτα ἄλλα καί... ἡθικὸ, ὅλα πρέπει νάνα καθαρά.

Ἡ καθαριότης εἶναι τὸ καλλίτερο προφυλακτικὸ κατὰ τὸν ἐπιδημιὸν: τύφου, χολέρας κ.λ.π.

8. Ἐργάζεσθε τακτικὰ καὶ ἐντονα. Ἡ ἐργασία εἶναι τὸ καλλίτερο προφυλακτικὸ κατὰ τὸν ἀσθενισμό τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος. Εἶναι ἀκόμη ἡ παρηγορία στὴν δυστυχία καὶ ἡ ικανοποίηση στὴν εὐτυχία.

9. Κοιμᾶσθε τακτικὰ. Τὸ ξεκούρασμα ὕστερα ἀπὸ τὸν κόματο τῆς ἡμέρας καὶ ἡ ἀναψυχὴ δὲν πρέπει νὰ ἐπιζητοῦνται σὲ ὁλονύκτιες καὶ κουραστικὲς διασκεδάσεις, στὰ ξενύχτια, ὁποσδήποτε. Οἱ νύχτες εἶναι γιὰ νὰ ξεκουράζεται τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὸν ὕπνο. Ὅποιος θυσιάζει στὸν ὕπνο του γιὰ ἄλλους σκοποὺς, κἀμνε τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα κατὰ τῆς ὑγείας του. Ἀκόμη πὺ μεγάλο γίνεται τὸ ἔγκλημα αὐτό, ὅταν παρασβύουμε καὶ τὰ παιδιὰ μας στὰ ξενύχτια μας...

10. Ὁ πρόωτος ὁρος γιὰ τὴν ἐξασφάλιση μιᾶς καλῆς ὑγείας εἶναι μιὰ ζωὴ γονιμοποιημένη ἀπὸ τὴν ἐργασία, καὶ ἐξευγενισμένη ἀπὸ καλὲς πράξεις, καὶ ἀπὸ ὑγιεῖς καὶ ἰσορροπημένες σκέψεις.

Δὲν λέει κανεὶς ὅτι δὲν πρέπει νὰ διασκεδάζουμε, οἱ διασκεδάσεις μας ὅμως πρέπει νὰ εἶναι τέτοιες ὥστε νὰ χρησιμεύουν στὴν ἐπανόρθωση τῶν ζημιῶν, ψυχικῶν ἰ-δίως, πού μᾶς προκαλεῖ ἡ καθημερινὴ ζωὴ μὲ τὴν ἀγωνία της, ἡ διωπλή, καὶ ὄχι νὰ τὶς ἐπαυξάνουν. Σκοπὸς μας πρέπει νὰ εἶναι τὸ ὅτι πρέπει νάμαστε ἓνα καλὸ μέλος τῆς οἰκογενείας μας, ἓνας καλὸς ἐργάτης, ὁ καθεὶς στὴν σφαῖρα του, ἓνας καλὸς πολίτης, στὴν πατρίδα του: τότε μονάχα ἡ ζωὴ μας ἔχει ἀξία: γίνεται ἀνεκτίμητη.

Ὁ δεκάλογος αὐτός, πού ἐπωνομάζεται, ὁ «Δεκάλογος τῆς Εὐτυχίας» εἶναι σήμερα τοιχοκολλημένος σ' ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Σουηδίας, τῆς πατρίδας τῆς ὁμώνυμης γυμναστικής, καὶ τηρεῖται μὲ σεβασμὸ καὶ φανατισμὸ μάλιστα, ἀπὸ τοὺς μικροὺς Σουηδοὺς, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μᾶς τὸν «ἐξορκισμο» καὶ ὁ διαρ Πανγκλό

Η ΕΚΠΛΗΞΗ ΠΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ

Ὁ ποιητὴς Βουατύρ, ἦταν οἰκογενειακὸς φίλος τῆς Κας ντὲ Ραμπουγιέ, κυρίας ἀπ' τὶς κοσμικώτερες καὶ ὠραιότερες τῆς ἐποχῆς της. Κάποτε αὐτὴ εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ ἕναν ἐπίμονο πυρετὸ πού δὲν ἔλεγε νὰ τὴν ἀφήσῃ. Ὁ θεράπων γιατρός της δεδαίωσε τότε, ὅτι οἱ τοιοῦτοι εἶδους πυρετοὶ, θεραπεύονται κάποτε μὲ μιὰ δυνατὴ συγκίνηση. Εἶχαν ἀκόμη τότε—στὸν 17ον αἰῶνα—οἱ ἄνθρωποι περίεργες ἀντιλήψεις γιὰ τὴν ἰατρική.

Ὁ Βουατύρ βάλθηκε τότε νὰ θεῇ ποιὰ συγκίνηση θὰ μπορούσε νὰ προσφέρει στὴν φίλη του γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ μιὰ ὥρα ἀρχίτερα καλὰ.

Καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὴν θεῇ. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη τὸ Παρίσι δὲν εἶχε γί-νει αὐτὸ πού εἶναι σήμερα. Εἶχε ἀκόμη πολλὴ γραφικότητα στοὺς δρόμους του, πού ἔδλεπαν μέσα σ' ἄλλα καὶ τὸ θέαμα τῆς ἀρ-κοῦδας πού χορεύει.

Βγαίνοντας μιὰ μέρα ἀπ' τῆς φίλης του, εἶδε δυὸ ἀρκοῦδι-όρδες νὰ χορεύουν τὶς ἀρκοῦδες τους. Ἀμέσως εἶχε τὴν ἰδέα του. Φωνάζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὸν ἀκολουθή-σουν μὲ τὰ ζῶα τους σὺ μὲγαρο. Ἡ Κας ντὲ Ραμπουγιέ καθότανε ἐκεῖνη τὴν ὥρα μπροστὰ σὺ τέλει, σιτφέροντας τὴν ἀρχὴ τῆς σ' ἓνα μεγάλο καὶ πολυτελέστατο κινέ-ζικο παραβάν.

Ὁ Βουατύρ, ἔβαλε πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν δυὸ καθίσματα καὶ ἀνέβασε σ' αὐτὰ τὶς ἀρ-κοῦδες ὀρθιες. οὕτως ὥστε νὰ ἔξέχουν ἀπὸ τὸ παραβάν τὰ κεφάλια τους. Κατόπι ἔκαμε ἐπίτηδες κάποιο θόρυβο γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴ τῆς ἀρρωστής.

Ἀνήσυχη ἡ πυρέσσουσα κυρία, γύρισε τὸ κεφάλι, ἀλλ' ἀμέσως ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ παρ' ὀλίγο νὰ λιποθυμήσῃ.

Αὐτὸ ἦταν. Ὁ πυρετὸς της ἔπεσε διὰ μιᾶς καὶ δὲν τὴν ξανάπιασε!

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, ἄργησε ἀρκετὰ νὰ συγχωρήσῃ τὸν φίλο της ποιητὴ γιὰ τὴν πολ-λύ...ἐκπληκτικὴ ἐκπλήξῃ πού τῆς ἐπεφύλαξε.

Ἀκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἐκλονήτων ἐπιχειρήματα

Ἱστορικά ἀνέκδοτα

ΤΟ «ΜΥΣΤΗΡΙΟ» ΤΟΥ

ΤΑΛΛΕΥ-ΡΑΝΔΟΥ

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος 18ος εἶχε ρωτή-σει μιὰ μέρα τὸν Ταλλεϋράνδο τί ρόλο εἶχε παίξει ἀκριβῶς κατὰ τὴν πτώση τοῦ Διευ-θυντήριου, καὶ κατόπι τῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὁ διάσημος ὑπουργός, ὁ ὁποῖος ἔχανε τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἑδραῖος στὴν Αὐλὴ, κῦττα-ξε τὸν βασιλέα κατὰματα καὶ τοῦ εἶπε:

—Μά, Μεγαλειότατε, δὲν ἔπαιξα κανένα ρόλο! Ἔχω ἐπάνω μου κάτι τὸ ἀνεξήγητο καὶ μυστηριώδες πού φέρνει δυστυχία στὶς κυβερνήσεις πού μὲ περιφρονοῦν...

ΤΙ ΘΑΛΕΓΑΝ Οἱ ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΙ;

Ὁ μεγάλος ἡθοποιὸς Ταλμὰ, πού εἶχε γνωρίσει τὸν Βοναπάρτη ὅταν ἀκόμη ἦταν ὑπολογαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ἔκαυχετο ὅτι ἦτο φίλος τοῦ αὐτοκράτορος.

Πραγματικὰ, ὁ Ναπολέον ἐκτιμοῦσε πολὺ τὸν διάσημο τραγωδὸ καὶ συχνὰ τὸν καλοῦ-σε σὲ γεῖμα, στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ.

Παίρνοντας θάρρος ἀπ' αὐτὴν τὴν οἰκειό-τητα, ὁ Ταλμὰ τὸλμησε μιὰ μέρα νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα νὰ τοῦ ἀπονεμῇ τὴ λεγεώνα τῆς Τιμῆς, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς λάμπρας πού ἔδινε αὐτὸς στὸ γαλλικὸ θέα-τρο.

—Ἀδύνατον, τοῦ ἀπήντησε ὁ Ναπολέον. Τί θάλεγαν οἱ Γρεναδιέροι μου!

Ἦσαν ἀπολυτῶς συμφῶνοι!...

Οἱ συνθέται Μασενὲ καὶ Σαῖν Σάνς δὲν ἀγαποῦσαν διόλου ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Ὁ Σαῖν-Σάνς πὺ κυριολεκτικῶς καὶ ἀ-περίφραστος ἔλεγε:

—Τὰ ἔργα τοῦ Μασενὲ δὲν ἀξίζουν τί-ποτε.

Ἕνας νεαρὸς μουσικὸς, πού ἄκουσε αὐτὰ ἡ λόγια, ἄρξε καὶ τὰ ἀνέφερε στὸν Μασενὲ, ρωτώντας τὸν σὺ τέλος τί φρονοῦσε γιὰ τὸν Σαῖν-Σάνς.

—Γράφει ὠραϊότατα πράγματα, ἦταν ἡ ἀ-πάντησις τοῦ Μασενὲ.

—Μά, ἔκανε ὁ ἄλλος, ὁ ἀντίπαλός σας δὲν μιλάει ἔτσι γιὰ εἰς! Μὲ δεδαίωσε μά-λιστα, σὲ ὕφος...

Ὁ Μασενὲ ὅμως, διέκοψε τὸν φίλο του λέγοντας:

—Τί τὰ θέλετε, φίλε μου, λέμε καὶ ὁ-δύο τὸ ἀντίθετο ἐκείνου πού πιστεύουμε!

Ἦσαν εἶχε ἂν τὴ ραχὴ τοῦ

Ὁ στρατάρχης ντὲ Λούξεμπουργκ, μαθη-τῆς τοῦ μεγάλου Κοντέ, καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς λίγους στρατηγούς στὴν ἱστορία, πού δὲν ἔχει χάσει οὔτε μιὰ μάχη, ἦταν καμπούρης.

Μιὰ μέρα ἔμαθε ὅτι ὁ πρίγκιψ τῆς Ὁράν-ζης, ἓνας ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους τοῦ ἀν-τιπάλους, εἶχε πῆ γι' αὐτόν.

—Δὲν θὰ μπορέσω, λοιπόν, ποτὲ νὰ κα-ταβάλω αὐτὸν τὸν καμποῦρη;

—Καμποῦρη; ἔκανε ὁ Λούξεμπουργκ. Καὶ πού τὸ ξέρει; Δὲν εἶδε ὡς τώρα ποτὲ τὴν ῥαχὴ μου!

—Πρὶν νὰ παντρευτοῦμε μὲ φωνάξες ἀ-διάκοπα «Καρδερὶνά μου» καὶ τώρα ἀρ-νεῖσαι νὰ μοῦ πάρῃς ἓνα καινούργιο φό-ρεμα.

—Φυσικὰ. Εἶδες ποτὲ σου καρδερὶνά νὰ ζητᾷ φορέματα;

“Ένα έγκλημα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝΗΣ ΣΑΙΝ-ΚΛΑΙΡ

Ο Χόριγκαν τελείωνε, εκείνη την μέρα, την κινηματογράφηση του σενάριου. “Εκλείσε το μηχάνημα, σκούπισε τον ιδρώτα απ’ το μέτωπό του και κύτταξε άργα όλόγυρά του τους όμιλους που επέστρεφαν φλυαρώντας εύθιμα στις καλύβες που είχαν στήσει στο νησί.

—Τζάκο! φώναξε.

—Αναψε την πίπα του κι’ όταν τον πλησίασε ο πίθηκος, τον κύτταξε με μιά παράξενη έκφραση. “Ήσαν όλομόναχοι, γιατί οι ήθοιοι είχαν άπομακρυνθή.

“Η ταινία είχε τελειώσει και σε λίγο θα την έστελναν στο έργοστάσιο για να “έμφανιστή”. “Επρεπε να ένεργήσει άμέσως. Γιατί ίσως να μην έβρισκε πιο εύνοική περίσταση.

“Ο Μάρτεν! Μέσα στο βλέμμα του Χόριγκαν άναψε μιά διαβολική λάμψη. “Ο διευθυντής της κινηματογραφικής “Εταιρείας ο Ουίλλιαμ Μάρτεν ήταν θεός του Χόριγκαν. Μά ο τελευταίος αυτός ήξερε καλά ότι ο Μάρτεν δεν θάμνε πολλών καιρό άκόμη σ’ αυτόν τον κόσμο.

“Από πολλών καιρό, ο Χόριγκαν είχε πάρει την απόφαση ν’ απαλλαγεί από τον θείο του για να κληρονομήσει τα εκατομμύριά του.

Είπε περάσει ατέλειωτες ώρες, μέρες ολόκληρες υπολογίζοντας το έγκλημά του και στην παραμικρότερή του λεπτομέρεια. Κι’ ήταν βέβαιος ότι το σχέδιό του ήταν τόσο άριστοτεχνικά υπολογισμένο που κανείς ποτέ δεν θα μπορούσε να φαντασθεί ότι αυτός ήταν ο ένοχος.

Και πραγματικά, η τύχη του είχε στείλει ένα άπροσδόκητο όργανο που θα έκτελούσε τα σχέδιά του...

“Ο πίθηκος θα ένεργουσε. Στο κεφάλαιο αυτό, ο Χόριγκαν είχε μιά μεγαλοφυή έμπνευση. Είχε συνδεθεί με φίλια με το ζώο απ’ την μέρα που ο Μάρτεν είχε δώσει μιά κλωτσιά στον Τζάκο, άπάνω στα νεύρα του.

—Οί πίθηκοι είναι έκδικητικοί, κ. Μάρτεν, του είχαν πη οι ήθοιοι. Προσέγγε μην σάς κάνη κακό!

“Ο γέρο-Μάρτεν γέλασε. Και το περιστατικό ξεχάστηκε.

Την βραδυά εκείνη, ο Χόριγκαν δεν τ’ άβριζε τα πράγματα εύνοικά για να διαπράξει το έγκλημά του. Την επομένη όμως, το πρωί, καθώς έπαιρνε κάτι συμπληρωματικές σκηνές, άφησε στη μέση την εργασία του και διευθύνθηκε προς το στούντιο. Μόνο ένα άτομο βρισκόταν εκεί... “Ήταν ο Μάρτεν, καθισμένος μπροστά σ’ ένα τραπέζι, που διάβαζε κάτι χαρτιά, κανένα σενάριο άσφαλώς.

“Ο Χόριγκαν ήξερε πώς όλος ο θίασος—έξαιρέσει μιάς δωδεκάδος ήθοιων που “γύριζαν” σε μιά γειτονική πλάζ—ήταν άπληστοι στην άλλη άκρη του νησιού.

“Ο Τζάκο κοιμόταν μέσα στο άλσουλιο, κουλουριασμένος. Αυτό, ο Χόριγκαν το ήξερε.

—“Επρεπε να έχη το άλλοθι. “Εσπευ-

σε προς την μικρή πλάζ και ρώτησε τους ήθοιους:

—Μήπως είδε κανένας τον Τζάκο; Μισή ώρα είναι που τον έχασα και ψάχνω να τον βρω!

Κανείς όμως δεν τον είχε δει.

—Πάω να ψάξω, είπε ο Χόριγκαν. Κι’ έσπευσε μόνος του προς το άλσουλιο. Εύρησε τον Τζάκο που άκούλλυσε πειθήνια τον κύριό του.

Σε λίγο, ο Χόριγκαν έμπαινε μέσα στο στούντιο μ’ ένα ρόπαλο στο χέρι. “Ο Μάρτεν σήκωσε το κεφάλι.

Πέρασε μέρες ολόκληρες υπολογίζοντας το έγκλημά του σε κάθε του λεπτομέρεια.

Χλωμό σαν κερί, ο Χόριγκαν φάνηκε στο κατώφλι του στούντιο.

—Τζάκο! φώναξε.

“Ο πίθηκος υπάκουσε. Μπήκε μέσα στο στούντιο και πήρε στο χέρι το ρόπαλο που του έδωσε ο κύριός του. Το ρόπαλο στην άκρη του οποίου ήσαν μαλλιά και αίμα...

Γρήγορος σαν άστρατη, ο Χόριγκαν κλείδωσε από μέσα την μεγάλη πόρτα. Κι’ ύστερα βγήκε απ’ την μικρή, κλειδώνοντας την κι’ αυτήν απ’ έξω.

“Ο Τζάκο με το ρόπαλό του... Θά τον άνακάλυπταν εκεί! Μαζί με τον άνθρωπο που είχε προκαλέσει μιά μέρα το μίσος του δίνοντάς του μιά κλωτσιά... και που τώρα κοιτάει νεκρός άπάνω στο τραπέζι...

Στην άρχή, ο πίθηκος έβαλε τα κλάμματα... “Εβλεπε πώς δεν μπορού-

σε να φύγη. “Υστερα άρχισε να ξεφωνίζει. Με το ρόπαλό του χτυπούσε στους τοίχους. Οί διαπεραστικές του κραυγές είχαν γίνει άντληπτες απ’ την μικρή πλάζ, γιατί οι ήθοιοι επέστρεφαν.

□ □

Οί ήθοιοι συνάντησαν άργότερα τον Χόριγκαν καθώς επέστρεφε, άθωότατα, από μιά πλάζ του νησιού. Καθώς άναρωτώσε άνησυχά, αν δεν είχαν δει τον Τζάκο, του διηγήθηκαν, με τρόπο, τι είχε συμβη.

—Σκότωσε με το ρόπαλο;... Τον θείο μου! “Ο Τζάκο;... Χριστός και Παναγιά!

“Ο Χόριγκαν φαινόταν κατασυχνημένος, άξιολύπητος. Οί φίλοι του τον παρηγόρησαν.

—Κι’ ο Τζάκο που είναι; ρώτησε έλπιμένα ο Χόριγκαν.

—Τον έκλεισαν μέσα στο κλουβί του. “Αργότερα φροντίζουμε γι’ αυτόν!

□ □

Τη μέρα που θα επέστρεφαν στο Λονδίνο οί ήθοιοι με τα μηχανήματα, ο Χόριγκαν ήταν παρών στις δοκιμές των ταινιών που είχαν γυριστή για την φίρμα.

—Επιθεωρήσαμε πολλές μπομπίνες, του είπε ένας απ’ τους διευθυντές και σ’ άς βεβαιώ πώς θα χρειαστή να γίνουν πολλά ντεκουπάζ. Σ’ ένα τεμάχιο ταινίας ειδικώς ήθελα να μου δώσετε την γνώμη σας.

“Εγινε η προβολή. “Απάνω στην όθονη γινόταν ένας άγροτικός γάμος.

Αυτή η “λήψις” έγινε το άπόγευμα της ημέρας που σκοτώθηκε ο θεός σας, είπε ο διευθυντής. “Η ίδια σκηνή θάπρεπε να γυριστή στο ήλιοβασιλευμα... Πώς σ’ άφίνεται η σκηνή αυτή; —Είναι ύπέροχη! άποκρίθηκε ο Χόριγκαν.

—Αυτή όμως δεν είναι τόσο καθνή, αντιθέτως, τι λέτε;

“Η σκηνή παρίστανε την τζαμωτή πρόσοψη ενός δωματίου. Πίσω απ’ τα τζάμια, ένας άνδρας έργαζόταν σκυμμένος στα χαρτιά του.

“Ο Μάρτεν!

Κατάπληκτος, ο Χόριγκαν έμπηξε μιά κραυγή.

—Το μηχανήμα ήταν έτοιμο για λήψη, συνέχισε ο διευθυντής. Κυττάξτε!

Φάνηκε μιά σιλουέττα που πλησίαζε τον Μάρτεν. Στο πρόσωπο του ατόμου ήταν ζωγραφισμένο ένα καταχθόνιο χαμόγελο. “Ο Μάρτεν σήκωσε το κεφάλι. Τα χείλη του κινήθηκαν. “Ο Χόριγκαν είδε τον έαυτό του να σηκώνη ένα ρόπαλο και να καταφέρει ένα φοβερό κτύπημα στο κεφάλι του θείου του. “Εδώ τελείωνε η σκηνή.

—Οί πίθηκοι είναι μιμητικά ζώα, είπε ο διευθυντής με παγερό ύφος. “Ο Τζάκο είχε δει πολλές φορές πώς κινηματογραφούνταν οί σκηνές. Το μηχανήμα ήταν μπροστά στο παράθυρο του στούντιο. “Ε λοιπόν, άπάνω στο κουμπι είδαμε τα ίχνη του χεριού του Τζάκο. “Ο πίθηκος είναι εκείνος που κινηματογράφησε την σκηνή!

“Ο Χόριγκαν άρμισε προς την έξοδο. “Εκεί όμως βρέθηκε αντιμετώπος με δυο άστυφύλακες.

—Βάλτε του τις χειροπέδες! διέταξε ο ίνσπεκτορ που έμπαινε εκείνη την στιγμή.

ΣΙΜΟΝΗ ΣΑΙΝ-ΚΛΑΙΡ

“Έχουν ψυχή τ’ ά φυτά;

ΦΥΤΑ ΠΟΥ ΤΡΩΝΕ ΚΑΙ ΠΟΥ... ΜΕΘΟΥΝ

Απ’ τους άρχαιότερους άκόμη χρόνους, έπιστεύετο πώς τ’ ά φυτά είναι κι’ αυτά ζώα, ότι έχουν δηλαδή ψυχή και αισθήσεις, και ζουν όπως όλα τ’ ά ψυχα πλάσματα της δημιουργίας, κατά τρόπο έκδηλο μερικά, λανθάνοντα άλλα.

Οί νεώτερες έπιστημονικές έρευνες, διακρίναν εν μέρει την δόξαία αυτή. “Απεδείχθη πραγματικά πώς ο σπόγγος, το γνωστότάτο μας σφουγγάρι, είναι ένα “φυτό” που άνήκει στο ζωικό μάλλον βασίλειο, παρά στο φυτικό. Το ίδιο και το κοράλλι, και άλλα φυτοζώα, άς τ’ ά πούμε. “Υπάρχουν δέ και άλλα τέτοια φυτικά όντα άκόμη, που άφήνουν τον άνθρωπο στην άμηχανία για το που τελειώνει το φυτικό βασίλειο και που άρχίζει το ζωικό. “Από τ’ άνη μάς είναι γνωστό ότι ο ήλιος, και κάποιο άλλο άθος, κοιμούνται, την νύχτα, όπως και όλα τ’ ά ψυχα του κόσμου, όταν έννοείται δεν άνηκουν στην συνομοταξία... των ζενύχτων.

“Εκείνο όμως που κυριολεκτικά κάνει κατάληψη, είναι οί άπίστευτες σφεδόν άνακαλύψεις του “Ινδοού σοφού δορος Ζαγκανίς Σώντερ Μπόζ, που μάς μιλεί για τ’ ά ζώα όπως κάθε άλλο έψυχο όν. Για τ’ ά φυτά δηλαδή που κοιμούνται που... τρώνε, που άποκοιμούνται με το χλωροφύμιο, που... μεθούν άκόμη με το άλκοόλ...

“Ο “Ινδός αυτός σοφός κατέθεσε μάλιστα, να σιτώση τέτοια φυτά, να τ’ ά δηλητηριάση με ιόν κομπρα, και να καταγράψη έπάνω στην μεμβράνη ενός ειδικού μηχανήματος τους τελευταίους σπασμούς του φυτού που έψυχο ύσε κυριολεκτικώς.

ΦΥΤΑ ΣΑΡΚΟΦΑΓΑ

... “Ενας ίππεύς προχωρεί μέσα στο παρθένο δάσος, χαμηλώνοντας το κεφάλι κάτω απ’ τ’ ά κλαδιά των δένδρων που κατεβαίνουν ως το έδαφος και άπομακρύνοντας με τα χέρια του άλλα που τ’ ά φράσουν τον δρόμο του.

Ξαφνικά, ένα τεράστιο και γλοιώδες χέρι σηκώνεται από το έδαφος, τυλίγεται γύρω από το άλογο και τον άνανόητό του. Το άλογο και τον άνανόητό του τους ρίχνει κάτω σαν σιδερά και τους σέρνει στο κέντρο ενός τεραστίου κάλκους που φωσφορίζει μέσα στο ήμικωσ και ανθρώπου. Θά έχη ρουφηχθή απ’ το σαρκοβόρο φυτό. Γιατί περι αυτό το πρόκειται...

Το άνατριχιαστικό αυτό έπεισόδιο, που θα μπορούσε να έμπνεύση έναν έπιδέξιο σεναρίστα, υπάρχει μέσα σ’ ένα βιβλίο, έργο μάλλον της φαντασίας του συγγραφέως του, που είδε το φώς εδώ και λίγα χρόνια. Και όμως, το φανταστικό αυτό έπεισόδιο δεν άπέχει και τόσο απ’ την πραγματικότητα. “Οτι φαντάσθηκε σαν κάτι το ύπερφυσικό και άπίστευτο, υπάρχει σ’ αυτήν, σε μικρότερη βέβαια κλίμακα: είναι τ’ ά σαρκοφάγα φυτά της νοτιαμερικανικής και ίνδικής ζούγκλας.

“Αλλ’ άς μην πάμε τόσο μακριά: “Ιδού ένα ταπεινό φυτό της ευρωπαϊκής χλωρίδας, ή διόνη που έχει ένα μίσχο γύρω στον όποιο δρίσκονται άκτινωδώς πλατεία φύλλα, προς το κάτω μέρος. Κάθε φύλλο τελώνει σε δυο μικρά κοίλα, έξογκώματα, που σχηματίζουν είδος καστανιέττες άνοι-

χτές. Τ’ ά έξογκώματα αυτά είναι όπλισμένα με κάτι σκληρές τριχίτσες: είναι ή παγίδα. Μόλις κανένα μικρό ζώο, ένα έντομο π.χ. πάγει και καθήσει έπάνω στην “καστανιέττα” κολλά σ’ αυτήν με μιά γλοιώδη ύλη που βγάξει ή παγίδα, την ίδια ώρα, οί τριχες που άναφέραμε κάμπτονται και κλείνουν το δυστυχισμένο όν στο βάθος της καστανιέτας. “Όταν γίνη κι’ αυτό, κλείει ή καστανιέττα και ή καταστροφή έχει συντελεσθή. “Όταν σε λίγο ξανανοίξη ή καστανιέττα, το έντομο δεν θα ύπάρχη πιά. Θά έχη άποροφηθή απ’ το δολοφόνο φυτό!

Πάρτε τώρα ένα άλλο φυτό που είναι γνωστό υπό το όνομα “δρυσία του ήλιου”. Είναι σπουδαίος... μυγοχάφτης! Δεν τ’ ά φθάνει κανένας “Αόορ ή Λέων. Και ο πιο δραστήριος! “Όλα αυτά τ’ ά φυτά, τρέφον-

Ξαφνικά, ένα τεράστιο και γλοιώδες χέρι τυλίγεται γύρω από το άλογο και τον άνανόητό του.

ται με το αίμα άλλα και με την σάρκα άνόμη, πολλά τους, των εντόμων που συλλαμβάνουν, που κολλούν έπάνω τους σαν τ’ ά πουλάκια στις ξόδεργες.

ΦΥΤΑ... ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΟΥΝ!

“Ο Ουέλλες, ο περίφημος αυτός “μελλοντογράφος” Άγγλος συγγραφέας, παρουσιάζει σ’ ένα από τα καλλίτερα του διηγήματα, ένα σφοδρό άνακαλύπτει ένα “επιταχυνητήρα” άς τον πούμε του χρόνου, μέσο χωρίς στο όποιο μπορεί κανείς να ζή άπειρώς πιο γρήγορα, σε γοργότερο ρυθμό από έναν κοινό θνητό.

Πρόκειται για κάποια σκευασία την όποια παίρνουν για να πειραματισθούν ο σοφός και ένας φίλος του και που τους κάνει να νομίζουν ότι όλος ο κόσμος έχει άπολιθωθεί: οί περιπατητά π.χ. μένουν με το ένα πόδι στον άέρα, ένας ποδηλατιστής έσορραπει επί τόπου, έπάνω στο ποδήλατό του, χωρίς να κινείται, ενώ πίσω του έχει σηκωθεί το σχετικό συννεφάκι σκόνης, χωρίς δ-

μως να κινείται και αυτό! Οί δυο φίλοι διαπιστώνουν και άλλα άκόμη παράδοξα πράγματα και τό... βίολι αυτό κρατά ως την στιγμή που παύει πιά να έπενεργή το θαυματουργό φάρμακο και όλα ξαναπαίρνουν τον κανονικό τους τον ρυθμό!

Βρισκόμαστε άπέναντι των φυτών σε άνάλυση θέση με τους ήρωες του Ουέλλες: τ’ ά περισσότερα των φυτών ζουν “επιβραδυμένα” σε τέτοιο βαθμό που να μην μπορούμε να παρακολουθήσουμε απ’ εύθείας τις κινήσεις των.

Μιά κινηματογραφική όμως έφεύρεση: ο ταχυκινηματογράφος μάς κάνει να παρακολουθούμε τις κινήσεις και την ζωή των φυτών του κόσμου.

Ειδικό μηχανήμα, ρυθμιζόμενο με ηλεκτρικό από ένα ρολόι, άποτυπώνει μιά είκόνα κάθε δέκα λεπτά. “Όταν κατόπι το φίλμ προβληθή με την συνηθισμένη ταχύτητα των μηχανημάτων προβολής, δηλαδή 24 είκόνες το δευτερόλεπτο, έχομε μπρός μας ένα απ’ τ’ ά μαγικότερα θεάματα. Τ’ ά άνθη σκάνουν σαν φωτοβολίδες, κάμπτονται τ’ ά πέταλλά τους, κουλουριαζονται σαν φίδια, κτλ. Μερικά άναρχητικά φυτά φαίνονται την ώρα που άπομακρύνουν τα χαλίγια έπάνω από έναν τοίχο για να προχωρήσουν! “Ετσι τ’ ά φυτά έμφανίζονται μπροστά στα έκπληκτα μάτια μας σαν να χορεύουν τον πιο τρελλό χορό του κόσμου!

ΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΜΠΟΖ

“Ο σερ Ζάγκαντις Σώντερ Μπόζ, έκανε δ’ άπως προαναφέραμε πολλά και περίεργα πειράματα, έπάνω σε ζωικά φυτά, για να άποδείξη ότι ζουν και αισθάνονται όπως όλα τ’ ά άλλα ζωικά όντα. Συνέδεσε π.χ. τον μίσχο ενός απ’ τ’ ά φυτά που ζουν σαν τ’ ά ζώα, με ένα μηχανήμα δικής του έπινοήσεως, όπου χωρίς στην έξαιρετική του ευάθεια θα σημειωνόταν και ή έλάχιστη κίνηση που θάκανε για τον ένα ή άλλο λόγο το υπό πειραματισμό φυτό. Κατόπι με μιά σύριγγα, έκαμε στο φυτό μιά ένεση άλκοόλ, το φυτό άρχισε σε λίγο να χαράζει στο μηχανήμα τ’ ά πιο τρελλά τινάγματα: είχε μεθύσει! Κατόπι του διοχέτευσε ηλεκτρικό ρεύμα. Το φυτό άρχισε να κάμπτεται και να καταγράφη καμπύλες στον πίνακα του μηχανήματος. Τέλος, του έκαμε μιά δυνατή ένεση χλωροφορμίου: το φυτό χαράζει άπότομα μιά κάθετη γραμμή και κατόπι στέκεται: είχε πεθάνει!

“Ο σοφός “Ινδός κατόπι από της παρατηρήσεις και τις διαπιστώσεις του αυτές κατέληξε στο συμπέρασμα ότι και τ’ ά φυτά αυτά για να ζουν σαν έψυχα όντα, να κινούνται και να αισθάνονται θα πη πώς έχουν μύς και νεύρα.

Πραγματικά, άνατομικές μελέτες τις όποιες έκαμε έπάνω στα περίεργα αυτά ζωικά φυτά, άπέδειξαν την ύπαρξη περιών νεύρων, φντικών θέσεων. Τ’ ά νεύρα αυτά που είναι δύο ειδών, τ’ ά αισθητήρια και τ’ ά κινητήρια, μπορούν να παραλαβούν τεχνητώς με άντισθητικά ή να έρεθιστούν με στρυχνίνη, άπαράλλατα, όπως τ’ ά ανθρώπινα νεύρα. “Ο δοκ Ζαγκανίς, μάλιστα, έχει άνακαλύψει και ένα είδος ιστού που τον ώνόμασε “κινητήριο ιστόν” που πάλλεται με ρυθμό όπως ή ανθρώπινη καρδιά.

Ο ΦΥΣΙΟΛΟΓΗΣ

Τὸ δεῖον δράμα στὸν κινηματογράφο

Τὸ συγκινητικότερο καὶ ὑποθλητικώτερο φιλμ ἀπ' ὅσα γυρίσθηκαν ὡς τώρα γιὰ τὰ πάθη τοῦ Κυρίου, εἶναι ἀσφαλῶς τὸ φιλμ «Γολγοθᾶς» ποὺ γυρίστηκε πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη Ζυλιέν Ντυβιτιέ.

Ὁ ἡθοποιὸς Ρομπέρ Λὲ Βιγκάν, ἀδύ-

δμως τὸν σέρνει ἕνα ἀκατανίκητο ρεῦμα. Τὸν τρώει ἡ τύψη χωρὶς νάχη τὴν δύναμη ν' ἀντιδράσῃ, ὅπως ἕνας ἄνδρας ἀπατᾷ τὴν γυναῖκα του μολονότι τὴν λατρεῖ, ὑπακούοντας στὴν ἐπίδραση ἐνὸς κτηνώδους ἐνστίκτου...

Ὁ Ρομπέρ Λὲ Βιγκάν μένει σιωπηλός,

Ὁ Ἰησοῦς (Ρομπέρ Λὲ Βιγκάν) καὶ οἱ μαθηταὶ του πρὶν ἀπὸ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο.

νατος, χλωμός, μὲ μιὰ ἀνέκφραστη γλυκύτητα στὰ χαρακτηριστικά του, ἐνσαρκώνει τὸν Ναζωραῖο ὑπέροχα. Καὶ τὸ ἐπιτυχημένο μακιγιάζ του, τοῦ δίνει μιὰ παράξενη ὁμοιότητα μετὰ τὴν μορφή τοῦ Θεανθρώπου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Λυκά Γκριντοῦ, ἔχει ἕνα πραγματικὰ μεγάλο ταλέντο ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ παίξῃ τὸν Ἰούδα Ἰσκαριώτη μὲ ἀπαράμιλλη φυσικότητα.

—Εὐχαριστήθηκα ὑπερβολικά, ἔλεγε ὁ Γκριντοῦ σὲ κάποιο γάλλο δημοσιογράφο, ὅταν ὁ Ντυβιτιέ μοῦ ἀνέθεσε τὸν ρόλο τοῦ Ἰσκαριώτη καὶ διεπίστωσα ὅτι οἱ ἀντιλήψεις μας συνέπιπταν στὴν βαθύτατη ψυχολογία τοῦ Ἰούδα. Γιατί, πραγματικά, τί ἦταν ὁ Ἰούδας; Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐγκατέλειπε τὴν γυναῖκα του, τὸ παιδί του, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰησοῦ, καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ αὐτὸν κάποιο ἀνώτερο ἀξίωμα. Ἡ ἀπογοήτευσή του τὸν κάνει δειλό, φθονερό, ἀπαισιόδοξο... Δὲν προβοδίζει γιὰ τὰ τριάντα ἀργύρια, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία ποὺ δίνει τὸν πρῶτο ἀντίκτυπο νὰ πωρῶναι τὸν σπράχνει νὰ πωρῶναι. Βασανίζεται ἀδιάκοπα ἀνάμεσα στὸν θαυμασμό καὶ τὸν φόβο ποὺ τοῦ ἐμπνέει ὁ Ἰησοῦς. Κατηγορεῖ τὸν ἑαυτό του κι'

ἀφηρημένος, χωρὶς νὰ παίρνῃ μέρος στὴ συζήτηση.

—Ξέρω ὅτι δὲν εἶμαι πολὺ καλὸς χαρακτήρας, λέγει σὲ λίγο ἀγνωρίζοντας τὰ παράπονα τῶν δημοσιογράφων γιὰ τὴν συνηθισμένη του ἀγρία συμπεριφορά. Μὰ τί νὰ σᾶς πῶ; Τέλος πάντων, γράψτε ὅτι ἀντιπαθῶ τ' αὐτοκίνητα, ὅτι δὲν θὰ πάρω ποτέ μου κανένα, ὅτι πηγαίνω μὲ ποδήλατο, ντυμένος σὰν χωρικός. Πῆτε στοὺς αὐτοκίνητιστὰς ἀναγνώστες σας νὰ προσέχουν πολὺ, στοὺς δρόμους... Θὰ μπορούσαν νὰ σκοτώσουν τὸν Χριστὸ γιὰ δευτέρη φορά!

» Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ διαφήμιση. Εἶναι καλὴ μόνο γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν νὰ σκεφθοῦν τίποτα καλύτερο. Γιὰ κείνους, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρονται καὶ δὲν καταλαβαίνουν τίποτα οὔτε γιὰ τὴν ζωὴ, οὔτε γιὰ τὴ φύση, οὔτε γιὰ τίποτα ἀνώτερο...

—Μὰ ἡ διαφήμιση εἶναι ἐπαγγελματικὴ ἀνάγκη. Ἀντὶ ν' ἀποφεύγετε τοὺς δημοσιογράφους σὰν νῆταν δηλητήριο, καλύτερα νὰ τὸ πάρετε ἀπόφαση. Ἀλλοιῶς, θάταν προτιμότερο ν' ἀλλάξετε ἐπάγγελμα! Γιατί εἰσθε ἡθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου;

—Ἀπὸ νεανικὴ πλάνη! Καὶ γιὰτί ἔχω μιὰ γρηᾶ μητέρα νὰ θρέψω. Καὶ ἀπὸ ντιλεταντισμὸ ἀκόμη... Αἰσθάνομαι ἀρκετὴ ἱκανοποίηση, ὅταν ἐπιτυχαίνω ἕνα ρόλο σὰν κι' αὐτὸν, τόσο δύσκολο...

Θὰ μπορούσε νὰ πῇ «ἕνα ρόλο ἀδύνατο» ἂν ἤθελε ὁ Λὲ Βιγκάν. Καὶ ὅμως, μόνον ὅταν δῇ κανεὶς τὴν ταινία μπορεῖ νὰ ἀναμετρήσῃ τὸ τάκτ, τὴν σοβαρότητα, τὴν ἀγνότητα μὲ τὰ ὅποια ἐνεσάρκωσε τὸν «Υἱὸν τοῦ Θεοῦ».

—Γιατί ἐπιμένετε τόσο πολὺ νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου; συνεχίζει ὁ Λὲ Βιγκάν. Νὰ σᾶς πῶ ὅτι προωριζόμουν γιὰ γιαντρός, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ πατέρα μου, καὶ ὅτι ὕστερα στράφηκα στὸ θέατρο γιὰτί ἕνας καθηγητὴς μοῦ εἶπε ὅτι ἀπαγγέλλω περίφημα; Πρὸς τί νὰ σᾶς πῶ ὅλα αὐτά; Γιὰ ποιὸν; Εἶμαι ἕνας χωρικός ξεριζωμένος, ποὺ θὰ ξαναγυρίσῃ ὅμως μιὰ μέρα στὸ πεπρωμένο του. Θὰ τελειώσω τὴ ζωὴ μου, ἀποτραβηγμένος σὲ κανένα χωριό... Ναι, ἀποτραβηγμένος, μόνος. Μακρυνά ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μακρυνά ἀπ' τὴν πόλη, καὶ ὠρισμένος μακρυνά ἀπ' τὸν κινηματογράφο!

Στὰ χεῖλη του ζωγραφίζεται ἕνα χαμόγελο, θλιβερό καὶ σαρκαστικὸ συγχρόνως, ἕνα χαμόγελο ποὺ ζητᾷ ἐπιείκεια καὶ κοροϊδεύει μαζί.

Ὅχι πιά τὸ χλωμὸ χαμόγελο τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, μὰ τὸ σκεπτικιστικὸ χαμόγελο ἐνὸς φιλοσόφου...

Νέα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΟΥ ΣΑΣΑ ΓΚΙΤΡΥ

Ἡ Κάθριν Χέμπουργν γυρίζει τώρα τὴν ταινία «Μαρία, βασίλισσα τῆς Σκωτίας». Στὸ φιλμ ὅμως αὐτὸ χρειάζοταν ἀπαραίτητως μιὰ ἡθοποιὸς ποὺ θὰ μιλοῦσε μὲ εὐχέρεια γαλλικά καὶ ἀγγλικά. Ἐπρεπε νὰ εἶναι πολὺ νέα, ξανθὴ καὶ ἱκανὴ νὰ φορῇ μὲ φυσικότητα ἀνδρικά ρούχα. Ὅλες οἱ νέες γυναῖκες ποὺ ὄρθη ὁ σκηνοθέτης πληροῦσαν τοὺς ὅρους αὐτοὺς ἐκτὸς ἐνός: καμμιά δὲν μιλοῦσε ἀφογὰ τὰ γαλλικά. Πάντως ἡ προϋπόθεσις αὕτη ἦταν ἀπαραίτητη.

Τὸ φιλμ σταμάτησε στὴ μέση. Ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' ὁ σκηνοθέτης ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του. Ἡ Κάθριν Χέμπουργν ποὺ ξέρεי τέλεια γαλλικά, πρότεινε νὰ προσληφθῇ μιὰ ἡθοποιὸς καὶ νὰ «ντουμπλάρῃ» ἐκείνη τὴν φωνή της.

Οἱ δυσκολίες αὐτὲς ἐφθασαν ὡς τ' αὐτιά της «Ἐλσας Μπούκαναν ποὺ εἶχε ἕναν ἄλλο ρόλο στὸ ἴδιο φιλμ. Ἡ νεαρή αὕτη ἀγγλὴς ἡθοποιὸς εἶχε σπουδάσει στὸ Κονσερβατοῦρ τῶν Παρισίων, ὅπου εἶχε παίξει καὶ στὸ θέατρο. Φυσικά, μιλοῦσε ὠραία γαλλικά μὰ ὁ σκηνοθέτης Τζὼν Φόρντ εἰδειχνε ἀμφιβολίες ἀν

τὸ «Ἐλσα θὰ μπορούσε νὰ μεταμφιεσθῇ σὲ ἀγόρι χωρὶς νὰ φαίνεται».

Ἡ «Ἐλσα τότε τοῦ διηγήθηκε τὴν παρακάτω ἀληθινὴ ἱστορία:

—Ὅταν ἦμουν στὸ Κονσερβατοῦρ τῶν Παρίσι, ἔπαιζα μιὰ μέρα τὸν ρόλο τοῦ Κοκκινότριχ. Στὴν παράσταση ἐρισκόταν ὅλως διόλου τυχερά κι' ὁ Σασά Γκιτρυ. Μόλις τελείωσε τὸ ἔργο, ἦρθε στὸ καμαρίνι μου καὶ μοῦ εἶπε: «Ἀλλάξτε γρήγορα κοστούμι, ἀγόρι μου, θὰ σὲ πάρω μαζί μου νὰ πᾶμε στὸν Φρόνκ». Κι' ἄρχισε νὰ μοῦ μιλά γιὰ ἕνα ρόλο τὸν ὁποῖο ἤθελε νὰ παίξω ἐγὼ στὸ προ-

σεχές τοῦ ἔργο. Καθὼς δὲν εἰδειχνε καμμιά διάθεση νὰ φύγῃ κι' ἐπειδὴ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸν διακόψω, ἀναγκάστηκα νὰ ξεντυθῶ μπροστὰ του. Ἦμουν ντυμένη σὰν μαθητὴς λυκείου. Ἐβγαλα, τὸ πανταλόνι μου καὶ τὸ σακκάκι μου κι' εἴμαι μὲ μιὰ λεπτὴ κομπιναιζὸν καρφωμένη ἐκεῖ, μπροστὰ στὸν μεγάλο ἡθοποιό. Ποτὲ δὲν εἶδα ἄνθρωπο τόσο κατάπληκτο σὰν ἐκείνον. Διέκοψε ἀπὸτομα τὴν κουβέντα του κι' ὕστερα ἔσκασε σ' ἕνα γέλιο ποὺ τὸν τράνταζε ὁλόκληρο: «Ποῦ νὰ μοῦ περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλό ὅτι ἦσουν καρίτσι! κατ'ὀρθωσέ

Ὁ Λυκά Γκριντοῦ ἐνσαρκώνει θαυμάσια τὸν Ἰούδα Ἰσκαριώτη, ὅπως βλέπετε στὴν ἀνωτέρω φωτογραφία.

νὰ πῇ ἀνάμεσα στὰ γέλια του...

Εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσωμε ὅτι ἡ «Ἐλσα Μπούκαναν» πήρε τὴν ἴδια στιγμή τὸν ρόλο ποὺ ὁ Τζὼν Φόρντ δίσταζε νὰ τῆς ἀναθέσῃ πρὶν ἀπὸ λίγο.

■ ■

ΗΕΝΝΙΕΣ

—Ἡ Ρενὲ Σαιν-Σίρ ποὺ γύρισε διαδοχικά τέσσερα φιλμ, ἀγκαζάρισθη γιὰ τὸν πρῶτο ρόλο τοῦ φιλμ «Λύκοι ἀναμεταξύ τους» ποὺ ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς ταινίας «Δεύτερο γραφεῖο κατασκοπείας». Θὰ παίξουν μαζί της ὁ Ζὺλ Μπερρύ, ὁ Ντεμπικὸρ, κι' ὁ Πιέρ Ρενουάρ.

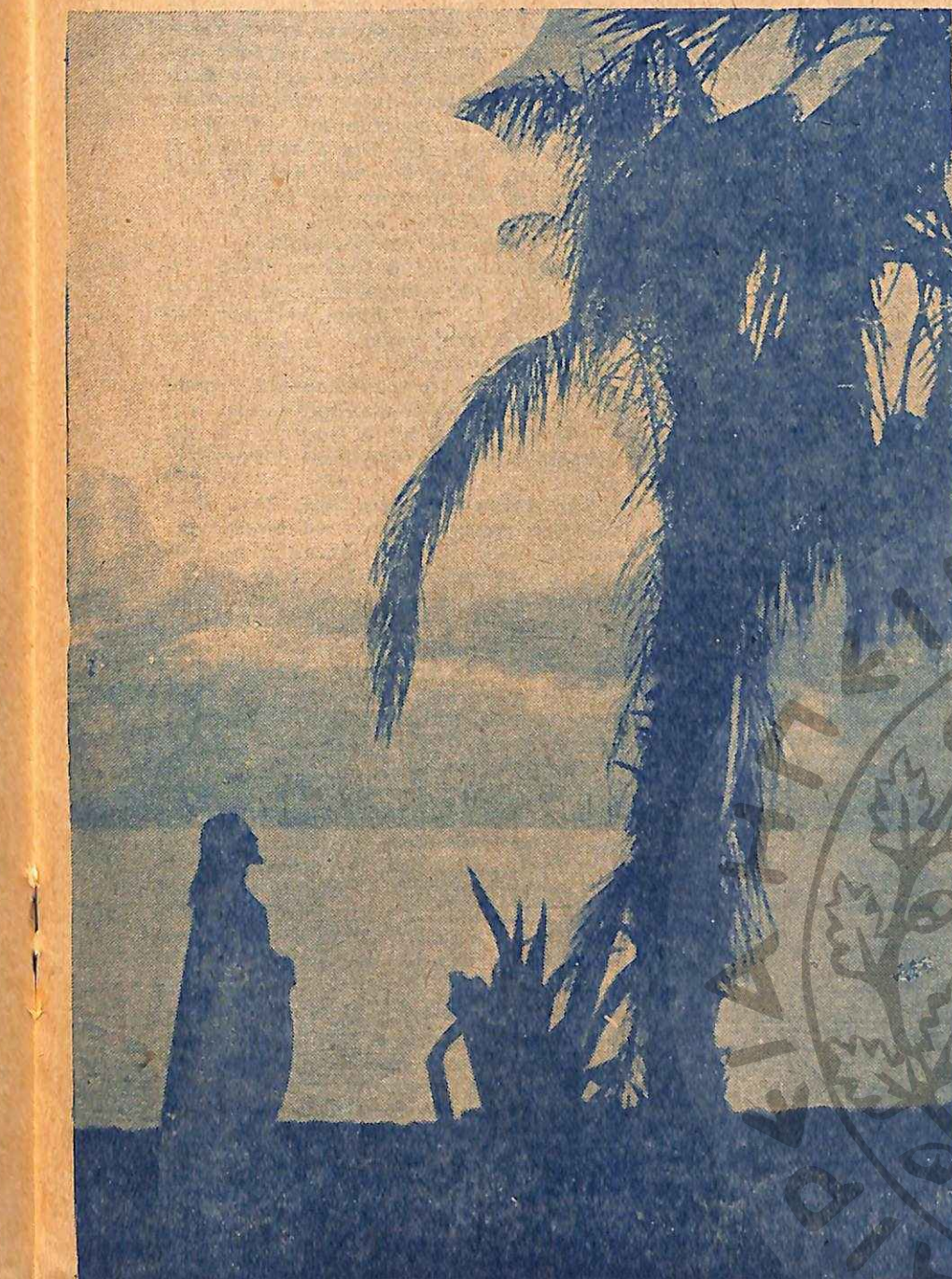
—Πρόκειται νὰ γυριστῇ στὸ Παρίσι ἕνα νέο φιλμ στρατιωτικῆς ὑποθέσεως «Τρεῖς μέρες ἄδεια...» Πολὺ ἐπὶκαιρο!

—Ὁ «Ἡλίας τοῦ μεσονυκτίου» τοῦ Πιέρ Μπενουά θὰ φωτίσῃ προσεχῶς τὸν κινηματογράφο.

—Ὁ Ζάκ ντὲ Μπαρονσελί θὰ γυρίσῃ σὲ ὁμιλοῦσα ἔκδοση τὸ θεῶδ φιλμ ποὺ εἶχε ξαναγυρίσει πρὶν ἀπὸ χρόνια «Φωτιά».

—Τὸ προσεχές φιλμ ποὺ θὰ γυρίσῃ στὸ Λονδίνο ὁ Ζάκ Φευντέρ, διαδραματίζεται στὴν Κίνα.

—Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ Μαριλένα Ντητριχ, ἡ «Ξανθὴ Ἀφροδίτη», ἀποφάσισε νὰ ἀποσυρθῇ ὁριστικῶς ἀπ' τὸν κινηματογράφο. Τὸ διέψευσε ἡ ἴδια σ' ἕνα μεγάλο ἀγγλικὸ φύλλο.

Ἡ ἐξαιρετικὴ ὑποθλητικὴ φωτογραφία παρμένη ἀπὸ τὸ φιλμ «Γολγοθᾶς». Ὁ Ἰησοῦς (Ρομπέρ Λὲ Βιγκάν) στὴν λίμνη τῆς Τιβεταίδος.

Οἱ τελευταῖοι Μποέμ τῶν Ἀθηνῶν

Ξαφνικά, βλέπω τὴ γυναῖκα τοῦ συγγραφέως νὰ χλωμαῖζῃ καὶ νὰ πετάῃ ἀπάνω στοῦ γραφείου ἓνα μάτσο χαρτιά δεμένα με κορδελλίτσες χρωματιστές.

—Ἀνοίγε τὰ πακέτα αὐτὰ ἓνα-ἓνα, τὰ ψεύδιζε νευρικά καὶ φώναζε διαρκῶς: —Ἄ, τὸν παλάνθρωπο! Ἄ, τὸν ἀχρεῖο! Ἄ, τὸν παραλμένο!

Ἐγὼ εἶχα παραλῦσει ἀπὸ τὸν τρόμο μου. Ἦδη ἐμάντευαν τὶ εἶχε συμβῇ. Τὰ μάτσα ἐκεῖνα ἦσαν... ἐρωτικές ἐπιστολές διαφόρων θαυμαστῶν τοῦ συγγραφέως.

Ἀσφαλῶς τὰ γράμματα ἐκεῖνα δὲν ἦσαν παρὰ φιλολογικοὶ ὕμνοι, λυρικές ἐξάρσεις, δὲν θάχανε δηλαδὴ κανένα σημεῖον ἐπιλήψιμον. Ἀλλ' αὐτὰ μπορεῖ νὰ τὰ σκεπτόμην ἐγὼ, ὅχι ὅμως κι' ἡ γυναῖκα τοῦ πού σὲ κάθε γράμμα ἀνακάλυπτε καὶ ἀπὸ μίαν... ἀντίζηλο.

Ἡ θέσθ μου, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσετε, ἦταν τραγική. Γιατὶ καταλάβαινα πὼς ἡ κυρία ἐκεῖνη, οὔτε πολὺ οὔτε λίγο, ἀρχισε νὰ... ὑποπεύεται κι' ἐμένα γιὰ συννενοχο στὶς ἀπιστίες τοῦ ἀνδρός της. Μὲ καθιστοῦσε, βλέπετε, ὑποπτικὴ ἡ ἐπιμονή μου νὰ μὴν τὴν ἀφίσω νὰ ψάξῃ στὰ συρτάρια τοῦ.

Ἀλλ' ἡ κατάσταση ἐγίνε πὶο τραγική, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπήκε μέσα ὁ γκροῦμ ἐνὸς κεντρικοῦ ξενοδοχείου τῆς πρωτεύουσας, κουβαλώντας μίαν τεραστρία ἀποδόμη.

—Ὁ κύριος...; με ρώτησε, λέγοντας τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως.

—Ἐδῶ εἶναι τὸ γραφεῖο του, τραύλισα μαντεύοντας καινούργια συμφορὰ.

—Αὐτὰ τὰ λουλούδια εἶναι γι' αὐτόν. Καὶ μοῦ πασάρει τὰ λουλούδια μαζί μ' ἓνα μυλλιέτο.

Τὸ κύτταρα κι' ἐμένα ἀναυδος: Εἶχεν ὑπογραφῇ «Μπετίνα»!

Ὁ γκροῦμ, χωρὶς νὰ φαντάζεται τί μοῦ ἔφτιαχνε, ἔφυγε ἀφίνοντας με μόνον με τὴν κυρία... ἡ ὁποία ἀρπάζε τὸ μυλλιέτο ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ μὴ καταλαβαίνοντας τί ἐσήμαινε ἡ μυστηριώδης ἐκείνη ὑπογραφή, ξέσπασε στὰ δύστυχα λουλούδια πού τὰ κομμάτιασε καὶ τὰ ποδοπάτησε με πραγματικὴ λύσσα.

—Ἀν εἰσάστε τίμιος φίλος, κύριε Τσουκαλά, μοῦ φώναξε, ἀπαιτῶ νὰ μοῦ πῆτε ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ ἐρωμένη τοῦ ἀνδρός μου, πού τοῦ στέλνει λουλούδια!

Τὶ νὰ τῆς πῶ; Μήπως ἤξερα κι' ἐγὼ τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς διαβολοΜπετίνας;

Προσπάθησα νὰ τὴν καθουράσω, τῆς ὀρκίστηκα σὲ θεοὺς καὶ σὲ δαίμονες πὼς δὲν ἤξερα τίποτα, ἀλλ' ἐκεῖνη ἦταν ἀνένδοτη.

—Θὰ πάω μόνη μου στὸ ξενοδοχεῖο, θὰ πῶ ποῖα εἶναι καὶ θὰ τὴν ξεμυλιάσω! Θὰ τῆς δεῖξω ἐγὼ πὼς ξεμυλιάζουν τοὺς ἀντρες...

Ἐτρόμαξα στὴ σκέψη πὼς θὰ ξέσπαζε ἓνα σκάνδαλο πού θὰ γελοιοποιούσε τὸν συγγραφέα, πού με τιμοῦσε με τὴν ἐμπιστοσύνη του. Κι' ἀποφάσισα νὰ τὰ παίξω ὅλα γιὰ ὅλα.

—Ἀκούστε με, κυρία μου, τῆς εἶπα

Δὲν ἐπιτρέπεται σὲ οἷος μιά κυρία καθὼς πρέπει, νὰ γίνεται ἡρωίδα σκανδάλου. Ἀφίστε ἀπάνω μου τὴν ὑπόθεση αὐτή. Θὰ πάω νὰ βρῶ τὴ Μπετίνα μόνος μου καὶ θὰ τῆς συστήσω νὰ διακόψῃ τίς σχέσεις της με τὸ σύζυγό σας. Ἄν δὲν θελήσῃ, κάνετε ὅ,τι καταλαβαίνετε...

Τρόμαξα νὰ τὴν πείσω. Ἐφυγε τέλος ἀπὸ τὸ γραφεῖο, κουβαλώντας μαζί της γιὰ «πιστήρια» τὰ γράμματα τῶν θαυμαστῶν τοῦ ἀνδρός της.

■ ■

Πὼς ν' ἀνακαλύψω ὅμως τὴ «Μπετίνα» ἀφοῦ δὲν ἤξερα πὼς τὴ λένε; Δὲν ἐγνώριζα παρὰ μόνον τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἐμενε. Σκέφθηκα νὰ πάω ἐκεῖ, νὰ βρῶ τὸν γκροῦμ καὶ νὰ τὸν ρωτήσω ποῖα εἶχε δώσει τὸ μπουκέτο. Ἔτσι θὰ τὴν εὑρίσκα.

Ἀλλ' αὐτοῦ σταματοῦσα. Μὲ ποῖο δικαίωμα ἐγὼ, ἓνας ἀγνωστὸς της, θὰ πηγαίνα νὰ τὴν βρῶ νὰ τῆς συστήσω νὰ... κόψῃ τίς σχέσεις της με τὸν συγγραφέα; Ἀλλ' ἂν πάλι δὲν ἐπὶγαίνα, ἡ γυναῖκα τοῦ συγγραφέως θάκανε σκάνδαλο. Μπρος βαθὺ καὶ πίσω ρέμμα.

Πάω καὶ τὰ ἐξομολογοῦμαι ὅλα τοῦ φίλου μου τοῦ Ἄλ. Δράκου. Αὐτόν, ἀπ' ὅλη τὴν παρέα τῶν Μποέμ, ἐξιάλεξα γιὰ σύντροφο στὴ δύσκολη ἀποστολή μου.

—Ἐλα μαζί μου, τοῦ εἶπα, γιατί μοναχὸς μου ντρέπομαι.

Ξεκίνησαμε γιὰ τὸ κεντρικὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἐμενε ἡ Μπετίνα. Στὸ δρόμο δίναμε ὁ ἓνας θάρρος τοῦ ἄλλου. Γελάω τώρα πού θυμοῦμαι τὴ θλιβερὴ ἐκφραση πού εἶχαμε πάρει...

Βρήκα τὸν γκροῦμ πού ἔφερε τὰ λουλούδια κι' ἀπ' αὐτόν ἔμαθα τὸ ὄνομα τῆς «Μπετίνας».

—Πές στὴ δεσποινίδα... τοῦ λέω, πὼς τὴν ζητοῦν ὁ κύριος Τσουκαλάς καὶ ὁ κύριος Χάνς Γιόχαν.

«Χάνς Γιόχαν» ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ φιλολογικὸ ψευδώνυμο τοῦ Δράκου.

Ἀλλ' ὁ μικρὸς τὸ «Γιόχαν» τὸ ἄκουσε ἄλλοις καὶ πάλι κι' ἀναγγέλλει «τὸν κ. Τσουκαλά καὶ τὸν κ. Τσόχα».

Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (φθινόπωρο τοῦ 1921) ἦταν ὁ κ. Τσόχας. Ἡ Μπετίνα λοιπὸν παραβενύθηκε ἀκούγοντας πὼς τὴν ἐγύρευε ὁ δήμαρχος.

Κατέβηκε στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου τὴν ἐπεριμέναμε.

Συστηθήκαμε κι' ἔβαλε τὰ γέλια.

—Σεῖς εἰσάστε! ἔκαμε γελώντας διαρκῶς. Καὶ μᾶς διηγήθηκε τὴν παρεξήγησή.

Μ' εὐχαρίστησε, γιὰ τὸ ποίημα πού τῆς εἶχα χάρισει, μίλησε στὸ Δράκο γιὰ τὰ ποιήματά του, κι' ἡ συζήτηση πῆρε ἓνα φιλικὸ τόνο.

Πὼς νὰ τῆς τὸ πῶ; ἀναρωτιόμουν ἀπὸ μέσα μου, κι' ἐκοκκίνιζα καθὼς ἔβλεπα

τὰ κρυφὰ νοήματα πού μοῦ ἔκανε ὁ Δράκος.

Τέλος, ἐπῆρα τὴ μεγάλη ἀπόφαση καὶ τῆς εἶπα τὴν «κομικὴ παρεξήγηση» πού εἶχε γίνει με τὰ λουλούδια της.

Δὲν ταραχθηκε καθόλου. —Ἀλήθεια; μᾶς εἶπε μόνο, κι' ἀνεσῆκωσε τοὺς ὤμους της.

—Ναί, μὰ ἡ γυναῖκα του θέλει νάρθη νὰ σᾶς βρῇ, τῆς εἶπα.

—Καὶ δὲν πᾶει νάρθη;

Τρόμαξα βλέποντας τὴν ἀδιαφορία της. Καὶ χρειάστηκε ν' ἀναπτύξω ὅλη μου τὴν ἐπιχειρηματολογία γιὰ νὰ τὴν πείσω ν' ἀλλοτρήξῃ ξενοδοχεῖο. Ἦταν ἡ μόνη λύση πού βρήκα ἐκείνη τὴ στιγμή.

■ ■

Φυσικά, στὴν κυρία... εἶπα πὼς δὲν βρήκα τὴν «Μπετίνα» καὶ με πίστεψε ὅταν τῆς πρότεινα νὰ πᾶμε μαζί στὸ ξενοδοχεῖο της.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔσωσε τὴν κατάσταση. Σὲ λίγες μέρες ὁ ἀντρας της ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴ Σμύρνη καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὲ ἡμετέρους καὶ σὲ θύελλες.

Ἡ κατάσταση σέρθηκε! μοῦ λέει. Θὰ σκοτωθῇ!

Τὸν ἐπίστεψα. Ἦμουν ἀκόμα παιδί τότε καὶ τὰ πιστεύα ὅλα.

Πῆγα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου.

Τὸν ἀφίνω στὰ «Ἠνωμένα Βουστάσια» ὅπου μοῦ εἶχε κάνει τὴν τραγικὴ δήλωση, κι' ἔτρεψα στὸ σπῆτι του.

—Ὁ ἀντρας σας θὰ σκοτωθῇ! φώναξα στὴ γυναῖκα του. Τρεχάτε νὰ τὸν προφθάσουμε!

Ἐκείνη, βλέποντας τὴν ταραχή μου, τὸ πῆγε. Ντύθηκε βιαστικά, μπήκαμε σ' ἓνα ἀμάξι κι' ἐπῆγαμε στὰ «Ἠνωμένα Βουστάσια» ὅπου βρήκαμε τὸν μελλοθάνατο συγγραφέα νὰ καταβροχθίζει τὸ τρίτο ριζόγαλο.

—Ἀναπνέμε μου! Τρελλάθηκες! Τὶ εἶναι αὐτὰ; τοῦ ρώναξε.

Ἐκείνος κατάλαβε πὼς ἐκέρδιζε τὸ παιχνίδι κι' ἐνῆνε... ἀπειλητικώτερος.

—Τίποτα! Θὰ σκοτωθῶ! Μ' ἐρεζιλέψατε! φώναξε με τὸ στόμα μπουκωμένο ἀπὸ ριζόγαλο.

Καὶ δὲν ἠσύχασε, παρὰ μόνον ὅταν ἡ γυναῖκα του παραδέχθηκε πὼς τὰ γράμματα ἐκεῖνα ἦσαν «οἰολογικά» καὶ ὁ τοσκέθηκε νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ ὅλα...

■ ■

Ἔτσι ἐγλύτωσα αὐτὸ τὸ ψυχικὸ μαρτύριο πού με βασάνιζε μιά ἐβδομάδα ὁλόκληρη.

Ἡ Μπετίνα ἔγινε πιά μέλος τῆς συντροφιάς μας, κι' οἱ Μποέμ δὲν ἤξεραν ποῖος νὰ τὴν πρωτοπεριποιηθῇ. Διάβολο!

Ἦταν ἡ πρώτη γυναῖκα πού ἐρχότανε στὴν παρέα μας...

Ἀλλ' ἡ συντροφία μας ἐκείνη σκόρπισε με τὴν ἐπιστράτευση... Καταστροφή, Στρατὸς τοῦ Ἐβρου, ἀνακωχή, εἰρήνη...

Καθένας πῆρε δικὸ του δρόμο στὴ ζωὴ. Χωρίσαμε. Μὰ δὲν ξεχαστήκαμε...

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΤΕΛΟΣ

Ἡρωϊκὸ φάρμακο

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΟ ΠΕΡΙ

Ἐκείνο τὸ πρωτὶ, ὁ Ρομπέρτο εἶχε ἐργασθῇ με τὴν ὄρεξη στὴν συγγραφή τοῦ δράματός του ὥστε δὲν ἀντελήφθη ὅτι εἶχε περάσει ἡ ὥρα. Μπαίνοντας μέσα στὴν τραπεζαρία, ἀντελήφθη πὼς ἦταν θαλμένο καὶ δεύτερο σερβίτιο στὸ τραπέζι.

—Γιὰ ποῖον εἶναι αὐτό; ρώτησε τὴν Μελανία, τὴν γρηῃ μαγειρίσά του.

—Ἐχομε ἓναν ξένο, κύριε.

Ἐκείνη τὴν ὥρα φάνηκε ἀπ' τὴν θεράντα ἡ κομπὴ σιλουέττα τοῦ Τζιακομῖνο Σαρνέλλι. Εἶχε τὴν φάτσα πού θὰ εἶχε ὁ Ναπολέων ὕστερα ἀπ' τὸ Βατερλώ, μαλλιά ἀνακατεμένα καὶ — σημεῖο συζυγικῆς ἀψιμαχίας — μιά γρατζουνιά πού κατέβαινε ἀπ' τὸ χεῖλος ὡς τὸ πηγούρι.

—Λατρεῦτέ μου Τζιακομῖνο, πότε ἦρθες; Γιατὶ δὲν με εἰδοποίησαν;

—Εἶμαι μιά ὥρα ἐδῶ, καὶ δὲν θέλησα νὰ σ' ἐνοχλήσω στὴν ἐργασία σου. Ἡ Μελανία μοῦ εἶπε πὼς εἶσαι πολὺ ἀπασχολημένος αὐτὲς τίς τελευταῖες μέρες. Κάθησαν στὸ τραπέζι, κι' ὁ Ρομπέρτο σέρβιρε ὀρεκτικά στὸν φίλο του.

—Φάγε, τοῦ εἶπε. Σὲ βλέπω κᾶπως... συννεφιασμένο, σὰν νὰ πέρασες ἀπὸ καταιγίδες.

—Ἀκουσε, ἀποκρίθηκε ἀγριεμένος ὁ Τζιακομῖνο. Ὁ ἀνδρας εἶναι τὸ πιὸ ἡλίθιο ζῶο τῆς Δημιουργίας!

—Σύμφωνοι, εἶπε ὁ Ρομπέρτο με γεμᾶτο στόμα.

—Ἀκουσέ με, συνέχισε ὁ γρατζουνισμένος με ἀπελπισία, ἂν δὲν με βοηθήσῃς νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, θὰ κάνω μιά μεγάλη κουταμάρα!...

—Δὲν θὰ μπορούσες νὰ κάνῃς μεγαλύτερη κουταμάρα ἀπ' τὸ νὰ μὴν τρᾶς τὰ ὑπέροχα αὐτὰ μεζεδάκια τῆς Μελανίας.

—Ξέρεις ὅτι κόψαμε κάθε σχέση με τὴν Ρόζα;

—Τὸ βλέπω... Ὅπως ἐπίσης βλέπω πὼς σοῦ ἔκοψε ἐλαφρὰ καὶ τὸ χεῖλος!

—Προτὸ χωριστοῦμε κάναμε τὴν μεγαλύτερη κουταμάρα. Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρῆκα, ὅμως! Λόγω τιμῆς, δὲν θέλω νὰ ξενακούσω νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτὸ τὸ παλαιοθήλυκο... Ἄν τὴν ξεναδῶ, θὰ γίνῃ καμμιὰ συμφορὰ...

—Πιές, πιές, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε ὁ Ρομπέρτο. Τὸ κρασί φέρνει εὐθυμίες σκέψεις. Πιές μου ὅμως τί σοῦ συνέβη;

—Τὶ νὰ μοῦ συμβῇ! Ἄν δὲν τὴν παρτήσω συζυγὴ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, θὰ με καταστρέψῃ!

—Παράτησέ τὴν τότε.

—Νὰ μπορούσα, ἀγαπητέ μου, νὰ μπορούσα! Δὲν σοῦ εἶπα πὼς ὁ ἀντρας εἶναι ἓνας ἡλίθιος!

—Αὐτὴν τὴν φορὰ ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς ἔχεις δίκιο.

—Καὶ πού νάξερεις σὲ τί ξεῖδα με θάζει ἐδῶ καὶ τρία χρόνια ἡ γυναῖκα αὐτὴ! Εἶναι καταιγιστικὴ καὶ φανταστικὴ σὰν παγῶνι, λαίμαργη σὰν γάτα! Νὰ ἦταν τοῦλάχιστον πιστὴ! Ἀκουσε, φίλε μου, τί μοῦ συνέβη χθές. Εἶναι ἀφάνταστο!

Ἐπιστρέψαμε ἀπὸ ἐκδρομὴ. Μέσα στὸ

τραῖνο, μπήκε ἓνας νέος, παχουλὸς καὶ κομπὸς, με ἀθλητικούς ὤμους καὶ πρόσωπο κουκλίστικο. Ἐρριξε μιά ματιά στὴν Ρόζα. Ξέρεις ὅτι ἡ κατεργάρα δὲν εἶναι καθόλου ἄσκημη — κάθε ἄλλο. Τὸ σωστό, σωστό. Τὸ βλέμμα λοιπὸν τοῦ νεαροῦ καρφώθηκε ἐπάνω της. Ἡ Ρόζα τὸ ἀντελήφθηκε καὶ πού τὴν πιάνει πιά. Οὔτε στιγμή δὲν μπορούσε νὰ καθῇ ἡσυχῇ. Τὸ ἓνα πόδι ἀπάνω στὸ ἄλλο, ζητοῦσε σιγαρέττο νὰ κανίσῃ, ὕστερα πετοῦσε τὸ σιγαρέττο, πουντραρίζονταν, ἔλεγε κουταμάρες. Κι' ὅλα αὐτὰ, γιατί νομίζει; Γιὰ νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴ τοῦ νεαροῦ. Ἐκείνος στενοχωρέθηκε

Φάνηκε ἡ κομπὴ σιλουέττα τοῦ Τζιακομῖνο.

βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Μ' ἐπαιρνε γιὰ σύζυγό της, καταλαβαίνεις; καὶ δὲν ἤξερε πὼς νὰ φερθῇ. Γιὰ νὰ μὴν ἐκτραχυνθοῦν τὰ πράγματα, ὁ νέος βγήκε στὸν διάδρομο. Σὲ λίγο, ὅμως, σηκώθηκε κι' ἡ Ρόζα καὶ με μιά πρόχειρη δικαιολογία πηγαίνει κοντὰ του! Ἐξαναρχίζει τίς κοκεταρίες! Ἦμουν ἐξω φρενῶν! Νὰ παίξω τὸν ρόλο τοῦ γελοίου συζύγου μου φανόταν τὸ χειρότερο πράγμα στὸν κόσμο! Καὶ πού νὰ φανταστῇ ὁ νεαρὸς πὼς ἡ Ρόζα ἦταν ἀπλῶς ἐρωμένη μου; Μόλις φθάσαμε στὸ σπίτι, ξέσπασα. Τῆς ἔδωσα ἓνα σκαμπίλι. Τὸ τί ἐπακολούθησε δὲν περιγράφεται. Ἡ Ρόζα ὤρμησε ἀπάνω μου σὰν ἀέτος, Γροθιές, ξυλιές, γραντζουνιές. Τὰ χέρια της στριφογυρνοῦσαν σὰν τὴν ἔλικα τοῦ ἀεροπλάνου. Τέλος, ἀφοῦ μοῦ ἄφησε τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς της ἀπάνω στὸ πρόσωπο, με σκυλόβρι-

σε, προσθέτοντας: «Ἀρχιθλάκα! δὲν θὰ με ξεναδῇς!» Ἐ λοιπόν, τί νὰ σοῦ πῶ; Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μοῦ ἔχει κολλήσει σὰν ἀρρώστεια. Ἐγὶνε ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ γιὰ μένα, ὅπως τὸ τσιγάρο. Εἶναι ἀπαράιτητο νὰ θρῶ τὸν τρόπο νὰ μὴν τὴν βλέπω, νὰ μὴν ἔχω εἰδήσεις της ἔστω γιὰ ἓνα μῆνα καὶ τότε μόνον θὰ γιαντρεῖται ἀπὸ αὐτὴν.

—Νὰ σοῦ πῶ τί θὰ κάνῃς. Πάρε τὴν βαλίτσα σου. Στις 4½ φεύγει τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Μ. Ξέρεις πού εἶναι ἡ ὄψις μου; μπροστὰ στὴν λίμνη. Περίπατο, ψάρεμα, κυνήγι. Ἡ Ρόζα δὲν θὰ ξέρῃ ποῦ βρίσκεισαι καὶ θὰ παρηγορηθῇ μ' ἓναν ἄλλο. Πήγαινε.

■ ■

Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ρομπέρτο ἔλαβε ἓνα γράμμα: «Ἀγαπητέ μου ἐγκαταστάθηκε ὑπέροχα. Ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀμεντέο, τοῦ κηπουροῦ σου μαγειρεύει ἔξοχα. Ψαρεύω ἓνα σωρὸ ψάρια καὶ σὲ φιλῶ». Ἐπακολούθησαν ἄλλα δυὸ τρία γράμματα κι' ὕστερα τίποτα.

—Ἐξοχο φάρμακο, εἶπε ὁ Ρομπέρτο. Ὁ φίλος μου Τζιακομῖνο δὲν ξέχασε μόνον τὴν γυναῖκα του, ἀλλὰ κι' ἐμένα!

Τὴν δεκάτῃ μέρα, τηλεγράφημα: «Παρακαλῶ ἔλθετε ἀμέσως, ἀνάγκη παρουσίας σας. Ἀμεντέο».

Ὁ Ρομπέρτο πάγωσε. «Τὶ κουταμάρα νάκανε πάλι αὐτὸς ὁ Τζιακομῖνο;...»

Τὴν νύκτα δὲν ἐκλείσει μάτι γιατί ἔβλεπε τὸ πτώμα τοῦ φίλου του τυμπανιστοῦ ἀνὰ σῦρτα ἀπ' τὴν λίμνη.

Πῆρε τὸ πρῶτο τραῖνο, με τρελλὴ ἀγωνία.

■ ■

Μόλις μπήκε μέσα στὸ σπίτι του, ὁ Ρομπέρτο ἄκουσε φασαρία στὴν τραπεζαρία. Προχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μιά στριγνιά φωνὴ γυναικῆς ἀκούγονταν:

—Θέλεις νὰ σοῦ φέρω ἓνα πιάτο στὸ κεφάλι;

—Δοκίμασε! ἀπαντοῦσε ἡ φωνὴ τοῦ Τζιακομῖνο.

Ἐκείνη τὴν στιγμή μπήκε ὁ Ρομπέρτο μέσα στὴν σάλα. Ἡ Ρόζα, ὁμορφιά, ξενακωμένη, με ἀνακατεμένα μαλλιά, κρατοῦσε στὸ χέρι της ἓνα πιάτο με τὴν πρόθεση νὰ τὸ ἐκσφενδονίσῃ ἐναντίον τοῦ Τζιακομῖνο πού κατὰχλωμος ἐτοιμαζόταν νὰ ἀμυνθῇ.

Ἡ νέα, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα, ὅταν εἶδε τὸν Ρομπέρτο, ἀρχισε νὰ γελά καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι:

—Καλημέρα, φίλτατε με συγχωρήτε. Αὐτὸς ὁ θλάκας ὅμως με κάνει νὰ θυγῶν ἀπ' τὸν ἐαυτὸ μου.

—Βλέπεις τί ράτσα γυναῖκα, κλαίγονταν ἡ Τζιακομῖνο. Σωστὴ μάλιστα.

—Τότε γιατί με κόλεσες, θλάκα; Ἐφώνισε ἐκείνη, ἐξακολουθώντας νὰ γελά.

Ὁ Ρομπέρτο πλησίασε τὴν Ρόζα, τῆς ἔδωκε τὸ πιάτο πού εἶχε ἀφίσει ἡ νέα, καὶ τῆς εἶπε:

—Δεσποινίς, κάνετέ μου τὴ χάρη νὰ τοῦ τὸ σπάσετε στὸ κεφάλι. Εἶναι παληὰ πορσελάνη, οἰκογενειακὸ κειμήλιο, στὴν περίστασι ὅμως αὐτὴ, τὴν θυσιάζω...

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΟ ΠΕΡΙ

Καίτη Βερώνη

Ο «Δυό Λοχία». Αυτό το έργο ήταν, είναι και θα είναι μια παράδοση στενά συνδεδεμένη με τα πρώτα βήματα της καλλιτεχνικής «έξορμησης» κάθε μέλους της οικογένειας Βερώνη-Άρρενος ή θήλεος. Μ' αυτό ξεκάνε το δειλό ντεμπούτο της ή Μεγάλη Αικατερίνη-όχι της Ρωσίας, αλλά ή Βερώνη, θεία της Σοφίας και της Καίτης, δόξα του πρό εικοσιπενταετίας θεατρικού μας στερεώματος, σ' αυτό πρωτοφάνηκε ο Δημήτριος Βερώνης, παλαίμαχος ή-θεοποιός, πατέρας των μικρών. Κι' ήταν φυσικό με τους «Δυό Λοχία» να πάρη το βάπτισμα της σκηνής ή μικροσκοπική Καίτη—σέ λίαν... άωρον ήλικιαν... υπό-μηνρας τετραετής, αν αγαπάτε!

Έννοείται ότι τον ρόλο της: λίγη έκπληξη ζωγραφισμένη στο πρόσωπο, ένα άγκάλιασμα του πατέρα που έπείστροφε στην πατρίδα και μία φράση: «Μήτηρ, μητερ, ίδου ή λέμβος από τον λιμένα», ή Καίτη τον είχε μάθει απόξω κι' ανακατωτά. Την είχαν ντύσει άγορίστικα—τό άπατούσε ο ρόλος της—με ναυτικά, κά-τασπρα και με μπλε γιακαδάκι. Μαζί της έπαιζε κι' ή Σοφία—άνεγνωρισμένη πλέον καλλιτέχνης... έξη χρονών!

Απ' την στιγμή που πάτησε το πόδι της στην σκηνή, ή Καίτη... είχε άλλοι τον νοι της: καμάρωνε υπερβολικά με την άλλαγή του φύλου της, χάρεινε τα «παπά» της και τα χεράκια της εξαφανίζονταν συνεχώς μέσα στις τσέπες του παντελονιού της όπου—καθώς άπεδείχθη άργότερα—ήπρηξε δειγματολόγιο κάθε μομπονιού και καραμέλλας! Είς μάτην ή Σοφία την κύτταζε λοξά—λοξά και της ψιθύριζε: «Βγάλε τά χέρια άπ' την τσέπη, μην κάνεις... σαν μωρό παιδί!» Τό συμπέρασμα είναι ότι ή Καίτη, έμπνευσμένη ί-σως άπ' τό ντεκόρ που παρίστανε θάλασσα... τάκανε όλα θάλασσα! Τό «Μήτηρ, μητερ, ίδου ή λέμβος άπ' τον λιμένα!» τό μισόφαγε—γιατί είχαν εξαντληθή στο άναμεταξύ οι καραμέλλες—και μόλι-στα αντί να κυττάξη προς την θάλασσα, κύτταζε τό ένα παπουτσάκι της, που είχε σκονιστή. Παρέλειπε δε δλωσδιόλου να άγκαλιάση τον επανερχόμενον έκ της ξέ-νης πατέρα της. Στο πλήρες ναούγιο που έπαπειλούνταν, άξια όπως πάντα, ή Σο-φία έπαιξε σπουδαία τον ρόλο ναυαγισσο-στικού, άποστηθίζοντας και τον ρόλο της Καίτης, ύστερα άπ' τον δικό της!... «Η Σοφία έλεπε δυνατά την φράση, έκλαψε κι' άγκάλιασε τον πατέρα της κι' ή Καίτη άρκέστηκε... να εισπράξη τά χειροκρο-τήματα!

□ □

Στην καταστροφή της Σμύρνης, ή οι-κογένεια Βερώνη όλη μαζί κατέφυγε στή Μυτιλήνη. Νωρίς—νωρίς, μάλιστα—για λόγους άσφαλείας. Σκεφθήτε πώς μέσα στις προγραφές που είχαν κάνει πρόχειρα οι Τοῦρκοι, ήταν σημειωμένα τά δνόματα του Δημητρίου Βερώνη, της Σοφίας και της Καίτης—γιατί έπαιζαν σε πατριωτι-κά, άντιτυραννικά έργα. Κι' έτσι τά Βε-ρογάκια βρέθηκαν, σε ήλικία έξη κι' ο-

χτώ χρονών, ούτε λίγο, ούτε πολύ... πο-λιτικοί έξόριστοι! Όταν πήγαν στην Μυ-τιλήνη, είχαν μαζί τους 3000 λίρες—μύ-λικο παρὰ. Οι περισσότεροι Σμυρνιοί ο-μως είχαν καταφύγει εκεί, άπένταροι, σε άθλια χάλια. Πήγαιναν στον Βερώνη: «Κύρ' Δημητράκη, να χαρής, θέλω με-ρικούς παράδες ν' άνοίξω μία μικρή λο-κάντα...» «Ο Βερώνης θέλησε κατ' αυτόν τον τρόπο, να σώση μερικές ψυχές. Και τους άλλους μὲν έσωσε... τον έαυτό του όμως οὐκ ήδυνήθη σώσαι! Οι 3000 λίρες έξανεμιστήκαν σύντομα—νάταν κι' άλλες! Τι έμελλε γενέσθαι; Σκέφθηκε να δώ-ση μία παράσταση και να παρου-σιάση τις μικρές στο θεατρόφιλο κοι-νισμό

Καίτη Βερώνη, μουσικός άστής.

νόν της Μυτιλήνης. Τό πρόγραμμα έλεγε: «Αικατερίνη Βερώνη» και «Σοφία Βερώνη». Άραγε να ήταν θεατρικό κόλπο; Τό γεγονός είναι ότι τό κοινό νόμισε πώς πρόκειται για την δόξα του Έλλη-νικού Θεάτρου, την Αικατερίνη Βερώνη, την όποια θαύμαζε κι' αγαπούσε. Και τό θέατρο ήταν... φίσκα! Οι φιλόμουσοι κά-τοικοι της Μυτιλήνης είχαν ρημάξει κυ-ριολεκτικώς τά άνθοπωλεία και τους μπαζέδες τους για να στείλουν πιλούσια μπουκέτα στην μεγάλη καλλιτέχνηδα.

Η παράσταση δόθηκε με τό έργο «Με-τά τό Έγκλημα» όπου ή Σοφία κι' ή Αϊ-κατερίνη—ας την ποίμε όπως αναφέρον-ταν—έπαιζαν δυό φιλενάδες. Όταν τό κοινό άντελήφθη την «μικροζαβολιά» που είχε γίνει στο πρόσωπο της πρωταγω-νίστριας, άρκέστηκε να πάρη πίσω όλα τά μπουκέτα με τις ωραίες άφιερώ-

σεις: «Στην σύγχρονη δόξα της Έλληνι-κής σκηνής», «Στην μεγάλη καλλιτέχνη-δα Αικατερίνη Βερώνη»!—Η μικροσκοπι-κή όμως «μεγάλη καλλιτέχνης» πειρά-χτηκε φοβερά βλέποντας τά ωραία καλά-θια να παίρνουν τον δρόμο της επιστρο-φής κι' έβαλε τά κλάματα. Για να σω-πάση, όπως πάντα, την μπουκώναν με «ζαχαρώτα»!

«Μετά τό Έγκλημα»... αυτό, ο Βερώνης, ύν γυναικί και τέκνοις, κατέφυγε στην Αθήνα!

□ □

Τό 1924, ή Καίτη, στρομπουλή καστα-λόξανη ύπαρξη, ήταν στο κατώφλι της Δόξας! Τόσο γρήγορα θά πήτε στο κατώφλι της δόξας; Τό «Κατώφλι της Δόξας» ήταν, άπλούστατα, έργο του Κνουτ Χάμσουν, όπου έπαιζε ή Καίτη. Στην θίασο των Νέων. Ο άείμνηστος Σπύρος Ποταμιάνος, στην πλατεία, παρα-κολουθούσε την παράσταση. Τού έκανε έντύπωση τό παίξιμο της Καίτης. Και σε μία στιγμή, ρωτά τον διπλανό του:

—Ποιά είναι αυτή ή κοπέλλα; άδελφή μου, κύριε! πετιέται μία μικρή και λέει καμαρωτά.

Ήταν ή Σοφία που παρακολουθούσε τό έργο άπ' την πλατεία, γιατί δεν είχε μέρος σ' αυτό. Ο συγγραφέας της «Σου-λαμίτιδος» την συνεχάρη θερμά και της συνέστησε να μοιάξη της... μεγαλύτερης άδελφής της. Γιατί ή Καίτη φαινόταν πιο μεστωμένη, πιο μεγάλη, πιο γυναίκα.

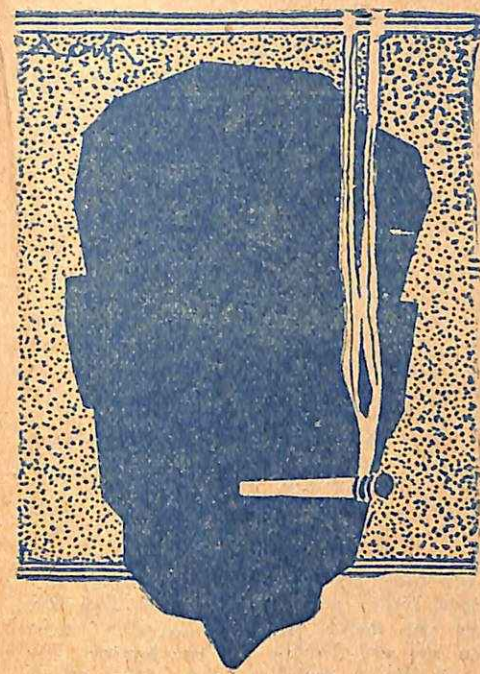
□ □

Τό 1928, ή Καίτη εργαζόταν στο «Μον-τιάλ». Καθεμέρα, για να πάη στην πρόβα της περνούσε απόξω από μία έκκλησία και σαν θεοφοβούμενη και θρήσκα κο-πέλλα που είναι έκανε τον σταυρό της. Είχε παρατηρήσει ότι, κατά σύμπτωση, καθεμέρα που περνούσε άπ' την έκκλη-σία τύχαινε να στέκεται στην πόρτα της ένας ρασοφόρος νέος, που την κύ-ταζε με έπιμονή. Κατά σύμπτωση πάλι την ίδια στιγμή έμφανίζόταν ένας κύριος ώριμου ήλικίας, που κύτταζε έπι-τιμητικά τον άλλο, έξαναγκάζοντάς τον να υποχωρή άτάκτως στο έσωτερικό του ναού. Η σκηνή αυτή επαναλαμβανόταν σχεδόν καθεμέρα με τά ίδια πρόσωπα.

Κατά σύμπτωση—πραγματική αυτή τη φορά—ή Καίτη δεν είχε πρόβα κι' ολό-κληρη βδομάδα δεν πέρασε τό πρωί έ-ξω άπ' την έκκλησία. Είχε σχεδόν ξεχά-σει την βουβή σκηνή όταν συνέβη τό νοστιμότερο άνέκδοτο της ζωής της: Ένα βράδυ, την ώρα που θά άνοιγε ή αούαία, διέκρινε από μία χαραμάδα... τον νεαρό ιερωμένο ντυμένο... πολιτικά κομψότατα! Σε λίγο ένας κύριος μεσόκοπος, με μαύ-ρο κοστούμι, που ξεχώριζε, πλησίασε τον πρώτο, στην πλατεία, για να καθή-ση εκεί κοντά. Τά βλέμματά των δια-σταυρώθηκαν: τόμπολα! Είχε έξακριβώ-θι άργότερα ότι ο νεαρός ιερωμένος ή-ταν ο διάκονος της έκκλησίας και ο ή-λικιωμένος κύριος ο πρόεδρος της έπι-τροπής.

—Κι' αυτή την φορά, συμπεραίνει γε-λώντας τασχίνικα ή Καίτη, ο νεαρός διάκος κύτταξε έπιτιμητικά τον ήλικιωμένο που ήταν και πατρεμένος. Κι' οι δυό τους, έκ συμφώνου, έσπευσαν να έγκα-ταλείψουν τον είδωλολατρικό ναό της Τέχνης... για να γυρίσουν καταντροπι-σμένοι... στην έκκλησία τους!

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Η ΕΚΘΕΣΗ ΠΕΡΜΑΡΣ

ή κομψή κόρσα του Μάρτεν Νταλ σταμάτησε στην πόρτα του κατστή-ματος του αινυπτιολόγου Πέρμαρς και ο Μάρτεν Ντάλ, άμέσως μόλις ατέθηκε και προχώρησε προς την πόρτα, ταράχησε στο έσωτερικό, έξαιρετική κί-νηση.

Η περιέργεια των άρχαιοφίλων και των μανιακών συλλεκτών, δεν ήταν άδικαιολό-γητη.

Ο αινυπτιολόγος Φρέντ Πέρμαρς ήταν έ-νας από τους κυριότερους συνεργάτες του λόρδου Κάρναβον, ο όποιος είχαν ανακαλύ-ψει στην περίφημη κοιλάδα των βασιλέων, κοντά στο Λούβρο, τον τάφο του Τουταγχα-μών.

Όπως είναι σ' όλους γνωστό, μέσα στον τάφο του άτυχου αυτού βασιλέως ο όποιος δεν βασίλεψε παρά δυό μονάχα μήνες, βρέ-θηκαν άνυπολόγιστοι θησαυροί μιας ολόκλη-ρης δοξασιμένης δυναστείας. Από τους θη-σαυρούς αυτούς, κατά την συμφωνία που είχε κάνει ο λόρδος Κάρναβον με την αινυ-πτική Κυβέρνηση, τό ένα έκαστοό περι-ήλθε στον λόρδο Κάρναβον και στους συ-νεργάτες του. Τό ένα όμως αυτό έκαστοό, ήταν κάτι περισσότερο από άρεστό, για να κάνει δεκάδες πολυκατομιμουρούχους.

Αυτούς τους άνεκτίμητους θησαυρούς έ-ξέθετε στο κατστήμα του ο αινυπτιολόγος Φρέντ Πέρμαρς. Η έκθεση θά διαρκούσε μόνο δεκαπέντε μέρες και τούτο, για να ικανοποιηθή ή περιέργεια των άρχαιοφίλων και των συλλεκτών. Δεν έπρόκειτο να που-ληθί τό παλαιό.

Φυσικά, ο Φρέντ Πέρμαρς είχε λάβει όλα τά μέτρα του για την προστασία των θη-σαυρών των συνεργατών του. Όλα τά εύ-ρήματα, δαχτυλίδια, ζώνες, στέμματα, σπα-θιά, κύπελλα, από καθαρό χρυσό κι' από πλατίνη, άδμαντοποικίλτα και άπαράμιλλες τέχνες, ήταν τοποθετημένα σε είδικη διτρί-να από κρύσταλλο. Η διτρίνα αυτή έπο-στατεύετο από διπλά σιδερένια κάγκελλα που κρατούσε τους επισκέπτες σ' άπόσταση τριών μέτρων. Μεταξύ διτρίνας και πρώτης σειράς καγκέλλων, περιφερόταν ένα από τά καλλίτερα λαγωνικά της «Σκότλαν-Γκόδ». Τό λαγωνικό αυτό, με την παραική ύπο-πιτη κίνηση ενός επισκέπτου, μπορούσε, πιέζοντας ένα κουπί, να διοχετέψη ήε-τρικό ρεύμα γυιάδων βόλι στα δευτερα κάγκελλα. Έτσι, ο τολημερής λωποδύτης που

Τό Στέμμα της Χαμανσίτ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

θά πηδούσε τά πρώτα κάγκελλα για να έ-πιτεθή στην διτρίνα, θά δεχόταν πραγματι-κό κεραυνό μόλις θάγγιζε στα δεύτερα κά-γκελλα. Η ύπηρεσία του λαγωνικού ήταν δίωρη κατά τό διάστημα της ημέρας και τε-τράωρη κατά τό διάστημα της νυκτός. Την στιγμή που μπήκε στο κατστήμα ο Μάρ-τεν Ντάλ, μέσα στα κάγκελλα βρισκόταν ο ίνσπεκτορ Μπέβ ο όποιος ζητούσε πάντα την εύκαιρία να τορπιλίση τον ίνσπεκτορ Σούμερ και ο όποιος δυό φορές ως τότε εί-χε γελοιοποιηθή από τον «Λωποδύτη-Φάντα-σμα».

Ο Μάρτεν Ντάλ προχώρησε, έσφιξε τό χέρι του διαπρεπούς αινυπτιολόγου και χα-μογελώντας έκανε τον γύρο της στρογγυ-λής διτρίνας.

Ξαφνικά, σταμάτησε, έβαλε τό μονόκλ του και άφησε ένα έπιφώνημα θαυμασμού:

—Τί άριστούργημα είν' αυτό!

—Θαυμάζετε τό στέμμα της Χαμανσίτ; λέει πλησιάζοντάς τον πρόθυμος ο Πέρμαρς. —Άκριβώς!

—Είναι πραγματικά άξιοθαύμαστο! Για δέστε άρμονικούς συνδυασμούς χρωμάτων! Για θαυμάστε τον μεγάλο έκείνο άμέθυστο πώς δανείζει τά χρώματά του στα διαμάν-τια που τον πλαισιώνουν και άκόμα θαυμάστε την άλλη σειρά των διαμαντιών πώς παρου-σιάζει χτυπητό τό κοντράστ ρουμπινιών και σαπφείρων!

Και να σκέπτεται κανείς ότι ο άριστοτέ-χνης που έφιλοτέχνησε αυτό τό άριστούργη-μα, έζησε προ σαράντα αιώνων!

—Κάμετε λάθος! Προ σαράντα αιώνων έ-ζησε ο Τουταγχαμών, ο τελευταίος βασι-λεύς της πρώτης δυναστείας. Τό στέμμα αυ-τό άνήκει στην Χαμανσίτ, στην σύζυγο του Άμουρνού, του ίδρυτοῦ της δυναστείας, ο όποιος έζησε προ πενήνταδύο αιώνων!

—Δεν άμφιβάλω μίστερ Πέρμαρς ότι τό άριστούργημα αυτό, θά είναι τό καλλίτερο από τό είρηματα του τάφου.

Ο Φρέντ Πέρμαρς χαμογέλασε.

—Είναι τό καλλίτερο ίσως από όσα πή-ραμε! Είναι άόμνηστη όμως άξίας μπροστά στους άλλους θησαυρούς που ορήμε και που στολίζουν τώρα τό άρχαιολογικό μου-σειό του Κάιρου! Ένα ταξίδιόκι ως τό Κάιρο μίστερ Ντάλ, θά σας έκανε να οί-κτερετε όλους όσους σην εποχή μας φημί-ζονται για μεγάλοι καλλιτέχνες.

—Έμαθα ότι περιμένετε και άλλους θη-σαυρούς.

—Ναι, φθάσανε σήμερα και αύριο θά έ-κτεθούν. Πρόκειται όμως για δυσμετακίνητα πράγματα.

—Αλλά; —Είνα έργα άγγελιοπλαστικής, μερικά άγαλ-ματία από γρανίτη και ή μοίμια ενός Φα-ραώ με την χρυσοποικίλη σαρκοφάγο της.

...ζαίρετικώς ένδιαφέρουσα

αύτοτελής περιπέτεια του

«ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

—Θά λάβω λοιπόν την εύχαρίστηση να έ-πισκεφθώ και για δεύτερη φορά τό κατὰ στήμα σας.

—Σας περιμένω μίστερ Ντάλ. Καί μετά λίγα λεπτά, ο Πέρμαρς άπομα-κρύνθηκε για να ύποδεχθή έναν άλλον έπι-σκέπτη.

Ο Μάρτεν Ντάλ στράφηκε για να ξανα-θαυμάση τό άνεκτίμητο στέμμα αλλά την ί-δια στιγμή του ψιθύριζε στο αυτί μια γνωστή του φωνή:

—Κατά ποιά ώρα θά κάνης την δεύτερη επίσκεψή σου στο κατστήμα;

Στράφηκε ξαφνιασμένος και αντίκρυσε τον Σούμερ που τον κύτταζε αινιγματικά.

ΔΥΟ ΑΣΠΟΝΔΟΙ ΦΙΛΟΙ

—Ο! Γιαί σου Σούμερ! Άρχαιόφιλο και σύ;

—Κατά τις περιστάσεις. Λοιπόν;

—Λοιπόν; Τί λοιπόν;

—Δεν μου άπήντησε.

—Σε τί πράγμα;

—Σε ρώτησα κατά ποιά ώρα θά κάνης την

δεύτερη επίσκεψή σου στο κατστήμα.

—Για ποιά λόγο αυτή ή έρώτηση;

—Νά... έτσι... Για να είμαι κι' εγώ. Για να δώσουμε έδώ ραντεβού.

—Νά σου πώ... θά προσπαθήσω νάβω

καμμία ώρα που δεν θά ύπάρχουν τόσοι έ-

πισκέπτες. Σύ... κατά ποιά ώρα θά είσαι

μέσα στα κάγκελλα;

—Κατά τις δυό τό πρωί. Από τις δέκα

ως τις δυό θά είναι ο φίλος μου Μπέβ.

—Θά ύπηρετήσης λοιπόν ως τις έξη τό

πρωί και κατόπιν θά πās στο σπιτάκι σου

να τό ρίξης στον ύπνο.

—Οχι στο σπίτι μου. Θά μείνω έδώ.

—Έδώ;

—Ναι, θά διανυκτερεύσω με τους ανθρώ-

πους μου σ' εκείνο και τό διαμέρισμα. Ο

μίστερ Πέρμαρς έχει φροντίσει για όλα.

Και για την άσφάλεια των θησαυρών του

και για τό κομφορ και για την καλοπέραση

των άστυνομικών που θά διανυκτερέψουν.

—Και... νομίζεις Σούμερ, ότι ή παρουσία

πέντε ή δέκα άστυνομικών, είναι άρετή για

την άσφάλεια του στέμματος της Χαμανσίτ;

—Τό στέμματος; Μά... ύπάρχουν και

άλλοι θησαυροί.

—Δεν λέω όχι. Άλλά αν εγώ άπεφάσιζα

να κλέψω από δω μέσα κατί, θά διάλεγα τό

στέμμα.

—Ναι; Αυτό θά διάλεγε κι' ο «Λωποδύ-

της-Φάντασμα»!

—Μη τόν μελετάς Σούμερ! Όταν μιλάει

κανείς για τον διάβολο... βλέπει ξαφνικά την

ούρα του!

—Αν δεν τον βλέπη ολόκληρο! Όποσδή-

ποτε, κρίνω καλό να σε πληροφορήσω για

τά μέτρα άσφαλείας. Είναι τέτοια που και δέ-

κα «λωποδύτες φαντάσματα» αν άποφάσιζαν

να μπουν έδώ μέσα, θάβγαζαν κι' οι δέκα με

τις χειροπέδες στα χέρια. Θά την πάθαιναν

σαν τον χωριάτη που πήγε για μαλλί και

βγήκε κουρεμένος!

—Είμαι όλος αυτιά!

—Ξέρεις ότι ο άστυνομικός που θά φυλάη

μέσα στα κάγκελλα, θά μπορεί...

—Νά εξαπολύση κεραυνούς. Τό ξέρω

εγώ.

—Με την παραμικρότερη άπόπειρα διαρ-

ρήξεως της πυρτας, θ' άρχιση έδώ και στο

διαμέρισμα των αστυνομικών μια συναυλία κουδουνιών ικανή ν' ακουσθή και έξω από το κατάστημα ή... και να ξυπνήση πεθαμένους! Ύστερα, είναι και το άλλο!

— Έχουμε κι' άλλα;

— Βέβαια! Τις προσωπίδες!

— Προσωπίδες;

— Μά βέβαια! Έπειδή τελευταία οι καινοποιοί χρησιμοποιούν και κεραυνόβολα ήπνωτικά αέρια... δρχήκαμε κάτι θαυματουργές προσωπίδες που θα μās προστατέψουν από κάθε άποδοτο!

— Όλα αυτά είναι θαυμάσια Σούμερ. Ένα πράγμα μονάχα δεν σκεφθήκατε.

— Ποιό;

— Τό ότι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» όταν αποφασίζει να κάνει ένα τέτοιο κούλο, λαμβάνει ύπ' όψει του ότι θα βρή ήλεκτρονιούς, αστυνομικούς, κουδούνια... και προσωπίδες!

Και γελώντας, απομακρύνθηκε αφήνοντας τον Σούμερ σάν στήλη αλάτος.

Η ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΔΙΑΡΡΗΞΗ

Ο Μάρτεν Ντάλ, βγαίνοντας από το κατάστημα του αιγυπτιολόγου Πέρμαρς, πήγε στην λαϊκή συνοικία του Σόχο όπου μεταμφιεσθηκε στο σπίτι του πιστού του συνεργάτου Τσάο-Τσέν, του Κινέζου του οποίου κάποτε είχε σώσει την ζωή στην Σαγκάη.

Αγνώριστος, έφθασε στον σιδηροδρομικό σταθμό. Όποιος τον έβλεπε θα τον έπαιρνε για έναν από τους τύπους των ανέργων-έκείνων, που λυμαινούνται τους σιδηροδρομικούς σταθμούς για να κάνουν κανένα θέλημα και να κερδίσουν το ψωμί μιας μέρας.

Αλλάξε μερικές κουβέντες με τους χαμάλδες, έβγαλε από την τσέπη του ένα ξεροκόμματο μαύρου ψωμιού και μια ρέγκα και αποτραπηγμένος σε μια γωνιά, κοντά στην αποθήκη μέσα στην οποία θρσικόντουσαν τα έμπορεύματα που έπρεπε ν' αποσυρθούν εντός της ημέρας, άρχισε να τρώει με την στωικότητα του Άγγλου άνεργου.

Ύστερα από τρεις ώρες μπήκε στην αποθήκη ολοκληρω συννεργείο για να παραλάβη τα δυσμετακίνητα κιβώτια του Αιγυπτιολόγου Πέρμαρς μεταξύ των οποίων θρσικόνταν και το κιβώτιο με την περίφημη σαρκοφάγο και την μούμια του Φαραώ.

Οι εργατικοί φόρτωσαν τα κιβώτια σ' ένα καμινόνι και σε μισή ώρα, το όχημα, σταματούσε έξω από το κατάστημα Πέρμαρς.

Ο Πέρμαρς έδωσε ιδιαίτερη προσοχή στην μεταφορά του κιβωτίου με την σαρκοφάγο. Τό άνοιξε μέσα στο κατάστημα, έβγαλε μέσα απ' αυτό την σαρκοφάγο με την μούμια, την έστησε όρθη κι' αφού άναψε όλα τα φώτα, έκλεισε το κατάστημά του και έφυγε. Σε λίγο, μια υποβλητική ήσυχία βασίλευε μέσα στο κατάστημα που κατάκλειστο, εξακολουθούσε να παραμένη φωτισμένο και ο Ινσπéκτορ Μπέδ, μέσα από τα δεύτερα κάγκελλα της κρυστάλλινης βιτρίνας, έρευνε ματιές θαυμασμού στους θρσαυρούς που θα προστάτευε επί ένα τετράωρο.

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΟΝΙΑΣ

Σαφηνικά, ο Μπέδ άνατρίχιασε. Ένας άκαθόριστος θόρυβος, σάν τ' θρόισμα ξηρών φύλλων έφθανε ως τ' αυτιά του. Ένας θόρυβος από κείνους που μόνο ως την άκοή πεπειραμένου αστυνομικού φθάνουν.

Εκτόταξε τριγύρω του άνήσυχος και πλησίασε περισσότερο στο κουμπί του ήλεκτρονίου ρεύματος.

Ο άκαθόριστος όστόσο θόρυβος δεν διήρκεσε πάνω από μισό λεπτό και το κατάστημα ξαναθυβλώθηκε στην υποβλητική ήσυχία. Ο Ινσπéκτορ Μπέδ άνέπνευσε σάν άνθρωπος που άπαλλάσσεται από έφιάλη και ξανάρχισε το περπάτημά του γύρω από

την κρυστάλλινη βιτρίνα. Για μια στιγμή μάλιστα χαμογέλασε με τον ξαφνικό του φόβο. Η πόρτα του καταστήματος ήταν καλά κλεισμένη και από μέσα και από έξω. Δεν τραβούν έτσι άθόρυβα μια βάρεια άμπαρα. Ύστερα, ύπρηχε και το περίφημο σύστημα των κουδουνιών που θ' άνασάτλωνε τον κόσμο με την παραμικρή άποπειρα διαρρήξεως.

Αλλά πάλι ύστερα από λίγα λεπτά άπολιθώθηκε στην θέση του. Αύτη τη φορά δεν έπρόκειτο πιά για άκαθόριστο θόρυβο. Άκούσθηκαν ένας ισχυρός ξηρός κι' άνατρίχιαστικός κρότος κι' άμέσως ένα άπαίσιο τριξίμο.

Ο Ινσπéκτορ Μπέδ στράφηκε ξαφνιασμένος και, άντικρύζοντας την όρθη σαρκοφάγο που θρσικόνταν σ' άπόσταση όλίγων βημάτων από τα κάγκελλα της βιτρίνας, ένοιωσε ένα άνατρίχιασμα σ' όλο του το κορμί.

Η πορτούλα της σαρκοφάγου ένοιγε σιγά-σιγά προς τα έξω!

Ο Ινσπéκτορ Μπέδ δεν ήταν δειλός! Κάθε άλλο! Σε ψυχραιμία, πρωτοβουλία και

— Σ...κατά ποιά ώρα θα είσαι μέσα στα κάγκελλα;

γενναιότητα, μπορούσε να παραβληθή με τον καλλίτερο βαθμοφόρο της «Σκότλαντ-Γουάρδ». Εκείνη τη στιγμή όμως παρέλυνε, κοκκάλωσε κυριολεκτικά από τον τρόμο! Απλώσε το χέρι του για να φθάση το ήλεκτρονικό κουμπί που θρσικόνταν σ' άρκετη άπόσταση απ' αυτόν, αλλά τό παράλυτα πόδια του δεν ένοοούσαν να ύπακούσουν και να κάνουν έστω και ένα βήμα. Ύστερα, όσο κι' αν τον είχε κυριέψει ο τρόμος, διατηρούσε ακόμη όλίγο την ψυχραιμία του. Σκέφθηκε ότι αν διασχέστε το κεραυνόβολο ήλεκτρονικό ρεύμα στα κάγκελλα, θα κινδύνευε αυτός πρώτος να κεραυνόβληθι γιατί όπως είχε παραλάβει από τον φόβο, δεν μπορούσε να σταθή όρθος χωρίς να στηρίζεται στα κάγκελλα!

Κι' αν δεν ήταν τίποτα; Άν ή πόρτα της σαρκοφάγου έτυχε ν' άνοίξη μόνη της, έτσι όπως συχνά άνοίγουν μόνες τους πόρτες που δεν είναι καλά κλεισμένες;

Πιέζοντας το κουμπί δεν θα διοχέτευε μόνο το ρεύμα στα κάγκελλα, θ' άνασάτλωνε και τους άστυνομικούς που θρσικόντουσαν στο παραστέθος διαμέρισμα!

Τί γέλοια των κατωτέρων του και τί εί-

ρωνιές του Σούμερ αν έβλεπαν ότι είχε τρομοκρατηθή για τό τίποτα!

Η πορτούλα όστόσο άνοιξε όλότελα και σχεδόν άμέσως, ο μουμπιοποιημένος Φαραώ κινήθηκε στην θέση του... και βγαίνοντας από την σαρκοφάγο του προχώρησε προς αυτόν με βήματα και χειρονομίες ρομπότ!

Ο Μπέδ άπεφάσισε να δράση αλλά ήταν πιά άργά. Η φωνή πνίγηκε στον λαϊμό του, έφερε τα χέρια του στο γιακά του σάμπως να πνιγόνταν και σωριάστηκε καταγής βαρύς σάν μολύβι.

Ο Φαραώ πήδησε τότε τα κάγκελλα, πλησίασε στην μύτη του πανικόδλητου αστυνομικού ένα φιαλίδιο με άναισθητικό, τον άποκοίμησε έκοψε μ' ένα διαμάντι το κρύσταλλο της βιτρίνας και, αφού πήρε μέσα απ' αυτήν το άνεκτίμητο στέμμα, άφησε στην θέση του ένα έπισκεπτήριο.

Κατόπιν, πλησίασε στην πόρτα του καταστήματος. Ήταν κλειδωμένη από μέσα. Άστειο πράγμα για ένα θρυνόλακα Φαραώ που είχε άποφασίσει να γίνη διαρρήκτης! Ήταν όμως και άμπαρωμένη απ' έξω! Δεν ύπρηχε λοιπόν κανένας τρόπος να βγί από κείνη την πόρτα για να έπιστρέψι στον τάφο του του Λούξερ από τον όποιον τον είχε βγάλει ο βέβηλος λόρδος Κάναβον! Έπρεπε να βγί όπωσδήποτε από την έξοδο του διαμερίσματος των αστυνομικών, ή όποια δεν ήταν άμπαρωμένη απ' έξω.

Η πόρτα που ένοιγε το διαμέρισμα με το κατάστημα άνοιξε προς το έσωτερικό του καταστήματος. Άνακάλυψε το σύστημα των κουδουνιών, έπίεσε το κουμπί και ταχύς σάν άστραπή, στάθηκε πίσω από την πόρτα. Άμέσως άκούσθηκε από τό διαμέρισμα ποδοβολητό και ή φωνή του Σούμερ:

— Τα πιστόλια σας έτοιμα! Η πόρτα άνοιξε άπότομα διάπλατη και απέκρυψε πίσω της τον θρυνόλακα Φαραώ. Οι άστυνομικοί ώρμησαν με τα πιστόλια των στο χέρι και ο θρυνόλακας άναγνώρισε μεταξύ αυτών, τον Σούμερ... με τις πυτζάμες!

Οι άστυνομικοί προχώρησαν άλλοι προς την πόρτα του καταστήματος και άλλοι προς την βιτρίνα. Σαφηνικά έμειναν όλοι σάν άπολιθωμένοι στίς θέσεις των! Άκούσαν τον πάταγο της πόρτας που έκλεισε και κλειδωνόταν έξοίσω των!

— Να πάρε ή διάολος! ούρλιαξεν ο Σούμερ. Μας φεύγει ή σατανάς! Έγράβησαν τον άναίσθητο Μπέδ μέσα από τα κάγκελλα και ενώ τα κουδούνια εξακολουθούσαν να χτυπούν, κατόρθωσαν όχι με λίγους κόπους να σπάσουν την πόρτα του διαμερίσματος.

Η έξοδος ήταν άνοιχτή. Ο Σούμερ μπήκε άφρίζοντας στο διαμέρισμα και κρατώντας ένα έπισκεπτήριο, τό διάβαζε μεγαλοφώνως:

«Ζητώ συγγνώμη για τήν άδιακρισία μου αλλά και σεις ύπρηξατε άδικαίως θάγοντάς με από τον τάφο μου, στον όποιον έπιστρέφω με τό στέμμα της προγόνου μου Χαμανσίτ. Ο Φαραώ Λωποδυτών-Φαντασματόν».

Αλλά και άλλη δυσάρεστη έκκληση περίμενε τον Σούμερ. Ο Φαραώ-λωποδύτης του είχε κλέψει τα ρούχα του!

Έδωσε να περιμένη όλόκληρη ώρα να του φέρουν ένα κοστούμι για να μπορέση να φύγι και να τρέξει στο γραφείο του.

Τό μεσημέρι της ίδιας μέρας, φθάνοντας κατακουρασμένος σπίτι του για τό νέο πάθημά του, βρήκε στο θυρωρείο ένα δέμα:

— Ξέρω τί περιέχει, λέει άφρίζοντας στη θυρωρό. Θάνα κάποιο κοστούμι μου που άθελά μου τό δάνεισα σε κάποιο Φαραώ να πάη περίπατο.

ΣΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ένα δίλημμα

(Η σκηνή σ' ένα καφεενεάκι).

Ο πελάτης.— Γκαρσόν! Γκαρσόν!

Γκαρσόν.— Τί έπιθυμεί ο κύριος;

Α πελάτης.— Ένα βαρύ γλυκόν. Και μιάν έφημερίδα.

Γκαρσόν.— Άμέσως όμως! Έφημερίδα δεν μένει διαθέσιμη... Όταν τελείωση κανένας κύριος... Β πελάτης.— Παρακαλώ... πάρτε τη δική μου... Την διάβασα... Είδατε όμως ειδήσεις... «Ο φορολογούμενος λαός στενάζει»... «Βρόχος πέριξ του λαίμου» του «Έλληνα πολίτου»... Σήμερα ήρθε το τελευταίο ειδοποιητήριο της έφορείας στο σπίτι μου... Και τον βαρύ γλυκόν πιά κατόπησε να τον θεωρώ σάν πολυτέλεια...

Α πελάτης.— Έμένα μου λέτε! Κι' εγώ έλαβα τό έγγραφό μου... Είναι σκανδαλώδες!

Β πελάτης.— Άπλούστατα: μας κλέβουν τα λεφτά απ' την τσέπη! Πάλι καλά που ή φορολογική μου δήλωση ήταν πλαστή...

Α πελάτης.— Κι' ή δική μου τό ίδιο! Δεν έχω καμιά διάθεση να πληρώσω εγώ για να τρώνε οι άργόμισθοι! Παρ' όλα αυτά όμως, το ποσό είναι άρκετά στρογγυλό! Πρέπει να πληρώσουμε... και θά πληρώσουμε!

Β πελάτης.— Θά πληρώσω κι' εγώ! Όχι—δά! Αυτό είναι άλλη κουβέντα...

Α πελάτης.— Και τί υπολείτε να κάνετε άλλο, παρακαλώ, κύριε μου;

Β πελάτης.— Ν' άντισταθώ... χωρίς έσχάτων! Δεν διαβάσατε στις έφημερίδες, τί γίνεται στα χωριά; Τό να κάνουν κατάσχεση στους άνθρώπους, οι δικαστικοί κλητήρες άναγκάζονται να φθάσουν μέχρι πολιορκίας! Κι' αυτό είναι ακόμα μονάχα ή αρχή.

Α πελάτης.— Φυσικά ή άσχημή... γιατί στο τέλος πάντα πληρώνουν!

Β πελάτης.— Άς γινόνταν συσσωμάτωση μερικών άποφασιστικών φορολογουμένων και ός έλεγα ενώ ποθό θά φθάναμε. Με την έπικρατούσαν έξαμιν των πνευματιών... Άλλο αν νομίζω πως έμεις οι παλιοί πολεμιστάι δεν πρέπει να δώσουμε το σύνθημα της άταξίας και της άπειθαρίας στους νόμους. Έγώ, άτοιμικώς, είμαι διατεθειμένος να κάνω ένα τελευταίο διάβημα... θά πάω στον έφορο... Δεν ένω την ευχαρίστηση να τον γνωρίζω, θά του πώ όμως πως δεν μπορώ να δειντόμιά τόσο βαρεία φορολογία. Κι' έλπίζω να με δικαιολογήσει...

Α πελάτης.— Όσο γι' αυτό, ματαιοπονείτε, κύριε μου. Δεν ένετε τίποτα να έλπίσετε από αυτόν! Είναι προσηλωμένος στο καθήκον του...

Β πελάτης.— Ίσως έσεις να μην τάνετε καλά μαζί του.

Α πελάτης.— Καθόλου... Μόνο που έφορος της περιφέρειας... είμαι εγώ!

Β πελάτης.— (Ξεροκαταπίνει).— «Α!... έσεις... δηλαδή... Και τό σκανδαλώδες έγγραφο»...

Α πελάτης.— Έγώ τό έστειλα στον έαυτό μου, κύριε! Λάβετε όπ' ό-

ψει σας πως είναι δυό άτομα μέσα μου: ο φορολογούμενος, που εξανίσταται... κι' ο έφορος που εφαρμόζει άσυγκίνητα τον νόμο! Άς είναι όμως... Ψυλόν καιρό διατάζω... τώρα θά πάρω την άπόφασή μου... Γκαρσόν!

Γκαρσόν.— Τί έπιθυμεί ο κύριος;

Α πελάτης.— Μελάνι και πένα!

Γκαρσόν.— Άμέσως όμως! (Ιδία). Μ' ένα βαρύ γλυκόν θέλει να του γίνουνε κι' ύπηρετες!

Α πελάτης (γράφει).— «Κύριε ύπουργέ των οικονομικών... Παρακαλώ όπως γίνη δεκτή ή παραίτησίς μου...» Γκαρσόν!

Γκαρσόν.— Τί έπιθυμεί ο κύριος; Α πελάτης.— Πάστο να τό πās στο Ταχυδρομείο!

Γκαρσόν.— Άμέσως όμως! (Ιδία). Νάτα μας, τώρα! Μ' ένα βαρύ γλυκόν θά του κάνουμε και τον λούστοο!

Α πελάτης.— Άπό αυτή την στιγμή, είμαι ένας άπλους φορολογούμε-

— Είναι τρομαγμένος στο καθήκον του.

νος σάν κι' έσας και θά ήθετε τί καπνό φοιμάρ! Θά κάνω ό,τι κι' έσεις! Θ' άντισταθώ! Θά κηρύξω τον πόλεμο στην καταθλιπτική φορολογία! Θά κατεβώ στα πεζοδρόμια... Θά κάνω όδοφράσσας...

Β πελάτης.— Μά... για σκεφθήτε, κύριε, τί θέλετε να κάνετε... Τις συνέπειες τίς άντιστάσεώς σας...

Α πελάτης.— Δεν άκούω κανέναν! Άπό αύριο, ταμπουρώνομαι στο σπίτι μου, βάζω φάκες και λυκόπαγιδες μπροστά στις πόρτες μου κι' ένα μυδραλλιοβόλο, για καλά-καλά στο μπαλκόνι μου. Θά περιχύσω με λυωμένε μολόβι και ζεματιστό λάδι όποιον ζυνώση. Τρέμε γρή!

Β πελάτης.— Κύριε, δεν μπορώ να έγκρίνω αυτές τις παρανομίες! Σιγά-σιγά, θέλετε να τό καταντήσετε κράτος έν κοάτσι!

Α πελάτης.— Και ποθό είσθε άκόμα; Έν άνάγκη, θά πάρω πιο ριζικά μέτρα: θά βάλω υπόμπες στα δημόσια κτίρια...

Β πελάτης.— Μά δεν είναι σωστό αυτό... Για σκεφθήτε τί κακό ένει να γίνει... Την άνασάτωση που θά προκληθή...

Α πελάτης.— Κύριέ μου, σέν σās άναγνωρίζω πιά. Φάσκετε... κι' άντιφάσκετε! Πρό όλίγου, δεν μου λέγατε να όργανώσω άντίσταση; Τί είναι αυτό; Μιά λέτε... και μιά ξελέτε;

Β πελάτης.— Μπορεί να διαμαρτύρομαι έντονώτατα ός φορολογούμενος... ός άστυνόμος όμως του τμήματος, είμαι όποχρεωμένος να έπιβλέπω την τήρηση της τάξεως...

Α πελάτης.— Ός άστυνόμος του τμήματος, είπατε;!!!

Β πελάτης.— Μάλιστα, κύριε! Κι' αν θέσετε σε έφαρμογή τα μηδενιστικά κι' άνατρεπτικά σχεδιά σας, θά σας κάνω πένθιμη την φάτσα σας απ' τό κλόμπ!

Α πελάτης.— Γκαρσόν! Γκαρσόν!

Γκαρσόν.— Διαταγές, κύριος!

Α πελάτης.— Στείλατε τό γραμμα μου;

Γκαρσόν.— Όχι ακόμα...

Α πελάτης.— Δώστε μου το... Έτσι μπράβο!

Γκαρσόν (Ιδία).— Έναν βαρύ γλυκόν, ο άθεόφοβος και με τάρaxe στα θελήματα! Γνώμες αλλάζει... δεν λείει όμως να παραγγείλη και τίποτε άλλο!

Α πελάτης.— Πρό όλίγου, κύριε, μου είπατε πως ή φορολογική σας δήλωση ήταν πλαστή...

Β πελάτης.— Απαράλλακτα σάν την δική σας, κύριε...

Α πελάτης.— Ός φορολογούμενος, συμφωνώ πως έχετε δικη, ός έφορος όμως θά σας πατάξω άμελίκτα, θά εξαπλήσω την άσθηρότητα του νόμου... Πρέπει να σεβόμαστε τους νόμους!

Β πελάτης.— Πρέπει να «αυτοπαταχθήτε» κι' έσεις! Τους νόμους να τους σεβασθήτε πρώτος έσεις!

Α πελάτης.— Νά «αυτοπαταχώ»;

Β πελάτης.— Νά νοριστή μέσα σας ο φορολογούμενος απ' τον έφορο!

Α πελάτης.— Τί τρανικό, τί άνωγειώδες, τί καταθλιπτικό δέλημα! (άπαγγέλλει).

Νά ή κανείς ή να μη ή;

Έφορος και φορολογούμενος μαζί!

Β πελάτης.— Δεν τ' αφήνουμε αυτό να πάει κανένα ούζακι; Γκαρσόν! Δεδο όύτα με καλό μεζέ.

Γκαρσόν (ν' άκουσθεί).— Πάει, γκρέμισε κάποιος φοβήνος! Παράγγειλαν κι' άλλο πιστό: «Ορισμένες σταμάτησε πιά ή κ...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΤΟ ΜΟΝΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Ζούμε σε μια εποχή έκνευριστική, υπερφορτωμένη, καταθλιπτική. Μια εποχή που η ζωή είναι τόσο πολύμορφη, τόσο γεμάτη από διάφορες ασχολίες, καλές ή κακές, εύκολες ή δύσκολες, σοβαρές ή επιπόλαιες που δεν μας μένει σχεδόν καμιά ν' ασχοληθούμε με τη θρησκεία.

Αυτό γίνεται συνήθως. Τις μέρες όμως αυτές, όλες μας, πλούσιες ή φτωχές, νέες ή γρηές, είναι αδύνατο να μην αισθανθούμε την πνοή της θρησκείας μας να θερμαίνει τις ψυχές μας.

Κάτι ξυπνά μέσα μας, ένα ακαθόριστο και νοσταλγικό συναίσθημα που ζωντανεύει πάλι στην ψυχή μας, την οιμωμένη ακλόνητη πίστη των παιδικών μας χρόνων, και τα βήματά μας μάς οδηγούν εύλαβικά στις εκκλησίες.

Γονατιστοί μπροστά στην εικόνα της Θεομήτορος, που κρατά στην αγκαλιά της τον Θεάνθρωπο, με τα χέρια μας ενώμενα σε δέηση νοιώθουμε την υπέρτατη ανακούφιση που δίνει η πίστη. Καταλαβαίνουμε πώς το μόνο καταφύγιο που μπορεί να σταλάξει μέσα στην ψυχή μας το βάλοσμο της παρηγοριάς, της καρτερίας, της ελπίδας, είναι η σκέψη 'Εκείνου που έδωσε την ζωή του για μας...

Είναι η σκέψη 'Εκείνου που υπήρξε ο Θεός της 'Αγάπης, της Καλωσύνης, της Συγγνώμης...

Είναι η σκέψη 'Εκείνου που μας λύτρωσε από την αμαρτία με την υπεροχώτερη θυσία που είδαν ποτέ οι αιώνες...

Μπορεί να μην είμαστε πολύ θρησκοί από αδιαφορία, από ανομιισμό, ή από οποιοδήποτε άλλο λόγο. Την εβδομάδα όμως αυτή που ο «ό Ξανθός Διδάσκαλος» της Γαζαρέτ βαδίζει προς τον δρόμο του Γολγοθά δεν μπορούμε παρά να συμμετάσχωμε ψυχικά στο Θείο Δράμα και να γονατίσωμε εύλαβικά μπροστά στο Θεϊκό Του πέρασμα...

ΛΟΡΑ

ΟΙ ΝΕΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

Τι μας παρουσιάζουν οι νέες συλλογές; Μια μεγάλη ποικιλία εν πρώτοις, και απείρες αντιθέσεις. Συμβαίνει μάλιστα συχνά ο ένας οίκος ραπτικής να λανσάρη έντελως αντίθετες τάσεις από τον άλλο.

Πάντως, οποιαδήποτε γραμμή κι' αν ακολουθούν τα μοντέλλα, δείχνουν πάντοτε μια εμφάνιση έντελως «γυναικεία» που θα μάς παρουσιάσει σιλουέττες λυγρές, γεμάτες χάρη και δροσιά.

Πολυάριθμες γαρνιτούρες, γιακάδες, ζαμπό, βολάν στούς ώμους, πλαστρόν—και για το βράδυ παννώ φλοττάν ή πλισσέ—προσθέτουν ακόμη περισσότερο στη χάρη και τη νεανικότητα της σιλουέττας.

Βλέπουμε μια επάνοδο ολοένα πιο έντονη στους πλισσέδες σε όλες των τις μορφές, τόσο την ημέρα όσο και το βράδυ.

Μερικοί ράπτες ένεπνεύσθησαν από την 'Ιστορία και τον 'Εξωτισμό, κατασκευάζοντας τα μοντέλλα των.

Έτσι, στην 'Ιστορία της Ρωσίας χρωστούμε την επάνοδο της «τυνίκ».

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

“Αλλα φορέματα είναι απαραίλλατα με τα ενδύματα των κινέζων, όπως γράφαμε ήδη και συμπληρώνονται περίφημα με κινέζικα άστειότατα καπελλάκια.

Για τα σπόρ, τα φορέματα είναι αρκετά κοντά. Το άπόγευμα είναι λίγο μακρότερα και κατεβαίνουν ως τον αστράγαλο για το βράδυ.

Θά δοίμε φούστες «άν φόρμ» και φούστες που φαρδαίνουν με πλ ή με γκοντέ και φοριούνται με μια ζακέττα κοντή με μπάσκα ή μ' ένα μπλερό. “Άλλες φούστες ίσιες φοριούνται αντίθετα με το εύρύχωρο μαντώ.

Τά κορσάζ θά είναι πολύ «μπλουζάν» στη ζώνη που, εκτός ελαχίστων εξαιρέ-

πειρα γκοντέ γύρω-γύρω, Μανίκια κοντά με πλ-ντραπέ. Μπλουζά από μουσελίνα μαύρη και φούστα από λαϊνάς μαύρο.

Πολλές σούρες, ιδίως μεγάλοι γαιαζ-δες με σούρες, περίφημα έργασμένοι στον οίκο Πατού.

Ποτέ το έμπριμέ δεν ήταν τόσο γοητευτικά δροσερό με τόσα απρόοπτα σχέδια. “Έτσι στον οίκο Πατού, βλέπουμε έμπριμέ με μικρούς ελέφαντας ή με μικρά γουρουνάκια.

Στην ίδια συλλογή πάρατηρούμε πολλά πλισσέ για τις βραδυνές τουαλέττες.

Φορέματα με βολάν για το άπόγευμα. Μουσσελίνας με λουλούδια για το βράδυ.

Πολλά χρύματα είναι της μόδας την εποχή αυτή, ως βάζει όμως έχουν το μαύρο, το μπλε-μαρλν και το λευκό.

ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Είναι γνωστό ότι για να καθαρίσουν τα πιάτα, θέλουν ζεστό νερό. “Άλλα αν κατά τύχη συμβεί κάτι και μάς λείψη η φωτιά, εκείνη την ώρα, πώς θά καθαρίσω με τα πιάτα μας;

Θά κάνωμε ότι κάνουν οι έκδρομείς: Οά πάρωμε λίγη στάχτη από ξύλα, που θά υπάρχει πάντα στο πλυσταριό, θά βουτήξωμε μέσα εκεί μια λεμονόκουπα και με αυτήν θά τριψώμε τα πιάτα καλά, θά τα ξεβγάλωμε ύστερα με κρύο νερό και θά ιδούμε ότι τα πιάτα μας άπαστράπτουν.

Τά μαχαλοσπήρουνα, αν δεν είναι άσημένια, τα τρίβωμε κι' αυτά με στάχτη. “Αν είναι άσημένα, θέλουν ζεστή σαπουνάδα, μ' να προσέχωμε να μην είναι οι λαβές τους κοκκάλινες, γιατί χαλούν με το ζεστό νερό.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— “Αν τα μαλλιά σας είναι δύσκαμπτα και δεν έχουν την μαλακότητα που άπαιτείται για να χιε-

περίφημα, νιστούν ώραα, βρέχετε τα κάθε μερα με το νέον ύγρον «Pétrole Cana». Σιγά-σιγά θά μαλακώσουν και θα στρώνουν.

—Για να καθαρίσετε καλά τη βούρτσα των μαλλιών σας, βουτήξτε την σε βενζίνη και όταν καθαρίση έντελως, την περνάτε τότε με ζεστή σαπουνάδα.

—Για να έχετε πάντα καθαρά νύχια, ρίχνετε μέσα στη σαπουνάδα σας λίγες σταγόνες άμμωνία.

ΚΟΥΖΙΝΑ

“Αγγινάρες με κουκιά.— Είναί το φαγητό της εποχής και ίσως το νοστιμότερο από όλα τα νηστίσια, όταν ένοείται γίνει όπως πρέπει. Δηλαδή αφού καθαρίσωμε τις άγγινάρες από τα σκληρά φύλλα τις κόβωμε στη μέση για να άφαιρέσωμε τα έσωτερικά χνούδια και άφου τις άλειψωμε με λεμόνι, τις ρίχνωμε μέσα σε ένα δοχείο με νερό, άλλά και λεμόνι. Καθαρίζωμε και μια όκ' κουκιά, κι' αν οι φλούδες δεν είναι πολύ τρυφερές, τις άφαιρούμε. Τότε καβουρδίζωμε 3

ΣΕΛΙΔΕΣ

φιλοκομμένα κρεμμύδια, τα σβύνωμε με ντομάτα και νερό και ρίχνωμε μέσα τα κουκιά. “Αφού μισοβράσουν, άλατίζωμε και πιπερώνωμε και τοποθετούμε τις άγγινάρες, τις όποιες σκεπάζωμε με φιλοκομμένο άνιθο και φρέσκα κρεμυδάκια. Προσθέτωμε εν άνάγκη λίγο νερό και άφίνωμε να σιγοβράσουν έως ότου μείνουν με το λάδι τους.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ

Και τώρα παίζωμε πιά στην τελευταία φάση, στο σπουδαιότερο σημείο της υπερτριχώσεως: δηλαδή πώς επιτυγχάνεται η άπαλλαγή του προσώπου από την άναισθητική διακόσμηση των τριχών.

“Εξηγούμαι: λέγοντας άπαλλαγή δεν έννοώ την ριζική θεραπεία, γιατί όπως και στο προηγούμενο φύλλο σας έτόνισα, δεν υπάρχει κανένα άσφαλές μέσον, για την ριζική έξαφάνιση των τριχών. Το γιατί θά το δοίμε παρακάτω. “Ας έξετάσωμε τώρα τα διάφορα μέσα που χρησιμοποιούνται για την άποψίλωση του προσώπου και άς άποδώσωμε τά του Καίσαρος τ' Καίσαρι...

Και εν πρώτοις με την μέθοδο των άκτινων Ραϊνγκεν.

Κατά την διάρκεια της θεραπείας διαφόρων παθήσεων με άκτίνες παρατηρήθηκε ότι η τοπική έπίδραση τους καταστρέφει τις τρίχες του μέρους εκείνου. “Έτσι οι ειδικοί σκέφθηκαν να χρησιμοποιήσουν την ιδιότητα αυτή των άκτινων Χ προς άποψίλωση του προσώπου. Δυστυχώς τα άποτελέσματα δεν ήταν εύνοικά, πολλοί δέ Εύρωπαίοι και ιδίως “Αμερικανοί γιατροί, πρωτοπόροι της μεθόδου αυτής, καταδικάσθηκαν να πληρώσουν κολοσσιαίας άποζημιώσεις σε άσθενείς των. Αιτία της άποτυχίας ήτο ότι ενώ οι έλαφρές δόσεις ήταν άνίκανοι να προσβάλλουν βαθειά το δέρμα και συνεπώς να καταστρέψουν την ρίζα (βολβός της τρίχης που βρίσκεται κάτω άπ' αυτό) κατέστρεφαν εξ άλλου το δέρμα, άλλοιώνοντας και την χροιά του (καρβούνισμα) και προκαλώντας δερματικές άλλοιώσεις βαρύτερης μορφής. “Ότε οι άκτίνες Χ ούδέποτε πρέπει να χρησιμοποιούνται γιατί αν μ'έν ή δόσεις είναι έλαφρά, δεν καταστρέφει τις ρίζες και συνήθως δεν έπενεργεί παρά όπως και τα άλλα άποψιλωτικά φάρμακα. Οι τρίχες σε λίγο ξαναθαίνουν. “Αν όμως ή δόση τους είναι έντονοτέρα υπάρχει κίνδυνος προσβολής του δέρματος από σοβαρά άκτινοδερμίτιδα, συνήθως έλκώδη. Οι γιατροί λοιπόν αναγκάσθηκαν να έγκαταλείψουν αυτή την επικίνδυνη μέθοδο και να καταλήξουν στην καταστροφή τριχα προς τριχα με ηλεκτρόλυση.

“Η μέθοδος αυτή είναι λεπτή και μόνον υπό ειδικού ίατρού πρέπει να έκτελήται και όχι με μικροσυσκευές και από την πρώτη τυχαία μανιπουρίστα ή από κανένα κορβέ. Και τώρα ή μέθοδος αυτή είναι ριζική; Ναι, αλλά πρέπει ή βελόνα να φθάνη ως τον βολβό (ρίζα) κάθε τρίχας, για να καταστρέφεται αυτή ριζικώς.

Για να άποφύγουν όμως ανεξέλεπτες ούλες άπ' τα έγκαύματα—και δυστυχώς αυτό συμβαίνει τις περισσότερες φορές—οι έφαρμόζοντες την μέθοδο αυτήν δεν φθάνουν ως την ρίζα και σε λίγο ή πελάτις ξανάρχεται παραπονιμένη για την νέα εμφάνιση των τριχών. “Επαικολουθεί δευτέρα και τρίτη ά-

που ή του μύστακος μεταχειριζόμεθα για την άφαίρεσή του, μια δική μας σύνθεση που είναι άγνότατο άπεστειρωμένο παρασκευάσμα των έργαστηρίων μας, θραδείας μ'έν ενεργείας άλλ' άποτελεσματικής. Με 4—5 τό πολύ σωληνάρια δηλαδή ένα κατά 40 ήμέρες, γιατί τόσον διαρκεί το περιεχόμενό τους επιτυγχάνεται ή άποψίλωση, χωρίς καμμία άλλοίωση ή κανένα δερματικό έρεθισμό.

Πάντως τονίζω ότι και μ' αυτό ή καταστροφή δεν είναι ριζική αλλά πρέπει να έξακολουθή ή χρήση της ποιάδας και μετά την άπόπτωση των τριχών, δυό ή τρεις φορές την εβδομάδα για να έμποδίξεται ή επανέμφανιση.

“Αν όμως μετά την άπόπτωση παύσετε την χρήση, τότε οι τρίχες που θά ξαναφανούν θά είναι εύθραστες, ξανθές και άραιότατες, και τοίτο διότι το φάρμακο κατά την θραδείαν και συνεχή χρήση του, άπορροφούμενον από τους πόρους του δέρματος από την ρίζα (βολβό) των τριχών, τις έξασθενεί.

Πιστεύω τώρα ότι με τα τέσσερα άρθρα που σας έγραψα κατετόπισα τις άναγνώστριές μας, στο σπουδαίο ζήτημα της υπερτριχώσεως που είναι ο έφιάλτης κάθε κομψής γυναίκας και θά λογίζωμαι εύτυχής αν όλα σας είπα, που είναι συμπεράσματα της μακροχρονίου πείρας μου, χρησιμεύσουν σαν ένας καλός και εύλικρινής οδηγός.

Δερματολόγος ίατρος Γ. ΛΑΛΑΣ

Φόρεμα από ζερά έμπριμέ μπλε και μαύρο, γαρνιρισμένο με λευκούς πλισσέδες.— Κοστούμι από ραβί μπλε μαρλν, συμπληρωμένο μ' ένα λευκό σεμιζέ.—Ταγιέρ από έμπριμέ μεταξοτό μαρλν και λευκό. Τά σχέδιά του παριστάνουν μικροσκοπικά γουρουνάκια. Ζιλέ λευκό. Καπέλλο από γκρό-γκράιν μαρλν.—Θραυτάτο φόρεμα μπλε μαρλν γαρνιρισμένο με χονδρές βελονιές από λευκό μαλλί.

ΓΙΟΝΚΕΡ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ

Μιά φορά κι 'έναν καιρό—ή ιστορία μοιάζει σαν παραμύθι—ήταν στην Πρωτεύουσα ένας φτωχός χρυσοθήρας, που περνούσε ώρες ολόκληρες με την μεγαλύτερη υπομονή, αναζητώντας χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια. Τού κάκου όμως! Τότε, για να μπορέσει να θρέψει την γυναίκα του και τα έφτα παιδιά του, ο Ζάκομπ Γιόνκερ, έτσι τον έλεγαν, απέφασε να γίνει γεωργός. Και τότε έγινε το θαύμα!

Μιά μέρα, στις 17 Ιανουαρίου 1934, μια δυνατή θύελλα, συνοδευόμενη από κατακλυσμιαία βροχή, σάρωσε το χωράφι του Γιόνκερ, το άναστασε κυριολεκτικά. Ένας άνθρωπος του Γιόνκερ γυρνώντας ύστερα απ' την καταιγίδα στο χωράφι, βρήκε μια περσέγγη πέτρα, γεμάτη χρώμα και λάσπες και έτρεξε να την φέρη στον Γιόνκερ. Αύτος την καθάρισε, τρέποντας από την άγωγία και είδε ότι ήταν διαμαντόπετρα! Έκείνο το βράδυ κανείς δεν κοιμήθηκε στο σπίτι του Γιόνκερ. Όλα τα μέλη της οικογένειας όπλισμένα σαν άσπιοι, φύλαγαν το πολύτιμο εύρημα.

Την άλλη μέρα το πετράδι μεταφέρθηκε υπό συνοδεία στο Γιοχάνεσμπουργκ, όπου οι ειδικοί διαπίστωναν ότι ήταν ένα υπέροχο διαμάντι, βάρους 726 καρατιών, ελαφρώς γαλάζιο και καταπληκτικής καθαρότητας.

Σημειωτέον ότι τα δυο απ' τα περιφημότερα μεγάλα διαμάντια, ο Κούλιναν και ο Κόχιννο, ζυγίζουν μόνον 300 καράτια το ένα και 205 το άλλο.

Η ανακάλυψη του διαμαντιού Γιόνκερ, όπως είχε βαφτισθεί, το πολύτιμο πετράδι, συνεκίνησε όλο τον κόσμο των ειδυλλίων.

Οι Άγγλοι θέλησαν να αγοράσουν αυτόν τον Γιόνκερ, αλλά τον πρόλαβαν οι Αμερικανοί κι' έτσι το μεγάλο διαμάντι έφθανε μιά μέρα στην Ν. Υόρκη. Ήταν απερίγραπτο τι έγινε την ημέρα αυτή εκεί. Οι δρόμοι που ώδηγούσαν στο λιμάνι ήταν μαυροί από τον κόσμο, σαν να έφθανε κανένας ισχυρής της γης! Οι δημοσιογράφοι και οι φωτογράφοι συναγωνίζονταν λυσσώδιστα σε δραστηριότητα κι' ένθερμη.

Τώρα ο Γιόνκερ είναι στο Λος Άντζελες, έχετε δέ πόσα πλήρωσαν οι Αμερικανοί για να τον αποκτήσουν; Ενάμισι εκατομμύριο δολάρια!

Έτσι, από εκεί που ήταν άπελπισμένος και φτωχός ο Γιόνκερ, έγινε ξαφνικά εκατομμυριούχος, χάρις στο καλό τον άσπιο, βέβαια, που δεν τον άφησε να πεθάνη στην ψάθα!

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ

Κορμί παρθένο άνάγγιχτο δεν έχω
νά σου χαρίσω

Πρέπει κάποια σημάδια του να σβύσω
γι' αυτό με δάκρυα όλόπικρα το βρέχω
νά το έξαγνίσω.

Κι' αν δώ πώς κάποια μέρα γίνηκε άξο
για σένα εκείνο
σαν την ψυχή σου άγνo, λευκό σαν κρίνο
χαρούμενη θάρσo νά σου φωνάξω:
«Πάρτο, στο δίνω!»

ΓΙΑΝΝΑ ΒΕΡΑ

ΑΡΧΕΙΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Μαρί Μπέλλ

Καταγωγή.— Η Μαρί Μπέλλ γεννήθηκε στο Μπορντό στις 23 Δεκεμβρίου. Ήταν κόρη της κατέγαιε από το Μπορντώ κι' ο πατέρας της από την Ίρλανδία. Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.— Η γαλλοϊρλανδική καταγωγή της δεν φαίνεται να της έδωσε ένα ταμπεραμέντο επιθετικό: είναι ευγενική, γλυκιά και χαριτωμένη. Έχει καλλιόα καστανά και μάτια πράσινα. Είναι κοντή και ζυγίζει 52 κιλά. Χορεύει ωραία. Τα πόδια της είναι λεπτά και ύψηλά και την κάνουν να φαίνεται ψηλή. Δεν είναι λαίμαργη. Δεν είναι τεμπέλα. Ήταν νευρασθενική μ'α δεν είναι πιά άφ' ότου εργάζεται χωρίς διακοπή, στο θέατρο και στον κινηματογράφο. Λατρεύει τα ζώα: έχει τρεις δανέζικους σκύλλους. Άγαπά τη θάλασσα και το κολύμπι. Κάθε πρωί κάνει ίππασία. Της άρέσει πολύ το διάβασμα αλλά σπανίως βρίσκει καιρό.

Η ζωή της.— Πηγαίνει στο σχολείο του Μπορντό. Έμαθε χορό πριν ακόμη μάθει να διαβάξη. Σπουδάζει στο Κονσερβατοριά του Μπορντό. Πηγαίνει στο Λονδίνο και μετά στο Παρίσι, όπου έγγράφηκε στο Κονσερβατοριά, από το όποιο βγαίνει με το πρώτο βραβείο δραματικής. Προσλαμβάνεται στην Γαλλική Κωμωδία.

Τα φίλμ της.— Γυρίζει, ως βουβά φίλμ, το «Βάλς του άποχαριστιομού» με τον Πιέρ Μπλανσάρ, την «Κυρία Ρεκαμιέ» και τους «Γάμους του Φίγκαρο» με τον Βάν Ντυρέν. Η πρώτη όμιλούσα ταινία της είναι «Η νύχτα είναι δική μας» «Υστερα «Ο άνθρωπος που δολοφόνησε» μαζί με την φίλη της Έδιθ Μερά που ατύχησαν στην πείρα. Έπειτα γύρισε τον «Άνθρωπο με την Ίσπανό» με τον Ζαν Μυρά, την «Τρελλή Περιπέτεια» με τον Ζαν Μυρά και την Μαρί Γκλoρo και το «Μεγάλο Παιχνίδι» στο διπλό ρόλο της Φλοράνς και της Ίρμας με συμπαίκτη τον Πιέρ Ρισάρ Βίλμ, με τον όποιο είναι πολύ φίλοι. Έπακολουθούν η «Φαιδώρα», η «Πολίς», και τέλος η «Γκαρασόν».

Θά ήθελε πάρα πολύ να γυρίση πολύ καλά φίλμ, όπου ο ρόλος της να είναι σύμφωνος με την ίδιουσγκρασία της κι' έχει πεποίθηση στην μελλοντική εξέλιξη της. Τό βέβαιο όμως είναι ότι η Μαρί Μπέλλ είναι ήδη μιά από τις καλύτερες ηθοποιούς του κινηματογράφου.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΚΑΙ
ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΩΝ

Όλα τα κράτη που πήραν μέρος στον Μεγάλο Πόλεμο, έχουν πιά τους Άγνωστους Στρατιώτες των. Αυτό είναι γνωστό. Εκείνο που δεν ξέρουμε όλοι είναι πού βρίσκονται οι τάφοι των.

Ο Γάλλος «Άγνωστος» αναπαύεται κάτω από την περίφημη «Αψίδα του Θριάμβου, στην Παρισινή πλατεία Έτουά... Ο Βέλγος, αναπαύεται μεταξύ των λεόντων του Μνημείου του Κογκρέσου. Ο Άγγλος, ο άγνωστος «Τόμμυ» βρίσκεται μέσα σ' ένα κολοσσιαίο κενόταφιο που έχει στηθή στο Άντυ, στην όδo του Κοινούβουλιου. Ο Αμερικανός αναπαύεται στο Μάντισον Σκουαίρ της Ν. Υόρκης. Ο Πορτογάλος στο παρεκκλήσι ενός μοναστηριού, των Δομινικανών της Μπατάζα. Ο Γερμανός βρίσκεται κάτω από τον Πύργο του Μπράδεμπουργκ, στο Βερολίνο και ο Ιταλός μέσα σ' ένα μεγαλοπρεπέστατο μνημείο, χτισμένο στους λεγόμενους «Δόφους της Πατρίδας».

Ασφαλώς, το τελευταίο αυτό μνημείο είναι το επιβλητικότερο από όλα.

ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ

Ένας φοιτητής στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, γινός ενός επισκόπου από την Γλασκώθ, βρήκε, όπως συνήθως συμβαίνει, δίχως λεφτά... Να γράψη στον πατέρα του να του στείλη θά ήταν πολύ τοιμηρό γιατί μόλις την προηγούμενη εβδομάδα είχε λάβει την μηνιαία του επιχορήγηση. Σκέφθηκε άρκετή ώρα και στο τέλος πήρε την απόφαση κι' έγραψε το ακόλουθο... κινώλικό γράμμα στον άστυρο και εύσεθ πατέρα του:

«Άγαπητέ πατέρα.— Θά με υποχρεώνατε πολύ αν μου στείνατε το μηνιαίο θεοσκευτικό περιοδικό που εκδίδει η Έπισκοπή, καθώς κι' ένα χαρτονόμισμα των πέντε λιρών. Υ. Γ. Μην ξεχάσετε να μου στείλετε το περιοδικό».

ΜΠΕΡΔΕΜΕΝΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ

Ο παππούς του μίστερ Σ. Ν. Σπέικ, από τη Βόρειο Καρολίνα, παντρεύτηκε την μητέρα της κυρίας Σπέικ. Η ένωση αυτή έκαμε την κυρία Σ. Ν. Σπέικ, κόρη του παππού της και θεία του συζύγου της. Τώρα που η γυναίκα του είναι και θεία του, και κείνος πρέπει να είναι θείος... του έαυτού του έξ άγχιστίας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

...ΜΑ ΕΣΥ ΘΑ ΛΑΜΠΗΣ ΠΙΟ ΠΟΛΥ

Σαν θά φυτρώση στην αύλή σου
το χαμομήλι το ξανθό,
στο χορταράκι του κούτσου
κι' εγώ από μιά άκρη θά κυττώ.

Θέλω τον ήλιο να γελάσω
γιατί τονέ ζηλεύω εγώ,
σαν σε χαϊδεύει να τον πιάσω
να στον κρεμάσω μενταγιό .

Τότε, πιά κάτω άπ' το λαιμού σου,
τά κρίνα, θά φωτοβολή
λάμψη του ούράνιου μενταγιού σου
μά σ' θά λάμπης πιά πολύ.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ο σύζυγος της Φρίντας

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Ψ

ρίντα!

Η νέα που έστριβε τη γωνία του δρόμου, τινάχτηκε κι' άφισε να της πέση το πακέτο που κρατούσε στα χέρια της. Ο άντρας που έίπε το όνομά της, το σήκωσε, στάθηκε μπροστά της, σχεδόν σφίχτηκε άπάνω της. Ήταν άκόμη νέος, ψηλός, καλοντυμένος.

—Φρίντα, αγάπη μου!

Ήταν τόσο συγκινημένη που δεν έκανε άμέσως ν' άπαλλαγί. Τέλος, πήρε το πακέτο της άπ' τα χέρια του και πρόωρσε άποφασιστικά. Την σταμάτησε όμως λίγο παρά πέρα.

—Φρίντα, είναι τόσες μέρες που σε ζητώ! Πουθενά δεν είχες ειδήσεις σου! Χάνεται κανείς σ' αυτές τις μεγαλουπόλεις. Τώρα βρίσκομαι εδώ. Έχω ένα κατάστημα ύφασμάτων στην όδo Λ. αριθμός 20. Θάρθης; Θά σου δώσω ένα όμορφο ταγιέρ, Φρίντα. Ναί κληρονόμησα μιά μικρή περιουσία, αγόρασα το κατάστημα κι' οι δουλιές μου πάνε καλά. Άμέσως σε συλλογίστηκα Φρίντα. Τι γίνεσαι; Έλπιζω να μ'ην εισαι άκόμη παντρεμένη;

Εκείνη έκλεισε τα μάτια για μιά στιγμή. Είχε αγαπήσει, πριν από πολλά χρόνια, τον άνδρα που της μιλούσε. Άκόμα της προξενούσε ευχαρίστηση το άκουσμα της φωνής του. Ύστερα είχαν συμβή τόσα πράγματα. Δεν θυμόταν καλά-καλά παρά μονάχα ένα που ήταν το πιό σοβαρό: Ότι είχε έρωτευθί τον Πέτρο.

—Έλπιζω να μ'ην εισαι άκόμη παντρεμένη;

Τού άποκρίθηκε σιγανά:

—Ναί, είμαι παντρεμένη. Μ' έναν υπάλληλο. Μ' έναν υπάλληλο σ' ένα εργοστάσιο.

Της έίπε σε λίγο με συγκίνηση.

—Μπορούσες να με περιμένης. Φρίντα, σε ζητούσα για να σου πω αν ήθελες να παντρευτούμε.. Η αλήθεια είναι πως άργησα πολύ. Ήμουν όμως φτωχός... Τά τελευταία χρόνια, όλο σένα σκεπτόμουν! Πίστευα πως θά ξαναζωντάνευε η αγάπη μας, πως θά μπορούσαμε να είμαστε ξανά εύτυνησνοι. Τώρα θά μπορούσα να σου εξασφαλίσω μιά ζωή που να είναι άντάξιά σου! Όλα όμως τελείωσαν πειά, σ' αλήθεια τελείωσαν. —Τελείωσαν, έπανέλαθε κι' εκείνη σιγανά.

Ήταν μιά όμορφη, χαριτωμένη γυναίκα με παιδιάστικά μάτια, φωτεινά που φαίνονταν πάντα ύγρα άπ' τα δάκρυα.

—Φρίντα, εισαι εύτυχησμένη; Μήπως σου λέπει τίποτε;

—Είμαι εύτυχησμένη. Ο σύζυγός μου είναι πολύ καλός, κερδίζει πολλά χρήματα. Σ' εύχαριστώ, Φράνκο. Δεν μοί λείπει τίποτα.

—Αν ποτέ με χρειασής, Φρίντα, να θυμάσαι πως είμαι φίλος σου. Σ' αγαπούσα τόσο πολύ! Άντιο, Φρίντα!

—Άντιο, Φράνκο!

Η νέα προχώρησε διαστική, χάθηκε μέσα στο πλήθος. Ήταν πολύ συγκινημένη. Ναί, ο Φράνκο πάντα της είχε σταθή καλός φίλος κι' ίσως να την είχε

αγαπήσει- σ' αλήθεια. Άν δεν είχε εκείνη συναντήσει τον Πέτρο, τότε...

Ο Πέτρος δεν ήταν σύζυγός της. Δεν είχε τομήσει να το έκμυστηρευτή στον Φράνκο γιατί ντρέπόταν. Η Φρίντα είχε δεχτή να ζήση μαζί με τον Πέτρο που δεν της είχε ποτέ υποσχεθί να την παντρευτή: δεν του άρνούσαν τίποτα γιατι τον αγαπούσε. Ήταν τόσο διαφορετικός άπ' τον Φράνκο, αυτός! Ο Φράνκο ήταν εύθους κι' ελκρινής, πολύ τιμιος. Ο Πέτρος όμως όχι. Όχι που ήταν κακός, αλλά ελαφρός, εγωίστης, ψεύτης. Κι' εκείνη αγαπούσε τον Πέτρο.

Άν είχε παντρευτή τον Φράνκο, θά ήταν εύτυχισμένη. Κι' ο Φράνκο δεν θά της είχε ποτέ προσφέρει, όπως το έκανε ο Πέτρος, μιά ζωή τόσο δυστυχισμένη μιά ζωή που δεν θά την έκανε να χάση και την αγάπη του πατέρα της, τιμίου ανθρώπου, και της αδελφής της Τερέζας, τιμίας συζύγου. Μόνο η θεία της, Μαργαρίτα την έβλεπε κάπου-κάπου: ήταν γρηά, χήρα, νοίκιαζε δωμάτια και γνώριζε πολλές άπ' τις άσκήμιες του κόσμου. Γι' αυτό καμιά φορά την λυπόταν.

Η Φρίντα επέστρεψε στο μικρό διαμέρισμα (δυο φτωχά δωματιάκια) όπου ζούσε με τον Πέτρο. Συλλογίζονταν τον Φράνκο χαμογελώντας, με κάποια εύγνωμοσύνη. Τι της είχε πη. Όδoς Λ., αριθμός 20. Ω! αυτή τον είχε άποχωρι-

—Θαρρώ πως άστειεύσαι, αγάπη μου. —Νά πεθάνω αν άστειεύωμαι, της άποκόιθηκε με το ψυχρό χαμόγελο του. Ένας άντρας σου προτείνει να σε παντρευτή, ένας πλούσιος και έχει κατάστημα δικό του κι' έσύ άρνείσαι; Είσαι κουτή, σου το ξαναλέω.

Ο Πέτρος είχε άρχισει να τρώη. Έκείνη όμως δεν μπορούσε κι' έμενε με το πρόσωπο σκυμμένο άπάνω στο πιάτο.

—Ωστε... δεν μ' αγαπάς, Πέτρο;

Της μιλούσε, τρώγοντας συγχρόνως:

—Άν σ' αγαπά! Έρωτας! Έλπιζω να μ'ην έχεις διάθεση να μ'ας διαρκώς για τέτοια πράγματα... Τι άλλο έχουμε έκτός άπ' τη σούπα; Άν σε πήρα μαζί μου, αυτό σημαίνει πως σ' αγαπούσα. Πέρασαν όμως δυο τρία χρόνια νομίζω: και δυο - τρία χρόνια δυστυχίας άζίζουν το διπλάσιο. Κάνε μου τη χάρη να μ'η μου μιλάς γι' αγάπη, Φρίντα.

Εκείνη σηκώθηκε. Πήρε ένα κομμάτι κρέας άπ' την φωτιά, τόβαλε σ' ένα πιάτο κι' έφερε το πιάτο μπροστά του. Εκείνη είχε άκόμα άνένγυιχη την σούπα της, παγωμένη.

—Μπορώ να μάθω γιατί δεν τρώς την ρώτησε.

—Δεν πεινώ, του ψιθύρισε.

—Μη συγχύζεσαι, Φρίντα, γι' αυτά που σου είπα. Σκέψου το όμως καλά. Τό έέρεις πως δεν πάνε καλά οι δουλιές μου: κι' αυτό συμβαίνει έξ ατίας σου. Άν βρήκες έναν πλούσιο να σε παντρευθί, μη διστάσης. Είσαι θάρος για μένα, είμαι θάρος για σένα.

—Τότε πάω, έίπε εκείνη κι' έκανε να βγί.

Η άπόλυτη γαλήνη με την όποια πρόσφερε αυτές τις λέξεις, ίσως να είναι εκείνο που έκανε τον Πέτρο να μ'ην προσέξη την βαρύτητα τους. «Τότε πάω», έλεγε, σαν να του μιλούσε για τό άπλούστερο πράγμα... Διέκοπτε ένα δεσμό τόσο παλιό, ζωυμένο με στερήσεις και δυστυχίες, με τις δυο αυτές

—Σ' εύχαριστώ. Δεν μου λείπει τίποτα.

άπλες λέξεις που είχε προφέρει με την μεγαλύτερη αταραξία.

Εκείνος είχε τελειώσει το δείπνο του. Σηκώθηκε και κάθισε σε μία πολυθρόνα.

—Θα σε παντρευτή, ακόμα κι' αν ξέρω πως ζούσες μαζί μου;

—Φυσικά, του άποκρίθηκε περήφανα. Με λατρεύει.

Υστερα πήγε στο δωμάτιό της. Πήρε μερικά πράγματα από ένα μπουλάκι, έκανε ένα μεγάλο δέμα. Πήγε στην κουζίνα να πάρη σπάγγο κι' έδεσε σφιχτά το πακέτο. Υστερα φόρεσε το παλτό της και το καπέλο.

Στην κουζίνα, είδε πως ο Πέτρος κοιμόταν στην πολυθρόνα του. Θα ήθελε να σφιχτή κοντά του, να κοιμηθί μαζί του για πάντα. Αύτος όμως είχε πάρει να την αγαπά. Του είχε σιγανά, για να μη τον ξυπνήσει.

—Αντίο Πέτρο.

Κι' έφυγε.

Προχώρησε πολλή ώρα μέσα στο σκοτάδι με το βαρύ πακέτο. Οδός Α., αριθμός 20. Γέλασε νευρικά. Για ποίον λόγο να πάη στον Φράνκο; Πρώτ' απ' όλα δεν τον αγαπούσε. Κι' ύστερα αυτή δεν είχε πιά το δικαίωμα να γίνη σύζυγος ενός τιμίου ανθρώπου, αφού είχε πέσει τόσο χαμηλά. Ίσως να την κρατούσε μαζί του από έρωτα, χωρίς να την παντρευθεί. Και τότε γιατί να πάη μαζί του αφού δεν τον αγαπούσε;

Δεν περίμενε όμως τέτοια διαγνώγη απ' τον Πέτρο! Τον είχε νομίσει διαφορετικό: τουλάχιστον είχε πιστέψει πως την αγαπούσε. Αύτος πάντως την είχε κάνει να το πιστέψει στις μέρες της ευτυχίας.

Μπήκε σε μία σκοτεινή αύλη.

—Φρίντα!

Η θεία Μαργαρίτα, φαινόταν πολύ εκπληκτική.

—Θεία, ήρθα να κοιμηθώ έδω απόψε. Χώρια από τον Πέτρο. Αύριο θα βγω για δουλειά. Θα ήθελα μία θέση καμαριέρας. Λές να έρω;

—Κάτι θα έρθει... Τώρα όμως έχω νοικιασμένα τα δωμάτια και θα σου στρώσω στο δικό μου το ντιβάνι.

—Κοιμοῦμαι αν θέλεις και σε μία πολυθρόνα!

—Τι μούτρα όμως είναι αυτά!

—Δεν νοιάζω καλά τον εαυτό μου, θεία. Αύριο όμως θάμαι καλύτερα και θα φύγω για θέση. Υπομονή, θεία.

Ξαπλώθηκε στο ντιβάνι, χωρίς να γδυθί. Κρύωνε. Η γρηά την σκέπασε με μία βαρειά κουβέρτα. «Ετοίμα απ' το κρδο και ζήτησε και το παλτό της. Σώπασε κι' έκανε πως κοιμήθηκε.

■ ■

Ξαπλωμένος στην πολυθρόνα, με κλεισμένα μάτια, ο Πέτρος, είχε ακούσει την Φρίντα να φεύγει. Δεν είχε όμως άνοιξει τα μάτια, ούτε και για να την δει γι' αυτήν την φορά.

Ότε άνοιξε τα μάτια ύστερα, όταν ξέμεινε μόνος. Καλλίτερα έτσι: αυτή ή κοπέλλα είχε βρή επί τέλους την τύχη της. Άλλοίμονο αν δεν την είχε φερβί έτσι. Θάμενε πάντα στο πλευρό του πεινασμένη έρωση, ντυμένη στα κουρέλια. «Επρεπε να είναι ευχαριστημένος γιατί είχε κάνει το καθήκον του. Ναί, ποσοπαθούσε να πειση τον εαυτό του ότι ήταν ευχαριστημένος γιατί ή Φρίντα είχε βρή την τύχη της.

Ξαφνικά όμως άρχισε να κλαίη σαν μωρό παιδί.

ΜΙΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

ΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

ΤΗΣ Κ. ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ ΜΙΝΩΤΟΥ

Ήταν μία όμορφη και καλή νύμφη. Πιο εύαισθητη από την μιμόζα και πιο λεπτή από ένα πέταλο τριαντάφυλλου. Ένα λογάκι θαρρ την έκανε να λιποθυμή γέρνοντας το κεφαλάκι στο παρθενικό της στήθος. Τό χαδί ενός παιδιού έκανε την καρδιά της να χτυπά. Και όμως παρ' όλη την εύαισθησία της, μέχρι δεκάξη χρονών είχε μείνει άγνη και καθαρή σαν το νερό του λόγγου.

Άλλα τότες παρουσιάστηκε μπροστά της ένας θοσκός άρραίος σαν τον Άπόλλωνα, γερός σαν τον Ήρακλή, περήφανος σαν άρχαίος Ρωμαίος. Η Άμαρυλλίς τον άγάπησε και μονομιάτα ή ζωή πλημμύρησεν από έρωτα.

Ο Άλταίος όμως, έτσι λεγόταν ο θοσκός, ήταν ψυχρός σαν τον πάγο. Ό έρωτασμένη φλογερά και να τούριχναν τα όμορφα κορίτσια και οι θελκτικές νύφες στεκόταν άπαθής και αδιάφορος. Μόνο τα λουλούδια τον συγκινούσαν. Γι' αυτό στις πιο ώραιες και πιο έρωταυμένες μαζί του άπαντούσε: Άδωστε μου ένα νέο λουλούδι και θα σ' αγαπήσω.

Τά λόγια, χτυπούσαν στ' αυτιά των έρωταυμένων κοριτσιών σαν σκληρή ειρωνεία. Γι' αυτό έκλαιγαν για καιρό άπαρηγόρητες. Πολλές πέθαναν από τον πόνο. Ο Άλταίος όμως δεν έδινε σημασία. Η φτωχή Άμαρυλλίς που ήταν γραφτό της να έρωταυθί και αυτή τον πιο ψυχρό άνθρωπο της γής, άκουσε την ίδια άπάντηση, όταν του έξομολογήθηκε τον έρωτά της.

—Δός μου ένα λουλούδι και θα σ' αγαπήσω!

Άλλ' όστην άπάντηση αυτή δεν ύποχώρησε σαν τις άλλες. Σκέφτηκε πολύ, για καιρό, να δη αν μπορούσε να βρή ένα λουλούδι. Υστερ' από μακρές σκέψεις, άπεφάσισε να πάη στους Δελφούς για να συμβουλευθί το ξακουσμένο μαντεί. Πόσες φορές ή Πυθία δεν είχε σώσει έκείνους που είχαν προστρέξει στις συμβουλές της! Έτσι και γένηκε. Μόλις ή Άμαρυλλίς μπήκε στο ναό, γονάτισε στο βωμό λέγοντας:

—Θέλω να μ' αγαπήσει!

Από το βάθος μία φωνή της άπάντησε.

—Αφού πραγματικά το θέλεις θ' αγαπηθίς.

Η Άμαρυλλίς άναστένανε.

—Αυτό μπορεί να συμβή για όλους τους άνδρες του κόσμου, αλλά για τον Άλταίο, είναι αδύνατο. Περιφρόνησε τις ματιές μου, αδιαφόρησε στους στεναγμούς μου, στις παρακλήσεις μου.

Για πολλήν ώρα ή Άμαρυλλίς δεν έιχεν άπάντηση. Έπειτα από το βάθος του βωμού ύψώθηκε μία στήλη γαλάζιου μυρωμένου καπνού. Και τότες άκουσε:

—Κοπέλλα μου είσαι διατεθειμένη να δώσης το αίμα σου για να σ' αγαπήσει;

—Και τη ζωή μου!

—Καλά λοιπόν. Καθώς θα βγής απ' έδω, θα δής στο ναό το άγαλμα της Άφροδίτης, που έχει μία φαρέτρα γεμάτη βέλη χρυσά που έχουν μία λεπτότατη άκρη από άτσάλι. Πάρε ένα μαζί σου στο σπίτι σου. Είναι βέλη που πληγώ-

νουν την καρδιά χωρίς να φονεύουν. Περίμενε μία νύχτα ήσυχη, φεγγαρόλουστη και στα μεσάνυχτα άκρίβως, τρύπησε χωρίς φόβο με το βέλος αυτό την καρδιά σου. Έπειτα ξυπόλυτη πήγαινε στην καλύβα που κοιμάται ο θοσκός. Χτύπησε και ζήτησέ του τον έρωτά του. Αν δεν σου άνοιξη την πρώτη φορά, γύρισε πάλι δυο, τρεις δέκα, φορές. Κάνε πάντα τον ίδιο όρδο ξυπόλυτη, έχοντας το βέλος θυτισμένο στην καρδιά. Έτσι μόνο θα έχης τον έρωτα του Άλταίου.

Η Άμαρυλλίς άκουσε με μεγάλη προσοχή, τά λόγια της Πυθίας με όταν ξαφνικά έκείνη σώπασε χωρίς να της μιλήση καθόλου για το λουλούδι έμεινε άπελπισμένη.

—Και... το λουλούδι;

Ένα σύννεφο πυκνό άπλώθηκε πάλι, άλλ' άπάντησιν άλλη δεν έλασε ή Άμαρυλλίς. Τώρα έπρεπε να φύγει γιατί ήταν άλλοι άνυπόμονοι που περιμεναν σειρά. Ξαφιασμένη από ό,τι άκουσε κι' είδε, βγήκεν από το ναό, αφού πήρεν από τη φαρέτρα της Άφροδίτης ένα βέλος. Την ίδια νύχτα, ήταν πανσέληνος, μία νύχτα μαγιάτικη γεμάτη όμορφιά και γαλήνη. Μόλις χτύπησαν μεσάνυχτα σηκώθηκεν από το κρεβάτι της, βύθισεν άφοβα το βέλος στην καρδιά της. Ένοιώσε ένα πόνο που κόντεψε να πεθάνη, έπειτα τίποτα πιά. Στη σιωπή όμως της νύχτας άκουσε τις στάλες του αίματός της που έφεταν από την πληγή στο χέρι. Ξυπόλητη έφθασε στην καλύβα του Άλταίου και χτύπησε τρεμουλιαστή, έξαντλημένη.

—Άλταίο! Άλταίο! Άνοιξέ μου, είμαι έγώ ή Άμαρυλλίς που σ' αγαπώ!

Καμμία φωνή δεν άπάντησε!...

Είκοσι έννιά νύχτες ή νύμφη βύθισε το βέλος στην καρδιά της και πότιζε σταλιά σταλιά με το αίμα της το δρόμο που την χώριζε από τον αγαπημένο της θοσκό. Είκοσι έννιά φορές του ζήτησε αγάπη μ' α γύρισε πάντα άπελπισμένη, χωρίς ν' άκούση μία φορά τη φωνή του στην ήσυχία του θραδιού. Την τριακοστή νύχτα χωρίς έλπίδα πιά, άγρη, στηριζόμενη στα πόδια της με κόπο, από το πολύ αίμα που είχε χάσει, έφθασε πάλι στην καλύβα του. Κι' έκεί που είχαν πέσει πιο πολλές σταγόνες του αίματός της, τά παγωμένα και γυμνά της πόδια άγγιξαν ένα λουλούδι, ένα νέο λουλούδι κόκκινο σαν το αίμα. Όραιο, στιλπνό από δροσιά και ζωή. Η Άμαρυλλίς τόκωσε και χτύπησε δυνατά την πόρτα του.

—Άλταίο! Άλταίο! Σου φέρνω το νέο λουλούδι που μου ζήτησες, που φύτρωσε και μεγάλωσε από το αίμα της καρδιάς μου.

Ο θοσκός άνοιξε την πόρτα νομίζοντας πως όνειρευόταν. Τό φεγγάρι έλαμπε στον ούρανό, και ή Άμαρυλλίς λευκότερη από το λευκό της φόρεμα, κρατούσε στο χέρι το κόκκινο λουλούδι, περ είχε θλαστήσει από το αίμά της.

Ο Άλταίος τό φίλησε, κι' έπειτα έίλησε την Άμαρυλλίδα και την έκανε εύτυχισμένη.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΙΝΩΤΟΥ

ΤΟΥ JEAN DE LA HIRE

Όλος ο κόσμος είναι κατάπληκτος με την πραγματοποίηση της επικοινωνίας μεταξύ Γής και Άφροδίτης. Μεγάλη έντύπωση έκαναν οι ανακοινώσεις του Μπίλντ για την ζωή στην Άφροδίτη.

20. (Η συνέχεια)

αυτή την κοινωνία, που την κυβερνούσε ένα συμβούλιο δεκαμελές άπαρτιζόμενο έξ ίσου από άτομα των δυο τάξεων έκλεγόμενα κατά τομείς, ο Τζόνταν Μπίλντ φιλοξενοῦνταν με μεγάλη ευγένεια και προθυμία.

Οι κάτοικοι της Άφροδίτης δεν έμοιαζαν καθόλου με τους κατοίκους της Γής. Τό σώμα τους ήταν όστεωδες συγκρότημα, που ύποβάσταζε ένα σύνολο μυών και νεύρων. Πόδια δεν ύπήρχαν, αλλά μόνο τεράστια φτερά που έμοιαζαν σαν των πουλιών.

Είχαν όμως δυο χέρια, ή μάλλον δυο πλοκάμους έφωδιασμένους με χιλιάδες βεντούζες και τους χρησιμοποιούσαν με μία καταπληκτική έπιδειξιότητα και ταχύτητα. Τό κεφάλι τους ήταν ένα... φανάρι! Ένα σφαιροειδές και όστεωδες κουτί που τό μισό άνοιγε σ' ένα τεράστιο μάτι και τό άλλο μισό περιείχε έναν ανθρώπινο έγκέφαλο, έδρα της αντίληψης. Φωνή και άκοή δεν είχαν, όπως έμεις.

Μιλούσε ο ένας στον άλλο με τό μάτι που ή τεραστία του κόρη άλλαζε σχήμα, χρώμα, ένταση φωτεινή, σύμφωνα με τους έλιγμούς της σκέψης... Έκτός όμως από αυτή την «όμιλία» είχαν και γραπτή που άπαρτιζόταν από σημεία όμοια με του άλφαβήτου Μόρς. Τά χάραξαν άπάνω σε χρυσές πινακίδες μ' ένα κοντύλι από άθραυστη και χρωστική ύλη. Τά βασικά σημεία ήταν δέκατέσσερα, είχαν όμως χιλιάδες παραλλαγές, σχεδόν αδιόρατες και συχνά ένα μόνο σημείο απέδιδε μία σκέψη που ένας άνδρας δεν θα ήταν δυνατόν ν' άποδώσει παρά μόνο με πολλές φράσεις...

Ο Μπίλντ είχε φθάσει εύκολα στο σημείο να καταβαίνει την «γλώσσα» αυτή και να προσαρμόσθι στο γραφικό άλφαβητό τους. Οι κάτοικοι της Άφροδίτης του μιλούσαν με τό μάτι και τους άπαντούσε με τις χρυσές πινακίδες και τό κοντύλι...

Με τά ραδιογραφήματα του Τζόνταν Μπίλντ, ο «Παγκόσμιος» συνέτασσε κα-

θεμέρα την πιο παρόξενη και την πιο ενδιαφέρουσα έπιφυλλίδα που δημοσιεύτηκε ποτέ σε έφημερίδα...

Τό βράδυ της 10 Ίουλίου, ή έπιφυλλίδα αυτή τεματίστηκε.

Τό συμπέρασμά της ήταν τό εξής:

«Είς τό τελευταίον του ραδιοηλεγράφου, ο Τζόνταν Μπίλντ είχαν άναγγείλει ότι, την στιγμή καθ' ήν ή Γή θα εύρίσκετο εις τό πλησιέστερον σημείον προς την Άφροδίτην, θα έπεριβάζετο, με έξ κατοίκους της Άφροδίτης, ενός μηχανήματος κατασκευασθέντος ύπό σοφών του πλανήτου έκείνου. Η στιγμή αυτή είναι της 11 Ίουλίου, ώρα έννάτη έσπερινή. Η άποστάσις από της Γής εις την Άφροδίτην θα είναι τότε 11 περίπου έκατομμυρίων λευγών, δεδομένου δέ ότι τό μηχανήμα ταξιδεύει με μέσον όρον 10.000 λευγών, ο Μπίλντ ύπολογίζει να φθάση εις την Γήν 45 ήμέρας και 20 ώρας μετά την άναχώρησή του από της Άφροδίτης.

»Αρα, την 26ην Αυγούστου και κατά την έμπειτη άπογευματινήν, τό μηχανήμα της Άφροδίτης θα προσγειωθί εις τον πλανήτην μας. Είς ποίον σημείον της ύδρογείου; Δεν γνωρίζομεν. Οι άναγνώσταις τας άνωτέρω γραμμάς, παρακαλούνται όπως κρατήσουν ένήμερον τό πλησιέστερον τηλεγραφείον περί των μεταβολών αι όποιαι ήθελον παρατηρηθί είτε εις τον ούρανό, είτε εις την γήν κατά την πλησιέστερα προς την 26 Αυγούστου ήμερομηνίαν».

Τό κείμενον αυτό είχε τις ύπογραφές: Άχμέτ βέης, Άρθουρ Μπράντ, Πάλ ντε Σιβράκ και άλλων τριάντα διασήμων έπιστημόνων όλου του κόσμου, συμπεριλαμβανομένου του κ. Τορπέν.

Τό βιββlio, έπιγραφόμενο «Γή και Άφροδίτη», έξεδόθη συγχρόνως σε όλες τις πρωτεύουσες της Γής την 15η Ίουλίου. Τό μοίρασαν δωρεάν. Οι έφημερίδες άχορήγησαν δια μακρών με την έκδοση αυτού του βιββλίου.

Κι' όλόκληρη ή Γή περίμενε.

Στό άναμεταξύ, στο Παρίσι μέσα σε φοβερή κοίμασση, τέλεισηκαν οι γάμοι της Λόλας Μεντές με τον Πάλ ντε Σιβράκ. Ο Άρθουρ Μπράντ κι' ο Άχμέτ βέης ήταν μάρτυρες της Λόλας, ο κ. Τορπέν κι' ο Φραντσέσκο του Πάλ ντε Σιβράκ. Και τό πλήθος μπόρεσ' να θαυμάση τέλος αυτή την νέα και τον νέο που

είχαν άφισει τό αρχικό τους σώμα στον πλανήτη Έρμη—γιατί όλη ή ιστορία των διαδοχικών έξαυλώσεων και μετεσάρκώσεων είχε δημοσιευθί την προηγούμενη μέρα στις έφημερίδες, με την ύπογραφή του Άχμέτ βέη και με την έπίσημη άδεια του κ. Τορπέν και της γαλλικής κυβερνήσεως.

Ο Άχμέτ βέης, ο Άρθουρ Μπράντ κι' ο Φραντσέσκο έγιναν δεκτοί με ένθουσιώδεις έπαινημίες.

Οι νεόνυμφοι έγκατεστάθηκαν σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα του μεγάρου του Άχμέτ βέη όπου να χτισθί μία βύλα στο γήπεδο του άστεροσκοπείου της Γραβέλ. Ο Πάλ ντε Σιβράκ, την επομένη του γάμου του διορίστηκε διευθυντής αυτού του άστεροσκοπείου από την γαλλική κυβέρνηση, στην όποία τό είχε διορίσει ο Άχμέτ βέης. Ο Άρθουρ Μπράντ άποδέχτηκε την θέση του διευθυντού των πλανητικών συγκοινωνιών. Ο λοχαγός Χρσέ Μεντές ζήτησε να πάρη την σύνταξή του κι' ο Φραντσέσκο έγινε έπιστάτης της καμινούρας οικουγενείας. Όσο για τον Μπίλντ, τον περιμεναν για να του έμπιστευθοῦν την ίδρυση και την διεύθυνση ενός άστεροσκοπείου παρομοίου με το Παρισίο που ή κυβέρνηση των Ήνωμένων Πολιτειών θα έχτιζε με ένκατάσταση ραδιοηλεφωνογράφου, στα περίχωρα της Νέας Υόρκης...

Κατά την νύχτα της 25 προς την 26 Αυγούστου, λίγοι πολιτισμένοι άνθρωποι κοιμήθηκαν άπάνω στη Γή και τη μέρα της 26, όλοι έγκατέλειψαν τις εργασίες τους. Στις πόλεις και στις έξοχες, στις στέγες και στις ταράτσες των σπιτιών, στις δημόσιες πλατείες και στους δρόμους, μέσα στα χωράφια, στις κορυφές των βουνών, άνδρες φύλαγαν άγρυπνα με τηλεσκόπια, φακούς, κυάλια έξεταζοντας όλα τά σημεία του ορίζοντος...

Όλα τά τηλεγραφέα και τά τηλεφωνεία του κόσμου βρίσκονταν σε έπιφυλακή. Άνωτεροί υπάλληλοι των Τ.Τ.Τ. κάθε κράτους φύλαγαν βάρδια εκ περιτροπής στα γραφεία τους...

Τό πρώτο τηλεγράφημα έφθασε την 25 Αυγούστου, στις δύο τό πρωί. Έλεγε: «Χονολούλο. Μηχανήμα Άφροδίτης όρατόν εις τό στερώμα. Νταβίντ Γκλένκο».

—Πρέπει να περιμένωμε την έπιβεβαίωση της είδήσεως και την περιγραφή του μηχανήματος, είπε ο Άχμέτ βέης. Μποροῦν να γίνουν τόσες και τόσες όπτικές άπάτες!...

Πραγματικά, από στιγμή σε στιγμή άλλα τηλεγραφήματα έφθαιναν. Και σε λίγο, οι έκατό δέκτες που είχαν έγκαταπαθί δεν έπαυαν να λειτουργοῦν ότε λεπτό. Από ώρα σε ώρα, αντικαθίσταντο οι υπάλληλοι και τά τηλεγραφήματα

τά έφερναν στο γραφείο όπου βρίσκονταν ό Άχμετ βέης, ό Μπράντ κι' ό Σιβράκ με πενήντα διερμηνείς. Τό μηχανήμα τής 'Αφροδίτης ήταν όρατό σέ όλα τά σημεία τής γήινης σφαίρας... Παντού τό έβλεπαν... πού όμως θάπεφε;

Πέρασαν μέρες σέ πυρετώδη δραστηριότητα.

—Πρέπει νά περιμένουμε άνάμεσα σ' αútές τίς χιλιάδες τών άνταποκριτών, έλεγε ό 'Αχμετ βέης, κανέναν νά έπιβεβαιώση τό προηγούμενο τηλεγράφημά του, νά μάς μιλήση γιά τό σημείον όπου θά προσγειωτόν τό μηχανήμα και νά περιγράψη περιληπτικά τό μηχανήμα... 'Ολα τά άλλα ήταν όπτικές άπάτες και τίποτε άλλο...

'Η νύχτα κι' ή μέρα τής 25, άκόμα κι' ή νύχτα τής 26 δέν ώδήγησαν σέ κανένα άπόλυτο συμπέρασμα. Τήν 26, στίς έννιά τό πρωί, είχαν ήδη ληφθή 16895 τηλεγραφήματα, κανέναν άνταποκριτής όμως, στέλλοντας τό πρώτο, δέν έστειλε και δεύτερο...

Τήν 26, τήν όγδόη πρωινή, ό 'Αχμετ βέης, ό Μπράντ κι' ό Πάλ ντέ Σιβράκ, έαπλώθηκαν σέ ντιβάνια, μέσα στο γραφείο, και δέν άργησαν νά άποκοιμηθούν βαθεία. Είχαν νά κοιμηθούν σαρανταοχτώ ώρες. 'Ο Φραντσέσκο, καθισμένος κοντά τους είχε διαταγή νά τους εγπνήση μόλις θά έρχόταν κανένα διαφωτιστικό τηλεγράφημα...

Στίς έννιά, ή Λόλα κι' ό πατέρας της έφθασαν. Κάθισαν μέσα στο γραφείο και μιλώντας με τόν Φραντσέσκο, κοντά στους τρείς κοιμωμένους, περίμεναν...

Πέρασε όμως όλόκληρη ή μέρα χωρίς τίποτα τό καινούργιο!

Στίς έξη τό βράδυ, τό σύνολο τών ληφθέντων και ταξινομηθέντων τηλεγραφημάτων είχε φθάσει τίς 359.000.

—'Ολες όμως οι ύπογραφες τών άποστολέων ήταν διαφορετικές. Καμιά έπιβεβαίωση.

'Αφού κοιμήθηκαν, γεμάτισαν κι' έκαναν λίγη γυμναστική στην αύλή πού τριγύριζε τά κτίρια του άστεροσκοπείου. Στίς έννιά τό βράδυ τής 27, ό 'Αχμετ βέης, ό Μπράντ κι' ό Πάλ κάθισαν και πάλι μέσα στο γραφείο.

Χτύπησαν δέκα ώρες, ύστερα έντεκα, ύστερα μεσάνυχτα...

Φθάνει ό Μπίλντ κι' οι κάτοικοι τής 'Αφροδίτης νά μñ έκαναν λάθος στους υπολογισμούς των, είπε ό Πάλ ντέ Σιβράκ. Τό παραμικρότερο λάθος θά τους έστειλε στο άπειρο...

—'Εκτός άν άγνωστοι νόμοι έλεξω τους παρέσυραν, ψιθύρισε ό δόκτωρ, διαβάζοντας τό 422.000 τηλεγράφημα.

—'Ακούστε!

Και μέσα στην άπότομη συγκίνηση πού προκάλεσε ή φωνή του, διάβασε:

«'Αστεροσκοπείον Γκαουριζανκάρ. 'Ι-μαλάια, 27 Αύγουστου, 3η ώρα. Φωτοβολίς έρχεται Γήν, επί γραμμής 'Αφροδίτης. Τηλεγραφήματα έπακολούθησαν ά-νά τέταρτον ώρας. "Αρτσιμπαλντ Σίμ-πον.»

—Αútή τή φορά, είπε ό "Αρθουρ Μπράντ, πιστεύω πώς μάς έρχεται ό Τζόναταν Μπίλντ. Γνώρισα στό Μπόστον τόν "Αρτσιμπαλντ Σίμπον. Είναι ό πιό συντηρητικός και σοφός άστρονόμος όλοκληρου του κόσμου...

—Τό ξέρω, είπε ό 'Αχμετ βέης. Γι' αύτό τό τηλεγράφημα μούκανε έντύπωση...

—'Ας περιμένουμε, συμπέρανε ό Πάλ. Κι' ύστερα από ένα τέταρτο τής ώρας, δεύτερο τηλεγράφημα του "Αρτσιμπαλντ Σίμπον.

«27 Αύγουστου, 3 και 15'. Φωτοβολίς μεγαλώνει.»

—Στίς τρείς και τέταρτο, άστρονομικώς, θά είναι νύχτα στο Γκαουριζανκάρ, είπε ό Πάλ.

—Και μέρα έδω, είπε ό Μπράντ. 'Αμέσως όμως, άλλα τηλεγραφήματα πού έρχονταν άπ' τους αντίποδες, έπιβεβαίωσαν τίς πληροφορίες του "Αρτσιμπαλντ Σίμπον. Τό τελευταίο τηλεγράφημα ύπήρξε:

«Φωτοβολίς δέν εύρίσκεται πλέον εις όρίζοντά μου.»

Τότε όμως, στά νέα τηλεγραφήματα πού κατέφθαναν, θά μπορούσε κανείς νά παρακολουθήση τήν διαδρομή τής φωτοβολίδος.

Και ξαφνικά, ό 'Αχμετ βέης σηκώθηκε:

—Σταματήστε τα όλα! φώναξε.

Τά μηχανήματα έπαψαν νά λειτουργούν.

—'Ανάφτε τόν προβολέα! διατέλεσε ό 'Αχμετ βέης μέσα στην άπόλυτη σιωπή.

—'Ο Μπράντ πάτησε ένα ηλεκτρικό κουμπι άπάνω στο τραπέζι.

—'Εν τάξει! είπε.

Και τότε, με δυνατή φωνή, ό 'Αχμετ βέης διάβασε τό ακόλουθο τηλεγράφημα:

«'Αστεροσκοπείον Βερριέρ 28 Αύγουστου, 4η και 35 πρωινή. Μηχανήμα έπεσε σταυροδρόμι όβελίσκου δάσους Βερριέρ. Πηγαίνω άμέσως εκεί. Μ π ρ υ λ α ρ ι ό ν.»

—'Υστερα από πέντε λεπτά, ενώ τά μεγάφωνα, έκατονταπλασιάζοντας τήν ήχηρότητα της φωνής του δόκτορος, έπανελάμβαναν τρείς φορές τό καθένα, προς νότον προς βορράν, προς άνατολάς, προς δυσμάς τήν τόσο άναμενόμενη είδηση, δυό αυτοκίνητα ώδηγοΰσαν όλοταχώς, προς τό σταυροδρόμι του όβελίσκου του δάσους Βερριέρ, κοντά στο Παρίσι, τόν 'Αχμετ βέη, τόν Μπράντ, τόν κ. Τορπέν, τόν Πάλ ντέ Σιβράκ, τήν Λόλα, τόν πατέρα της και τόν Φραντσέσκο.

—'Υστερα από δέκα λεπτά τό όροπέδιο του Γκραβέλ είχε έρημωθή. Αυτοκίνητα και ποδήλατα κυλούσαν όλοταχώς στους δρόμους μεταφέροντας τό περίεργο, άγωνιών και ένθουσιώδες πλήθος.

ΟΠΟΥ ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΚΛΕΙΝΕΙ ΜΕ ΜΙΑ ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

—'Απ' τό θολωτό παρατηρητήριο του άστεροσκοπείου του Βερριέρ, ό κ. Μπρυλαριόν πρόσεξε στόν ούρανό ένα άσυνήθες φαινόμενο, στην αρχή τής νύχτας τής 27 πρòς τήν 28 Αύγουστου. Ήταν ένα φωτεινό σημείο πού μεγάλωνε άνεπαίσθητα και πλησίαζε στή Γή με ταχύτητα. 'Ο κ. Μπρυλαριόν, μη θέλοντας νά έκτεθθί με μιά πρόωγη άναγγελία του μηχανήματος τής 'Αφροδίτης, προτιμούσε νά μñ κερδίση τό έπαθλο, αλλά νά τηλεγραφήση στά σίγουρα.

Χωρίς νά μεταδώση τίς παρατηρήσεις του στους άστρονόμους πού βρίσκονταν όλόγυρά του, παρακολούθησε στόν ούρανό τήν διαδρομή του φαινομένου.

Τήν τέταρτη πρωινή, ό σοφός δέν μπορούσε νά άμφιβάλλη πιά. Τό έθετε όμως ζήτημα φιλοτιμίας νά τηλεγραφήση

στή Γκραβέλ μιά και καλή. "Όταν τό μηχανήμα έπεσε σ' ένα σημείο του δάσους Βερριέρ, τότε μόνο ό κ. Μπρυλαριόν στράφηκε πρòς τους άστρονόμους και τους είπε με ήρεμη φωνή:

—Κύριοι, τό μηχανήμα τής 'Αφροδίτης έφθασε.

—'Υστερα, άνεβαίνοντας στο αυτοκίνητό του, και ακολουθούμενος από άλλους συναδέλφους του με τά αυτοκίνητά των, ό κ. Μπρυλαριόν διευθύνθηκε στο σταυροδρόμι του όβελίσκου. 'Η διαδρομή διάρκεσε τρία λεπτά.

Βοηθούμενοι άπ' τους σωφέρ των αυτοκινήτων, οι άστρονόμοι έφθισαν γύρω από τόν χώρο του όβελίσκου, ένα φράγμα άπό γερά σκονιά πού φρουρούσαν μερικοί στρατιώτες πού ήρθαν άπ' τό άστεροσκοπείο, όπου είχε ιδρυθή σταθμός.

Στόν άνοιχτό χώρο, σέ άπόσταση τεσσάρων μέτρων άπ' τά ψηλά δέντρα πού ήταν στο μέσον, κάτι τεράστιο κοίτονταν, πού έμοιαζε με μιά καμπάνα συντριμμένη... 'Ολόγυρα, τό χώμα είχε πεταχτή και σχηματίζε λόφους...Φοβερή θερμότης ξεχυνόταν άπ' τό μηχανήμα κι' έμπόδιζε νά πλησιάση κανείς σέ άπόσταση λιγώτερη τών δεκαπέντε βημάτων.

—Φαντάζομαι, είπε ό κ. Μπρυλαριόν, πώς θά βρούμε εκεί -μέσα μόνο πολτοποιημένα σώματα και άπνιθρακωμένα μέλη...

Ξαφνικά, σάλπιγγες άντήχησαν—τό πλήθος παραμέρισε κι' ό δόκτωρ 'Αχμετ βέης, ακολουθούμενος από τούς φίλους του, πήδηξε μέσα στόν περίβολο. Σχεδόν ταυτοχρόνως, έφθασαν καβαλλάρηδες και φαντάροι υπό τήν άρχηγία του στρατηγού Ντυρλάν. 'Επεβλήθη τάξις και τό πλήθος τών περιέργων άναγκάστηκε νά σταθή άκίνητο έξω άπ' τόν περίβολο, μέσα στόν όποιο συνωθούνταν οι έπιστήμονες και λοιποί έπίσημοι.

—Πρέπει νά περιμένουμε, είπε ό 'Αχμετ βέης, νά κρουση όλωσιόλου αύτός ό μετάλλινος δγκος...

Και περίμεναν με θανάσιμη άγωνία...

—'Υστερα από μιά ώρα, ό 'Αχμετ βέης κατώρθωσε τέλος νά πλησιάση τά συντρίμια του μηχανήματος.

—Στρατηγέ μου, είπε, εύαρεστηθήτε νά διατάξετε νά προχωρήση τό μηχανικό.

Διετάχτηκαν οι στρατιώτες του μηχανικού και όδηγούμενοι άπ' τόν 'Αχμετ βέη, τόν στρατηγό και τόν λοχαγό άρχισαν τό έργο τους.

Στήν αρχή, καθάρισαν, μάζεψαν τά χώματα. —'Υστερα, άφαίρεσαν δυο μπορούσαν τίς μετάλλινες στήλες. Και τέλος, άντελήφθησαν ότι ή σφαίρα πού ήταν φτιαγμένη από πλατίνη, και ήταν πελώρια, βρίσκονταν μισοβυθισμένη στο χώρο και κατεστραμμένη σέ ώρισμένα μέρη, άθικτη δέ σέ άλλα.

Σ' ένα νόημα πού έκανε ό 'Αχμετ βέης επεκράτησε βαθεία σιωπή. "Όλος ό κόσμος άφουγκραζόταν. 'Από μέσα άπ' τήν σφαίρα δέν άκουγόταν, τίποτα. 'Αρπάζοντας τήν σκαπάνη ενός στρατιώτου, ό 'Αχμετ βέης χτύπησε άπάνω στο μετάλλο με ρυθμικά χτυπήματα. Τίποτα όμως δέν του άποκρίθηκε.

—'Ο δόκτωρ άφισε νά περάσουν πέντε λεπτά και ξαναχτύπησε. Μάτια όμως.

—Κύριοι, είπε τότε δυνατά, αútή ή σφαίρα θάχη μιά πόρτα. Πρέπει νά βρούμε πού είναι και νά τήν άνοιξουμε...

('Η συνέχεια στο προεχές)

Η κωμωδία της αγάπης

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΔΟΣ Η. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Τά χείλια μου τρεμούλιασαν γιά μιά στιγμή. —Θά φύγης αύριο; ρώτησα. —Ναι, θά φύγω και δέν θά ξανάρθω.

—Μά γιατί, γιατί; —Γιά κάτι πού ξέρεις. Δέν θάπρεπε νά ρωτάς. Μά θά στο πώ, άφού τό θέλεις, γιά ύστερη φορά. Γιατί σ' αγαπώ και γιατί θά μού είναι άδύνατο νά σέ δω ν' άνήκεις σ' έναν άλλον. Γιατί άν μείνω έδω θά είμαι ύποχρεωμένος νάρχομαι σίτι σου τακτικά και νά χαίρομαι γιά τήν εύτυχία σου. Θά πρέπει νά βλέπω τή λάμψη τών ματιών σου, ν' άκούω τό χαρούμενο γέλιο σου, νά παρακολουθώ τά χάρδια και τ' άγκαλιάσματά σου...

—Σώπα. —Μέσ' από τά βάθη τής ψυχής μου άναπήδησε άγρια ή κραυγή. Όλη μου ή άγωνία τώσον ήμερών, όλος μου ό σπαραγμός κι' ή πίκρα κι' ή άπογοήτευση κλείστηκαν σέ μιά μονάχα λέξη.

—Σώπα. Με κύτταξε ξαφνιασμένος. Μά θάταν μεγάλο εκείνο πού διάβασε στά μάτια μου γιατί έσκυψε άμέσως τό κεφάλι, σέ θαμπωμένος άπό ένα δυνατό φως.

—Εύα. —Σώπα. Είπες λόγια πού δέν θάπρεπε νά τά πής έσύ. Μουδωσες τή μεγαλείτερι λύπη τής ζωής μου, έσύ πού λες πώς μ' αγαπάς. Είσαι κακός κι' είσαι πρόστυχος.

Τά λόγια πνίγηκαν στο λαιμό μου. —'Οχι, ήταν πολύ. Δέ μπορούσα πιά νά ύποφέρω. Είχα καταβάλει μεγάλη δύναμη γιά νά ύποκρίνομαι τώσον καιρό μ'ά τώρα όλη μου ή δύναμη έσπεψε μπροστά στην άγωνία τών ματιών του.

—Εύα!

Σιγά, πολύ σιγά, όπως κάνω σ' ένα παιδί πού φοβόμαστε μήπως ξαφνιαστεί, πέρασε τό χέρι του πάνω στά μαλλιά μου. 'Η φωνή του, σάν τραγούδι μακρινό έφτανε σ' αútια μου.

—Συγχώρησέ με. Μñν κλαίς. Μου κάνει τόσο κακό νά βλέπω τά δάκρυά σου. Δέν ήξερα πώς θά σέ πλήγωναν τά λόγια μου. Είμαι κακός κι' είμαι πρόστυχος. 'Εχεις δίκιο. Πές μου ό,τι θέλεις άκόμη. Βρίσε με, άν αύτό μπορεί νά σέ ξαλαφρώση. Θέλεις νά φύγω; Θέλεις νά μείνω γιά πάντα κοντά σου; Πές μου. Θά κάνω τό κάθε τι γιά σένα, φτάνει νά βλέπω τά μάτια σου γελαστά.

Κάτω από τό παρήγορο χάδι τής φωνής του τό κλάμμα μου έπανε σιγά-σιγά. "Όταν σήκωσα τό πρόσωπό μου σ' αύτόν δυό στερνά δάκρυα, κρεμασμένα στίς άκρες τών βλεφαριδών μου, τρεμούλιαζαν σάν στάλες δροσιάς πάνω στά πρώτα πράσινα χορτάκια τής άνοιξης.

—Γιατί τόσο δάκρυα, Εύα; Ποιός είναι ό μυστικός σου πόνος;

Τόν κύτταξα κατάματα. Πώς μαρτυρούσαν τήν άγάπη του τ' άνήσυχα μάτια του κι' ή έλαφρή τρεμούλα τής φωνής του. Με λά-

τρευε κι' έγώ, έγώ δέ μπορούσα νά του δώσω τήν παραμικρή χαρά. Γιά πρώτη φορά στή ζωή μου ένοιωθα μέσα μου τό άγριο έξέσπασμα τής επανάστασης. Τόσο καιρό τόν αγαπούσα κρυφά. Πάντα είχα μιάν έλπίδα. 'Αν δέν ήταν σέ θέση νά με παντρευτή, ίσως άργότερα νά μπορούσε. Μά τώρα όλα είχαν τελειώσει. Πάνω στην τουαλέττα μου βρισκόταν ένα δαχτυλίδι, μ' ένα ύπερχο μπριλάντι. Ήταν δώρο και τόχα δεχτή. Και δέν μπορούσα νά πάρω τό λόγο μου πίσω. Γιατί ήμουν μιά φτωχούλα, δίχως προίκα κι' ό γάμος αύτός θάσιαχνε πολλά πράγματα.

—Πές μου κάτι, Εύα. Καλό ή κακό φτάνει ν' άκούσω τή φωνή σου.

—'Οχι, δέν έπρεπε νά μιλήσω. 'Αν άνοιγα τό στόμα μου δέ θά μπορούσα νά κρατηθώ. 'Αν μιλούσα θάλεγα τήν αλήθεια. Είχα πολύ ύποφέρει και δέ θά μπορούσα νά στα-

—Σώπα. Είπες λόγια πού δέν θάπρεπε νά τά πής έσύ...

ματήσω τή θύελλα πού έβραζε μέσα μου. —Είσαι άκόμη, θυμωμένη; Νά φύγω; —Μείνε.

'Η λογική και ό ύπολογισμός έσβυσαν τήν πικρή τούτην ώρα. 'Αν μούφευγε δέ θά τόν ξανάβλεπα. Και θάφευγε χωρίς νάχω τήν εύτυχία νά δω μέσα στά μάτια του τή χαρά πού γεννιέται από τήν ανταπόδοση τής άγάπης. Θάφευγε και θάμενε όλόμνη με τίς τύψεις και τή θλίψη μου... Κι' έγώ, πού είμαι άνίκανη νά βλέπω ένα μυρμήγκι, θάκανα τή δυστυχία του ανθρώπου πού αγαπούσα στόν κόσμο, περισσότερο.

—Μείνε, Κόστω.

Είχα δάλει όση γλώσσα μπορούσα στόν ήχο τής φωνής μου. Φαίνεταν πώς και τά μάτια μου μαρτυρούσαν τό μυστικό μου γιατί είδα στά δικά του τή λάμψη τής χαράς.

—Τά μάτια σου δέν είναι πιά άδιάφορα Εύα. Τί πρέπει νά πιστέψω;

—Νά πιστέψης αύτό πού βλέπεις.

Ψιθυριστά έφέρυγε από τά χείλη μου ή όμολογία. Τόν αγαπούσα και δέ μ' ένοιαζε άν τό καταλάβαινε. Λαχταρούσα ν' άκούσω έρωτόλογο πού θάβρισαν άπήχηση στην καρδιά μου. Προχώρησε με τά χέρια άπλω-

μένα, μñ τολμώντας νά πιστέψη άκόμα. 'Η άποκάλυψή μου ήταν άναπάντεχη και ή χαρά τόν έτάλιζε σά δυνατό κρασί. Με δέχτηκε στην άγκαλιά του. Τά χείλη του τρυφερά κι' έρωτευμένα, περνούσαν έλαφρά πάνω στο μέτωπο και στά μαλλιά μου. Μά όταν άναζήτησε τό στόμα μου ή φωνή μου έσχισε τήν ήσυχία, σάν κραυγή πληγωμένου πουλιού:

—'Οχι.

Είχα συνέλθει. Και ύπελόγισα. 'Η έξομολόγησή μου μ' έδενε μαζί του κι' έγώ δέν ήμουν πιά έλεύθερη. 'Η οικογένειά μου περίμενε πολλά από τό γάμο μου. Κάποιος έπρεπε νά είναι τό θύμα. Και προσφερόμουν όλόψυχα στην θυσία. Γιατί ό πατέρας βρισκόταν δίχως δυολειά, γιατί ή μητέρα είχε άνάγκη από γιανιρικά κι' ό άδελφούλης έπρεπε νά τελειώσει τίς σπουδές του.

—'Οχι.

Τά χείλη μου δέ θά γνώριζαν ποτέ τήν γλώσσα του φιλιού του. 'Η σάρκα μου δέν θά φρενιάζε ποτέ κάτω από τά χάρδια του.

—Εύα γιατί τρώξεις τόσο; Δέν είναι κακό αύτό πού ζήτησα. 'Αφού μ' αγαπάς.

—'Οχι.

—'Η κίνησή σου δέν είναι άπλή κίνηση ντροπής. Κάτι άλλο τρέχει. Δέν μπορώ νά καταλάβω...

Κάτι άλλο συνέβαινε, τόχε μαντέψει. Δέ μπορούσα νά του πώ πως άρνιόμουν τή χαρά τής άγάπης του γιατί άν δοκιμάζα τό φιλή του, δέ θ' άνηκα πιά στόν έαυτό μου.

Και σιγανή σάν ήχος πένθιμης καμπάνας, άκούστηκαν ή φωνή μου:

—Δέ σ' αγαπώ.

—Τότε γιατί μ' άφησες νά τό πιστέψω;

—'Εσκυψα τό κεφάλι. Τί νάλεγα.

—Μά μίλησε λοιπόν!

Σήκωσα τά μάτια. Και ξαφνικά άνασκήτησα. Τό βλέμμα μου είχε πέσει στόν άπέναντι τοίχο. Ήταν τό ήμερολόγιο και έδειχνε: «1 'Απριλίου». Είχα τή δικαιολογία πού ζητούσα. Τό γέλιο μου άντήχησε δυνατό, ένθερμιστικό, ψεύτικο.

—Γιατί σ' έκανα νά τό πιστέψης; Μά κύτταξε τό ήμερολόγιο, αγαπητέ μου. Σκέφτηκα πώς θά μπορούσα νάλεγα ένα μικρό ψέμμα.

—Τό ήμερολόγιο λέει «1 'Απριλίου». Εύα, πότε μού είπες ψέμματα; Πίν, πού τά μάτια σου έλαμπαν μόνο γιά μένα, ή τώρα;

—Τί άστειος πού είσαι! Μά είναι ποτέ δυνατόν νά σ' αγαπώ έγώ; Μιά κοπέλλα σχεδόν άρραβωνιασμένη;

—Και είσαι έρωτευμένη με κείνον πού θά παντρευτής;

—Ναι.

—'Ελεγα ψέμματα στή σειρά. Σήμερα ήταν Πρωτοπριλιά και μπορούσα νά τό κάνω χωρίς νάχω βάρος στή συνείδησή μου.

—Φύγε λοιπόν. Τί άλλο περιμένεις;

Νεοελληνική Λογοτεχνία

«ΓΡΑΜΜΑ»

Άγαπημένε... Ό, πώς κυλούν θερμά τα δάκρυά μου, και πόσο πένθιμ' άντηχεί το λυγμικό μου κλάμμα, καθώς μονάχη βρίσκομαι στην κρύα κάμαρά μου, και γράφω τούτο το μικρό, το θλιβερό μου γράμμα...

Φοιχτός πολύ ό χωρισμός, κι' άμέτρητοι οί πόνοι... Θέριεψ' έντός μου ό καϋμός πού μ' έξωσε τά στήθη, και καθώς είμαι τώρα πιά παντέρημη και μόνη, ή άγάπη μας μού φαίνεται σά νάταν παραμύθι...

Κι' όμως, θυμούμαι τά τρελλά του έρωτά μας βράδυα, και τό στερνό σου τό φιλή πού μοΐδωσες με θέρη... Μ' αλλοίμονο! Μέσα σ' αυτή την κάμαρα την άδεια, τά ζω σάν ξένη όλότελα, δυστυχισμένη κι, έρημη...

Άγαπημένε... Ό, πώς κυλούν θερμά τά δάκρυά μου, και πόσο πένθιμ' άντηχεί το λυγμικό μου κλάμμα, καθώς μονάχη βρίσκομαι στην κρύα κάμαρά μου, και γράφω τούτο το μικρό, το θλιβερό μου γράμμα...

ΑΚΡΙΒΗ ΡΑΚΚΑ

κόμη:

Έφυγε. Δεν έκλαψα. Δεν έπρεπε τά μάτια μου νάνα θολά. Σε λίγο θάρχόταν ό άλλος. Πέρασα τό δαχτυλίδι στό χέρι μου και τό πομπόν της πούδρας στά μάγουλά μου. Κι' ό άλλος ήρθε. Έπеса στην άγκαλιά του κι' αναήτησα τό φιλή του. Με κύταξε χαφνιασμένος. Ήταν κάτι πού δεν τό περίμενε.

—Μικρή μου, Εύα. Μ' αγαπάς; λοιπόν λγάκι;

Δέν τόν κύτταξα. Μά ή φωνή μου ήταν σταθερή όταν είπα.

—Σ' αγαπώ πολύ, πολύ.

Ναί, μπορούσα νά πώ άκόμη ένα ψέμμα, σήμερα πού ήταν Πρωταπριλιά. Μπορούσα νά τό πώ γιά την εύτυχία μερικών ανθρώπων πού αγαπούσα...

ΗΡΩ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΡΑ

Τό καράβι μ' έρριξε, σ' έναν άγριο τόπο βράχια όλοτοίγυρα (με μεγάλο κόπο έκρατήθηκα).

Άλλο άπ' τ' άγρια κύματα γύρω μου δεν μα τρανή μέσ' στην καρδιά έλαμψε μιιά έλπίδα

όταν σέ θυμήθηκα...

ΤΑΚΗΣ ΚΟΥΡΙΩΤΗΣ

■ ■

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

Πολλά λουλούδια στη γιορτή μου. Μπούνέτα από δροσερά τριαντάφυλλα λευκά, ρόζ, και κρενά, χνουδωτά σά βελουδένια.

Μεγαλόπρεπα καλάθια, με ξωτικούς συνδυασμούς, από παράξενες πρασινάδες και σπάνια φυτά πού δεν ξέρω ούτε τ' όνομά τους. Πανεράκια με διπλές άσπροκίτρινες σπέντζες. Κέρινοι λιγνόκορμοι ύακινθοι, σέ πολύτιμα κρύσταλλα. Άγκαλιές από ζουμπούλια και μιμόζες κι' άλλα χίλιων λογίων λουλούδια είναι σωριασμένα παντού. Μαζί μ' αυτά, ένα φτωχό μασάκι, με λιγοστούς μενεξέδες στέκει παράμερα σέ μιιά γωνιά.

Απάνω του δεν έχει κανένα όνομα, κανένα ξεχωριστό γνώρισμα κι' όμως ξέρω καλά πώς μου τό στέλνεις έσύ, αγαπημένε μου. Άγαπώ τά λουλούδια, μά λατρεύω τούς μενεξέδες, γιατί βρίσκω πώς σου μοιάζουν, πώς έχουν κάτι άπ' τό σοβαρό και θλιμμένο σου ύφος. Δειλοί και σκεφτικοί, έχουν πάντα σκυμμένο τό μελαγχολικό τους κεφάλι, όπως έσύ, καλέ μου.

Πού νά βάλω τούς μενεξέδες μου; Θα ήθελα νά τούς σφίξω, με λαχύρα στό στήθος, αλλά θά πέθαιναν πολλή γρήγορα κι' εγώ θέλω νά ζήσουν. Νά ζήσουν όσο τό δυνατό περισσότερο! Οί σάλες είναι κατάφορτες άπ'ό άνθη. Οί γωνιές, τό τραπέζι, τό πιάνο, οί ζαρντινιέρες, τά βάα, όλα είναι άνθισμένα.

—Πού νά βάλω τούς μενεξέδες μου;

Είναι τόσο μικροί, τόσο λίγοι, τόσο πολυτίμοι γιά μένα, πού φοβάμαι μή χαθούν στη θάλασσα αυτή τών λουλουδιών. Όχι, δεν θά βάλω τούς αγαπημένους μου μενεξέδες, σ' άκριβά κρύσταλλα τών πολυφωτων σαλονιών μου. Θα τούς κρύψω στη μοναχική μου καμαρούλα μακριά άπ' τό θόρυβο και τις επιδείξεις. Θα τούς άκουμπήσω άπαλά, σ' ένα παληό χαλκοματένιο βαζάκι, στυλισμένο με άνάγλυφες προτομές, και θά ντε ρόζ μικροσκοπικό και κομψό μου γραφείο. Έκει στό υποβλητικό μισόφωτο πού δίνουν οί βαρειές κουρτίνες, στη μοναξιά και στη σιωπή, περιτοιχισμένοι μόνον από τ' άπλά και χαριτωμένα κοριτσίστικα πραγματάκια μου, θά βρεθούν στό στοιχείο τους. Θ' άναπνεύσουν έλεύθερα κι' ή μυρωμένη άναπνοή τους θά χυθή παντού και θ' άρωματίση τόν άέρα. Κι' όταν άποκαμωμένη άπ' την κόρσωση και ζαλισμένη άπ' τόν κόσμο έλθω νά γείρω λίγο γιά νά έαποστασω, θά ρουφήξω με ήδονή τόν άρωματισμένο άέρα και θά κοιμηθώ βαρειά βαρειά, νομίζοντας πώς νοιώθω αιμά μου την καυτή, υνριαμένη άνάσα σου.

ΒΙΟΛΑ ΜΑΜΜΟΛΑ

ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ

Ή φαντασία μου σέρνεται στη θάλασσα τη γαλανή πού κάποιο σκούρο απόβραδο σέ πήρε άπό καί περιμένο ένα πανι μέσα άπ' την άχνα γιά νά σέ φέρη σύντροφο πάλι στη μοναξιά μου.

Μά ήταν γραφτό άπ' την τύχη μας, πού είναι γιά μās τόσο σκληρή, νά χωριστούμε και νά πās πολλή μακριά κι' άλλοι μου τό χωρισμό σου νά βαστά τώρα ή καρδιά μου δεν μπορεί κι' άσκοπα νοιώθω νά κυλά, κι' άδέξια ή ζωή μου.

Κι' όλο προσμένο όλημερίς και καρτερώ γιατί πονώ και περιμένο νά φανή στην άκρη ένα καράβι πού θά σέ φέρη στό νησί κάποιο φλογάτο δειλινό γιά νά μου σβύσης τη φωτιά πού τώρα έντός μου ανάβει...

ΔΡΟΣΟΣ ΚΑΡΑΒΑΣ

■ ■

ΦΟΒΗΘΗΚΕΣ

Κι' ήρθες κείνο τό βράδυ, έπειτα από τό έπεισόδιο πού μās είχε χωρίσει και μου ζήτησες νά σου δώσω πίσω τά γράμματά σου, πού τόσα όνειρα περιείλιανε.

Στάδωσα και σ'ό μ' άπονιά τάσκιες, χωρίς νά ξέρης πώς μαζί μ' αυτά μούσχιες και την καρδιά.

Σάν είδες όμως τά κομμάτια τους νά σκορπίζονε δε βάστηξες και δάκρυα πλημμυρίσανε τά μάτια σου κι' έπεςες στην άγκαλιά μου.

Έκλάψαμα μαζί τά σκορπισμένα μας όνειρα. Έκλάψαμα πολύ. Πόσην ώρα δεν ξέρω. Μά σάν ήρθε ή ώρα νά φύγης μου ύποσχέθηκες πώς θά ξανάρθης.

Όμως δεν ήρθες πιά. Μούπες ψέμματα. Και τά γράμματά τ' άσκιες γιατί φοβήθηκαν. Ναί, φοβήθηκαν μήπως τά χρησιμοποιήσω, άν δεν ξανάρθης.

Τί κουτή σκέψη!

Έτσι νόμισες; Πώς θά φανερώσω σ' άλλον, ότι σ' αγαπώ;

Μά όχι. Όχι, δεν θά τ'άκανα ποτέ αυτό. Την άγάπη μας την θέλω μυστική. Την θέλω μόνοι μας νά την έχουμε.

Μά, κι' άν έσκιες τά γράμματά, μη νομίσης πώς δεν έχω άποδείξεις της άγάπης σου.

Τά σημάδια τών χειλιών σου έχουν μείνει γιά πάντα στό πρόσωπό μου. Και ή θέρη των φιλιών σου άκόμη με καίει.

Μή φοβάσαι όμως. Δεν θά τά δείξω σέ κανέναν. Είναι τά μόνα πράγματα πού μου άφησες και θέλω νά τά χαίρωμαι μόνε μου.

ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΓΙΤΗΣ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιιά μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε τό όνομά σας και τη διεύθυνσή σας γιά την ύπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεσθε σέ παλαιότερες άπαντήσεις νά σημειώνετε πάντοτε τόν αριθμό του φύλλου, γιά τό όποιο μās γράφατε.

Δ. Νά μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυό ποιήματα.

Όσοι στείλουν περισσότερα από όσα δριζούμε νά έχουν ύπ' όψει τους ότι θά διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυό ποιήματα και τά άλλα θά σχίζονται.

Ε. Νά μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας άν δεν λάβετε άπάντηση σ' εκείνη πού έχετε στείλει, γιατί δεν θά ληφθ' ύπ' όψει. Νά σημειώνετε σέ κάθε καινούργια άποστολή πότε έλάβατε άπάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. Ός γνωστόν, ή «Έβδομος» κρίνει τά έργα τών άναγνωστών της και δημοσιεύει τά έγκρινόμενα χωρίς καμιά χρηματική άμοιβή.

Γιώργον Γεραλήν. Έγκρίνονται. Αλτ'ιν Θέριον. Οί στίχοι σας έχουν ιερικά προτερήματα και περισσότερα έλαττώματα. Πάντως θέλουν πολύ δούλεμα άκόμη γιά νά γίνουν δημοσιεύσιμοι. Γιά τά καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Άλέκον Άϊώτην. Πολύ στεγνά γραμμένο σάν σχολική έκθεση. Κι' ή γλώσσα πού μεταχειρίζεσθε όχι στρωτή. Κώσταν Καλυβίτην. Ός γράψιμο αρκετά καλό, μά τό θέμα του φοβερά κοινότοπο και χλιογραμμένο. Νίκον Μαργίτην. Μέτριο τό «Κάποιες καμπάνες». Γιά την τελευταία σας έρώτηση σās άπαντούμε: «ναί». Ροβέρτον. Γιά τά καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Δυστυχώς σās λείπει ή στοιχειώδης μόρφωση πού άπαιτείται γιά νά γραφ' ένα λογοτέχνημα. Δημοσιεύουμε έδώ τις πρώτες φράσεις του πεζού σας γιά νά τό ήπτε και μόνος σας:

Θυμάσαι τη βραδυά πού γνωριστήκαμ'ι τη ώραίος καιρός πού είταν. Τη όλοκάθαρος ούρανόσ. Τη ώραίο φεγγάρι. Πόσα όνειρα δεν φτιάξαμ'ι στην ώραία κείνη βραδυά. Πόσους όρκους άφωσιώσεως και λατρείας δεν κάναμ'ι με μόνους μάρτυρας τ' άστέρια και είμωνα τόσο περίφανος γι' αυτό. Είχα γίνει τόσο άλλιώτικος. Γιά θυμίσου χυρή ήμουνά όλο χαρά και ή μόνη μου σκέψις ήσουν' σύ.

Άντ. Παπαντωνόπουλον. Και πάλι δε διορθώθηκε όπως έπρεπε τό «Σταμάτα ν' αγαπάς». Κρατούμε όμως τό «Ποιός χτυπά» πού είναι καλλίτερο και θά δημοσιευθ'ι με τη σειρά του. Ίωάννην Τσέπερην. Σās εύχόμαστε περαστικά και σās εύχαριστούμε γιά τά καλά σας λόγια. Δυστυχώς τό ποιήμά σας πολύ πρωτόλειο και άτεχνο.

Πέτρον Άθηναϊον. Άρκετά καλογραμμένο τό «Ρεπορτάζ». Τό θέμα του όμως μάλλον άνατάλλο γιά περιοδικό. Θα ταίριαζε ίσως περισσότερο σ' έφημερίδα. Στείλτε μας τίποτα συντομώτερο άν έχετε. Άγνωστον Π. Γ. Φοβερά κοινότοπο τό διήγημά σας. Ξεχωρίζουν μονάχα δυό-τρεις φράσεις πολύ καλές. Ν. Παπακώσταν. Και πάλι δεν είναι δημοσιεύσιμο τό πεζό σας. Τού λείπει έντελώς ή δράση, ή πλο-

«Έβδομος»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρά 15, Άθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Άμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Ο διάλογος πρίν από τόν περίπατο.

Ναί, αγαπητέ μου φίλε, και όμως ήσυχασα...
"Άλλοτε τό δέρμα μου ήτο τεντωμένο και έγυάλιζε, σάν νά τοϋ είχα περάσει ειδικό βερνίκι. Φύσει λιπαρόν, δεν ήδύνατο νά συγκρατήση την πούδρα και δεν έκαμα άλλο από τοϋ νά πουδράρωμαι συνεχώς.
Σήμερα όμως πού χρησιμοποιώ την πούδρα ΡΕΑ, κατεσκευασμένη με ύλικά τά όποια, όχι μόνον δεν προκαλούν γυαλάδα, αλλά σχηματίζουν στό δέρμα μιάν επιφάνεια ματ, έχω πιά ήσυχάσει. Καμιά άλλη πούδρα έως σήμερα δεν μού έδωκε τά καλά αποτελέσματα της πούδρας ΡΕΑ.

Η πούδρα ΡΕΑ, προϊόν της Άρωματοποιίας Cana,

εϋρίσκεται εις 9 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται

εις όλα τά καλά Καταστήματα.

σεμτικό διδρῶμα γὰ νὰ γίνονιν δημοσιεύσιμα. Θάπρεπε κυρίως ν' ἀντικαταστήσετε μερικὲς κακὲς λέξεις: «γκριζάδα, στὰ πολλὰ κ.τ.λ.». Μαρίκαν Καρώνη. Πολὺ κοινότοπο. Διαλέξτε κανένα πρωτοπώτερο θέμα. Γιῶργον Περιστερήν. Δουλεύετε περισσότερο τὸν στίχον σας. Σὲ ὠρισμένα μέρη σκοντάφτει τόσο στὸ μέτρο πὺν καταστρέφει ὅλο τὸ ποίημα. Προηγούμενά σας δὲν θὰ ἐλήφθησαν ἀφοῦ δὲν σὰς ἀπάντησαμε. Μαίρην Πύλα. Οὔτε τὸ τελευταῖο σας μᾶς ικανοποίησε δυστυχῶς. Θάταν προτιμότερο νὰ περιορισθῆτε στὸ διάβασμα πρὸς τὸ παρόν. Ἀνυπόγραφον. Πολὺ κακογραμμένο τὸ «Γιὰ ν' ἀγαπᾷ κανεῖς». Διαβάστε, διαβάστε. Μελαγχολικόν. Δὲν ἐπέτυχε ἡ διασκευή. Οὔτε τὸ «Θάρσω» καλόν. Κωραστική ἐπανάληψη τῶν ἰδίων λέξεων χωρὶς κανένα βαθύτερο νόημα. Μὴν διάξεστε καὶ μὴν πολυγράφετε. Γερμ. Α. Βλαστόν. Δυό-τρὲς φράσεις καλοῦται, στὸ σύνολο ὅμως ὑστερεῖ. Τάσσον Λεῖβαδίτην. Καλὴ ἢ «Πόλη» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά της. Ντόραν Λοῖζέτη. Τὰ ποιήματά σας εἶναι τόσο στρυφνὰ καὶ ἐξεζητημένα πὺν καταντοῦν ἀσυνάρτητα. Ἐντὺς αὐτοῦ εἶναι καὶ πολὺ ἀνεύρη. Δημοσιεύουμε ἐδὼ τὸ ποίημά σας «Βράδυςμα» γιὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε καὶ μόνι σας:

Στὰ μυστικὰ ἢ πολυτεία παλεύει
τ' ἀδιάφανα παλάτια νὰ κλεισθῇ.

Χιλιάδες ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἶχον συνηθιστὴν τὸ νερό στὰ μαλλιά των, χρησιμοποιοῦν τὴν τὴν **Pétrole Cana**. Ξεύρουν, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν ἔμπορεῖ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν πιτυρίδα, τὴν πτώσιν τῶν μαλλίων, τὴν φαγούρα τῆς κεφαλῆς τόσο ταχέως καὶ διαρκῶς. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ διατηρήσετε τὰ μαλλιά σας, χρησιμοποιήσατε τὸ **Pétrole Cana** κάθε πρωὶ ἀντὶ τοῦ κοινοῦ νεροῦ. Ἐπιθέσατε ὀλίγη ποσότητα καὶ τρίψατε καλῶς τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς. Χρησιμοποιήσατε τὸ τακτικὰ καὶ θὰ διαπιστώσετε ἀμέσως τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματά του εἰς τὰ μαλλιά σας. Τὸ **Pétrole Cana** εἶναι προϊόν τῆς Ἀρώματοποιίας **Cana**, ἡ ὁποία τόσα καλὰ μέχρι σήμερον προϊόντα σὰς ἔχει παροῦσιάζει.

Ἀπλῶς κόσμος, ἕνα χάος μένει Ὁμιλοσκοπία καὶ ἀντικαταστήστε. Κάτω ἀπὸ θόλους τ' ἀγρίμια σκοῦν ἀντίματ' ἀπ' τῆς μέρας τῆς βουλῆς. Σὲ ρίχνει ἀπὸ πλοῦ κατὰ τὸ χῶμα λάφυρο πῖσος τῆς μιᾶς καταιγίδος. Μὴ «Παραδίνουμαι!» τότε φωνάζει καὶ παλὰ ἀνθῶνα καὶ τρυφερά στὴ δύση σου μετὰ λαύρα κήφης γιὰ μιὰ ἀστραπὴ ἡλίου βασιλῆα.

Χριστίναν Β. Ὑπερβολικὰ παιδίστικο τὸ πεζὸ σας καὶ ὄχι στρωτὰ γραμμένο. Διαβάστε πρὸς τὸ παρόν. Ἀγνοοῦμε δυστυχῶς ἂν ἡ στῆς Ἀλῆς Φήλιν ἔξεραι ἑλληνικά, τὸ πιθανότερο ὅμως εἶναι ὅτι δὲν ἔξεραι. Ν. Κάτς. Πολὺ στεγνὰ γραμμένο καὶ ἀπειρες φλυαρίες καὶ ἐπαναλήψεις τῶν ἰδίων ἐκφράσεων. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

**ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ**
I. M. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἄκτινων RONTGEN
Βούλγαρη 9 Τηλ. 25-125

ΝΟΪΟΣ

ὅλα τὰ ἀρώματα:
εὐρωπαϊκὰ καὶ χῶμα

**ΜΟΝΟΝ ΓΙΑ
8
ΜΕΡΕΣ**

Εἰς τιμὰς πρωτοφανεῖς
Ἐπίσης: κουμπιά, κλίπς, κάλτσες
καὶ ὅλα τὰ γυναικεῖα ἀξεσουάρ
τελευταίας μόδας.
Ἐπισκεφθῆτε μας
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 17 γ.

Διατηρήσατε τὴν ὁμορφίαν σας.

CREME SIMON

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58
ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ
ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

**Μπορείτε καὶ σὲ
νὰ ἀποκτήσετε
ΧΡΩΜΑ
ΘΕΛΚΤΙΚΟΝ**

**Νέον μυστικὸν τῆς
πούδρας πὺν χαρίζει
θαμπὴ ἀπόχρωση
τῆς μόδας**

Ὅλοι αἱ κομψαὶ Ἑλληνίδες ἔχουν χῶμα ὡραίας θαμπῆς ἀποχρώσεως. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἡδραν τὸν τρόπον νὰ ἀποκτήσουν ἐπιδερμίδα μετελῆσαν θαμπάδα, ἀπληλαγμένη ἀπὸ γυαλάδες ὅλην τὴν ἡμέρα. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ συνίσταται εἰς μίαν νέαν βραβευμένην μεθόδον Τοκαλόν, μετὰ τὴν ὅριαν **MOUSSE DE CREME** ἀναμιγνύεται σὲ λεπτοτάτη πούδρα περασμένη ἀπὸ τρία μετὰλλινα φίλτρα. Γι' αὐτὸ ἡ πούδρα Τοκαλόν κρατᾷ πέντε φορὲς περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλῃ πούδρα. Δὲν ἀφίνει κανένα ἱχνος γυαλάδας εἰς τὸ πρόσωπο ἢ τὴν μύτη, ἀκόμη καὶ ὅταν χορεύετε σὲ ὑπερθερμασμένη αἰθούσα ἢ βγαίνετε μετὰ βροχὴ ἢ ἄνεμο. Ἡ **MOUSSE DE CREME** ἐμποδίζει τὴν πούδρα Τοκαλόν ν' ἀποξηρᾷ τὰς ἐλαϊώδεις φυσικὰς ἐκκρίσεις τῆς ἐπιδερμίδος, ὅπως τὸ κάνουν οἱ κοινὲς πούδρες πὺν καθιστοῦν τὴν ἐπιδερμίδα ξηρὰ καὶ χοντροειδῆ. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἔχετε θαυμάσιο καὶ θελκτικὸν χῶμα, στὸ ὅποιο κανένας ἀνδρὺς δὲν ἀντιστέκεται, ἀγοράσατε σήμερον ἕνα κουτὶ πούδρα Τοκαλόν. Διαπιστώσατε πὺν διαφέρει ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὰς ἄλλας πούδρας, διότι ἡ **MOUSSE DE CREME** εἶναι μυστικὸ ἀποκλειστικὸν τῆς πούδρας Τοκαλόν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος
Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ
Πραετέλου 42 Ἀθῆναι

**ΑΔΑΦΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΔΟΡΑΣ**

Οἱ ἀπάντησεις μου γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40).

Ἑλλήν Βαρό. Τὸ γράμμα σας με συνενένησε πολὺ. Γι' αὐτὸ, κατ' ἐξίτησιν, θὰ δημοσιεύσωμε εὐχαρίστως στὴν «Ἑβδομάδα» τὴν ἀγγελίαν πὺν γράφετε, ἀπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ δημοσιεύσωμε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνση τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ οἱ ἐνδιαφερόμενοι φιλόφθοροι τὴν κατάστασιν των καὶ νὰ δίδουν ἀπ' εὐθείας τὰς εἰσφοράς. Ἐστὶ θ' ἀποφύγῃ καὶ τὸ περιοδικὸν ὠρισμένης παρεξήγησις.

Μνιδόν. Μπορεῖτε νὰ προσφέρετε κουφέτα εἰς τοὺς ἐρχομένους νὰ σὰς συγχαροῦν, ἀλλὰ νὰ μὴ στείλετε. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄλλην ἐρώτησιν σας, σὰς παραπέμπω στὰ γυμνάσια τοῦ 441 φύλλου τῆς «Ἑβδομάδος». Μετὰ δὲ τὰς ἀσκήσεις αὐτὰς, κάνετε μασσάζ με **Baume de Fioravanti**.

Καλὴν μετῆρα Καλλιθέα. Σπιθούρια ἀπὸ σπιθούρια ἔχουν διαφορά, γι' αὐτὸ θὰ σὰς συμβούλευα νὰ πάρετε τὸ κοριτσάκι σας καὶ νὰ πάτε στὸν κ. Λαδᾶ, πὺν ἀφοῦ τὸ ἔξετάσῃ ἀπολύτως δωρεάν, θὰ σὰς συμβούλευσῃ ὅτι πρέπει. Δέχεται Σόλωνος 40. 11-1 καὶ 5½-7½. Κυριακὲς 10-12.

Ἐρατῶ. Στρατῶνι Χαλκιδικῆς. Τὸ ἐπώνυμόν σας δὲν εἶναι καθαρογεγραμμένο καὶ γι' αὐτὸ δὲν σὰς ἀπήντησε ὁ κ. Λαδᾶς. Μήπως τοῦ ἐδώσατε ἄλλο ὄνομα ὅταν σὰς ἐξήτασε προσωπικῶς, γιὰ μὲ τὸ ὑποτιθέμενο ὄνομα δὲν εἶναι ἐξήτασις ἐξετάσεων καὶ συνεπῶς δὲν ἔξεραι καὶ τί σὰς εἶχε συστήσει. Γράψτε του τὸ ταχύτερον μετὰ τὰς λεπτομέρειας καὶ θὰ σὰς ἀπάντησῃ ἀμέσως. Γιὰ ἰδιαίτερα ἀπάντησιν δαχ. 100.

Μάτερ Ντολροζα. Μοῦ γράφετε ὅλα τὰ ἄλλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπουδαιότερον δηλαδὴ ποιότητα τοῦ δερματος, εἶναι λιπαρὸ ἢ ξηρό, με σπυράκια, ρυτίδες κ.τ.λ. Εἶναι κατωκτὴ στὴν ῥύτι; Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ξέρω γιὰ νὰ σὰς ἀπάντησω ἀμέσως. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα στὸ ὑπ' ἀρ. 441 φύλλον καὶ στὴ γυναικεῖα σελίδα ἔχω γράψῃ σχετικῶς καὶ με εἰσόνες τῶν γυναικῶν πὺν χρειάζονται. Φθάνει νὰ ἐφαρμοσθῇ καλὰ καὶ θὰ ἴδῃ μεγάλη βελτίωση. Ἀνοξιδάτικο μπουμπούκι.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Βεβαίως πρέπει νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν κινήσει καὶ τὸ μαλακὸ πάντως μασσάζ. Γιὰ τοὺς γοφούς συμμορφωθῆτε μετὰ τὰς ἀσκήσεις πὺν ἀναφέρω στὸ ὑπ' ἀρ. 441 φύλλον. Γιὰ τὰ μπράτσα ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ με **Baume de Fioravanti**.

Μάτα Χάρι. Ἀν θέλετε ὑπάρχει τρόπος νὰ γίνετε ἀπὸ μελαγχρινὴ λευκὴ. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ. Θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν ἰδίαν θεραπεία, ν' ἀποφεύγετε δὲ τὰ ζεστά νερά, νὰ πλύνετε πάντοτε με κρύα. Ἦταν φυσικὸ νὰ ἦτε κίχλας βελτίωση σιγά-σιγά δὲ θὰ φανῇ ἀκόμη περισσότερον ἡ βελτίωση. Πομάδα μεταχειρισθῆτε τὴν ἑξῆς:

Eau de roses	25	gr
Suc bulbe de lis	5	»
Cire blanche	7	»
Teint. de benjoin	2,50	»
Alun pulvérisé	1,50	»

Ἡ κρέμα Χαρὲν Βάν Χ. Λίττον (Στιδὸν 13).

Ζοζεφίν Θεοφάνη. Ἀμα τὸ δερμα μαλακώσει θὰ ὑποχωρήσουν καὶ οἱ ρυτίδες τῶν ματιῶν ἀρκετὰ. Νὰ πλύνετε μόνον με χλιαρὸ νερό. Ν' ἀποφεύγετε τὸ κρύο καὶ τὸ σποῦνι. Προῖ καὶ βράδυ ἀφοῦ πλυνθῆτε με χλιαρὸ νερό καὶ σκουπισθῆτε, τότε κάνετε λίγο πολὺ ἀραιὸν χαμομηλόνερο, στὸ χῶμα ἀνοικτῆς ρετοῖνας, καὶ μ' ἕνα βαμβάκι περνᾷτε ὅλο τὸ πρόσωπο, ἀφήνοντας νὰ στεγνώσῃ μόνον τὸν. Πομάδα τέσσερις βραδυνὲς τὴν ἑβδομάδα ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω κούρα καὶ πὺν τῆς πούδρας τὴν ἰδίαν. Ἀπὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἀσπράδι αὐγοῦ καὶ μετὰ 10 λεπτὰ ἀφαιρῆτε μετὰ βαμβάκι καὶ ζεστὸ νερό. Μετὰ ἐνῆμισι μῆνα ξαναγράψτε.

Huile d' amandes	25	gr.
Cire blanche	5	»
Blauc de baleine	5	»
Eau de roses	1	»
Teint. de benjoin	3	»
Teint. d' ambre	1	»

Πράσινα μάτια-Βέρροια. Δὲν μοῦ γράφετε τὴν σύστασιν τῆς ἐπιδερμίδος σας δηλαδὴ ἂν εἶναι ξηρὰ ἢ λιπαρὰ. Πὺν θέλετε νὰ σὰς συμβουλευσῶ, στὴν τυχὴ; Γράψτε μου καὶ θὰ σὰς προτιμήσω στὴν ἀπάντησιν.

Πονεμένη μικροῦλα Λεύκα. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας γιὰ τὴν «Ἑβδομάδα», καὶ γιὰ τὸ ἔηλο σας γιὰ τὴν διάδοσίν της. Νὰ μὴ φοβάσῃτε τὰ χλιαρὰ νερά. Τὰ λέπια πὺν παρουσιάζονται

Διὰ σὰς, εὐγενῆς Κυρία!

Επιτυχάνετε Ὑγιᾶ, νεανικὴν καὶ ὡραῖαν χροιάν, ἐὰν τρίβετε τὸ δέρμα σας

με Κρέμαν NIVEA

Ἡ NIVEA εὐνοεῖ τὴν δημιουργίαν τοῦ χρωματισμοῦ «PIGMENTS», ὅστις δίδει εἰς τὸ δέρμα τὸν τόσο πολὺτιμον ὡραῖον ζωηρὸν τόνον. Αὕτη καθιστᾷ τὸ δέρμα λεῖον καὶ ἀνευ ρυτίδων καὶ ἐπαυξάνει τὴν ἀντοχὴν τοῦ ἐναντίου τῶν βλαβερῶν ἐπιδράσεων.

άμεσως σάν λειχήνες, είναι το κατεστραμμένο μέρος της επιδερμίδος. Να ακολουθήσετε επαρκώς για 45 ημέρες τη κούρα που γράφω παραπάνω στη «Ζοζεφίνα Θεσ)νίκη» και μετά μου ξαναγράφετε. Αν θέλετε πάλι όπως μου γράφετε να επισκεφθώ τον κ. Λαδά, θα σας δεχθώ δωρεάν, όταν του πητέ το ψευδώνυμό σας. Του έχω μιλήσει ήδη για σας.

Μαρίτσα Νικολ. Βόλον. Έφ' όσον δεν μου γράφετε τη σύσταση του δέρματός σας, αδυνατώ να σας συμβουλευσω. Προκειμένου μάλιστα περί φαρμάκου για την εξάλειψη των πανάδων, που θα σας κάνει κακό μάλλον αν η σύσταση του δέρματος δεν είναι ανάλογος μ' αυτό. Όποτε ξαναγράψτε και θα σας προτιμήσω.

Μαριέττα Κυπαρισσία. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς είναι δυνατό αφού το δέρμα σας είναι άγριο, με δροσίλες και φαγούρα και μου ζητάτε κρέμα για να μαλακώση και για να στενώ η πούδρα, να μου γράφετε ότι τουτό είναι λιπαρό. Αυτά δεν συμβιβάζονται. Όποτε για 20 ημέρες κάνετε την έξης κούρα, χωρίς να μεταχειρίζεστε καμιά κρέμα. Προϊ και βράδυ μετά το πλύσιμο θα περιάτε όλο το πρόσωπο μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην έξης λοσιόν που θα κάνετε εκείνη τη στιγμή: μισό κουτάλι του καφέ λεμόνι, μισό όξυζενέ αδιάλυτο κι' ένα κουτάλι της σούπας γάλα άβραστο. Προσοχή στα φρύδια για να μη ξανθίνουν. Πρὸ της πούδρας θα βάξετε την έξης λοσιόν, κι' άμα στεγνώνη καλά, τότε βάξετε τη πούδρα.

Eau de fleurs d' oranger. 125 gr.
Teint. de benjoin 10 >
Glycerine 5 >

Μετά 20 μέρες μου γράφετε για τ' άποτέλεσμα και για την σύσταση του δέρμα-

τος. Έκείνο που δεν πρέπει να ξεχνάτε είναι να βάξετε τρεις φορές την έβδομάδα στο πρόσωπο άσπράδι αυγού και μετά ένα τέταρτο να το καθαρίζετε με βαμβάκι και χλιαρό νερό.

Σ. Γ. Ι. Φτωχόν Σπουδαστήν. Η τριχόπτωση οφείλεται στην λοιμωκτική ενέργεια του έρυσιπέλατος, από το οποίο προσεβλήθητε. Με επιμονή και υπομονή να ακολουθήσετε την κατωτέρω θεραπεία γιατί υπάρχει κίνδυνος φαλακρώσεως. Κάθε πρωϊ αντί για νερό να τ' ραντίζετε, κάμνοντας μασάζ με το κάτω φάρμακο.

Alcool 100 gr.
Naptol 10 >

Τὸ δὲ βράδυ μὲ τὸ ἐξῆς:
Camphre 25 gr.
Eau de vie 250 >

Λούσιμο μόνον κάθε 15 μέρες με κατραμσάπινο.

Ροζίτα Α. Α. Για το έγκλημα σκέτη βαζελίνη είναι το καλύτερο μέσο και κομπρέσες με νερόκολλα. Για τη χαλάρωση του

προσώπου έφ' όσον η σύστασή του είναι ούδετέρα, χρειάζεται χρήση ορμονοθεραπευτικής σκευασίας, για την όποιαν και γράφετε άπ' εύθείας στον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) για να σας την στείλῃ.

ΛΟΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ανώδυνος και άνευ ουδεμιάς θλάξης του δέρματος άφάιρσεις των τριχών επιτυγχάνεται μόνον διά της διαθερμοκοαγκυλაციών με το τελευταίο μηχάνημα διαθερμίας υπό ειδικού Ιατρού: δόδος Κυδαθηναίων 19 (πάρδος Φιλελλήνων) 4-7½ μ. μ.

τηλεφ. 27.420

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

είναι έμπρός στα μάτια σας σάν βλέπετε ένα καλό φαγητό. Μή στενοχωρείθε όμως ήμπορείτε και αυτό να το άπολαύσετε όταν συγχρόνως έχετε την πρόνοιαν να μεταχειρισθήτε και το

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Σας άπαλλάσσει από τὰ άποθέματα του λίτους, έμποδίζει την αύξηση του βάρους και σας χαρίζει υγεία, φρεσκάδα και ένεργητικότητα.

Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία.

Έλληνίδες

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ - ΒΑΨΙΜΟ
μαλλίνων - μεταξωτῶν -
βαμβακερῶν

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΤΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ
ΑΝΑΛΟΙΩΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ - ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε άναγνώστης της «Έβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' έπιστολής άπευθυνόμενος εις τὰ γραφεία μας με την σημείωσιν: «Διά των Ιατρών», οίανδήποτε ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστατος και να περιγράφη λεπτομερώς τὰς έδηλώσεις του νοσήματός του. Οί άναγνώται, οί επιθυμούντες ιδιαιτέρως δι' έπιστολής άπάντησιν, άς γράφουν έσωκλειόντες και δρ. 50 εις τὸ Ιατρείον του, 'Αγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρή. Έκεί δέχεται καθ' έκάστην πλὴν Κυριακῆς 6-7 μ. μ.

Σ. Ο Σ. 'Αθῆναι. Μετά μεγάλης μου λύπης σας άπαντώ ότι αδυνατώ να χαρακτηρίσω την άσθένειά σας γιατί υπεβλήθητε σὲ θεραπεία χωρίς προηγουμένως να φροντίσετε να εξακριβώσετε περί τίνος άκριβῶς πρόκειται. Τώρα έφ' όσον εξακολουθεῖ να υπάρχει ροή και η όποία μάλιστα μετά την έγχευσιν της Προταργόλης αυξάνει, καλόν είναι να καταφύγετε σ' έναν μικρολόγο για να σας εξετάσῃ τὸ έγκλημα να δῇ τί συμβαίνει. Γιατί αν είναι σαπροφυτικής φύσεως, τότε χρειάζεται άλλη θεραπεία, αν δὲ περί γονοκόκκου, άλλη. Πάντως έφ' όσον βρίσκεσθε στὰς 'Αθήνας είναι εύκολο να τὸ εξακριβώσετε. Έγώ εἰμαι στή διάθεσή σας αν νομίζετε ότι μπορώ να σας εξυπηρετήσω, άρκεῖ να με επισκεφθῇτε στή διεύθυνσή μου τις ώρες που βρίσκομαι εκεί.

Ξανθῆν όνειροπόλον. Τὸ πρῶτο που έχετε να κάνετε είναι η καταπολέμηση της δυσκοιλιότητος τώρα που είναι ακόμη καιρός γιατί άργότερα μπορεί να έχετε πολλά δυσάρεστα. Έπειτα έφ' όσον εἰμαι δυνατό, θα τρώτε μαζί με τὸ φαγητό σας και λίγα χόρτα, φρούτα όσα μπορείτε, και θ' άποφεύγετε τὸ κρέας. 'Ιδίως τῶν μεγάλων ζώων. Κατόπι θα πάρετε ένα καθαρτικό, όποιοδήποτε, και μετά θα παίρνετε δυό κοχλιάρια σούπας τὴν ήμέρα λάδι παραφίνης: ένα το πρωϊ νηστευῖ και ένα τὸ βράδυ, πρὸ του ύπνου. Για τὸ άλλο ζήτημα θα πάρετε τὸ φάρμακο που σας γράφω, σύμφωνα με τὴν οδηγίαν του, εν συνδυασμῷ δὲ θα κάμετε και τις κάτωθι ένέσεις ή ένδοφλεβίως ή ένδομυϊκῶς, αν παρ' έλλείδα δεν έχετε άποτέλεσμα

- 1) Prokliman Boite No 1
- 2) Gluconate de calcium de 10 c.c. No 15

Θα συνεχίσετε και τὸν έπόμενον μήνα και τὸν μεθεπόμενον αλλά μόνον τὸ Prokliman Ρένος. Για να υποχωρήσουν όλα αυτά τὰ φαινόμενα είναι άνάγκη να τινάξετε λίγο τὸν οργανισμό σας και ιδιαιτέρως τὰ νεύρα σας γιατί από τὸν γραφικό σας χαρακτήρα φαίνεται νευρικός. Θα τρώτε λιπαρά, γλυκά, θα άποφεύγετε τὰ οινόπνευμα, δη ποτά, τοὺς καφέδες τὴν σοκολάτα και τὸ κακάο καθὼς και τὸ τσιγάρο. Κάθε βράδυ μετά τὸ φαγητό να πίνετε ένα χαμόμηλο, από τὸ παρακάτω δὲ φάρμακο θα παίρνετε δυό κουτάλιες σούπας τὴν ήμέρα σὲ μέσον του φαγητοῦ. Όταν τελείωσῃ θα κάμετε διακοπὴ 10 ήμερῶν και θα τὸ επαναλάβετε.

Bromure de sodium) à à
Bromure de potassium) 7 gr.
Chloral 4 >
Valeriane 6 >
Sirop. de Menthe 60 >
Eau 240 >

Ταλαίπωρον νέον, Ένταυθα. Έχετε βέβαια άπόλυτο δικαίω για όλη αυτή

τὴν κατάσταση, είναι όμως άνάγκη να καταφύγετε σὲ γιατρό ό όποιος άφού εἰς εξέταση θα σας δώσῃ τὴν κατάλληλη θεραπεία διότι άτυχῶς μόνος σας είναι άδύνατον να θεραπευθῇτε. Πρέπει να γίνουν ένέσεις που άσφαλῶς δεν μπορουν να γίνουν μόνες τους. Οί ένέσεις δὲ είναι Στρυχνίνη τῶν τῶν 0,002 'Ανδροστήνη καθὼς και ένέσεις Chlorure de calcium Όλα αυτά πρέπει να γίνουν συνδυασμένα για να έχετε τὸ άποτέλεσμα που επιθυμεῖτε.

Πάντως εἰμαι στή διάθεσή σας και αν νομίζετε ότι μπορώ να σας εξυπηρετήσω και διαφορετικά μπορείτε να με επισκεφθῇτε στή διεύθυνσή μου.

Ν. Π. Πειραιά. Όλη βέβαια αὐτὴ ή κατάσταση μπορεί να περάσῃ με μόνη τὴν διαφορὰ ότι χρειάζεται επέμβαση γιατροῦ. Γιατί πρέπει να εἰς εξέταση και αναλόγως του πορίσματος της εξέτάσεως θα σας δώσῃ τὴν κατάλληλον θεραπείαν να άποφεύγετε τὰ οινόπνευμα, ποτὰ γιατί είναι μιὰ άπ' τις κύριες αἰτίες που προκαλεῖ όλην αὐτὴν τὴν ιστορίαν.

Σ. Μ. Λάρισα. Δεν πρέπει να άπελπίσετε τόσο εύκολα. Οί πλύσεις θα εξακολουθήσουν με μόνον Περιμαγκανάτ. Μισὸ γραμμάριο θα τὸ διαλύετε πρώτα καλά σ' ένα μικρὸ ποτηράκι και μετά θα ρίχνετε μέσα σὸ ίριγκατέρ. Τὸ νερό πρέπει να-

ναι χλιαρό. 'Αντὶ δὲ τις ένέσεις που μου λέτε να κάμετε ένέσεις του 'Ελληνικού 'Ισσιτούτου Παστέρ.

'Από τὰ κασὲ που σας γράφω θα παίρνετε ήμερησίως 4 όταν δὲ τελειώσουν θα τὰ επαναλάβετε.

Salicylate de soude) à à
Bicarbonate de soude) 0,25 cent.
Urotropine 0,30 >
Bensoate de soude 0,10 >
Dalol 0,10 >
Bleu du Methyline 0,01 >
Pour 1 cachet en faire No 40

Σὲ λίγες μέρες μου ξαναγράφετε. Μή φοβηθῇτε όταν δῇτε τὰ ούρα σας μπλε.

Σ. Σ. Σ. Κεφαλληνίαν. Η κατάσταση αὐτὴ είναι άποτέλεσμα υπερκοπώσεως και καταχρήσεων. 'Αν λοιπόν θέλετε να απαλλαγῇτε είναι άνάγκη να κάμετε τὰ εξῆς:

Θα άποφεύγετε κάθε τι που δεν σας προκαλεῖ εύχαρίστησιν, θα άποφεύγετε τὴ πολλὴ εργασία όσο βέβαια μπορείτε. Τὰ κάτωθι φάρμακα θα τὰ παίρνετε σύμφωνα με τὴν οδηγία που αναγράφουν κατὰ τὴν έξης σειράν: ἐπὶ 15 ήμερας θα παίρνετε και από τὰ δύο, έπειτα μόνον από τὸ 1ον ἐπὶ 10 ήμέρας και μετά πάλιν και από τὰ δύο ἐπὶ άλλες 15 ήμερες. Μετά θα διακόψετε ἐπὶ 20 ήμερον και θα τὰ ξαναρχίσετε. 'Αφού γί-

"Οχι κόκκινα λέπια
εἰς τὰ χεῖλη σας.

Ό νέος τρόπος κατασκευῆς του ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΕΑ άποκλείει αὐστηρῶς τὴν χρησιμοποίησιν ύδατος και γαλακτωμάτων, τὰ όποια σχηματίζουν κόκκινα λέπια στὰ χεῖλη.

Τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΕΑ, προϊόν τῆς 'Αρωματοποιίας Cana, διαρκεῖ 24 ώρες.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΡΑΚΙΝΤΖΗ ΕΜΜΑΝ.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ - ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ

ΔΙΑΘΕΤΕΙ:

1ον) Θαλάμους πολυτελείας Α' και Β'. θέσεως διά τῶς εύπόρους

2ον) Τμήμα ειδικῶν με λαϊκὰς τιμὰς διά τὰς εργαζομένας τάξεις.

Τὰς γυναικολογικὰς έγχειρήσεις και τοκετοὺς έκτελεῖ εις όλα τὰ

τμήματα αὐτοπροσώπως ὁ Διευθυντὴς τῆς ΚΛΙΝΙΚΗΣ κ. ΕΜΜ.

ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ, χειρουργος Γυναικολόγος - Μαιευτὴρ, ειδικῶς ἐν

Παρισίοις εκπαιδευθεῖς.

Όδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου 68 α. Τηλ. 24-312.

γουν όλα αυτά μου ξαναγράφετε:

Phytine Ciba tabl. Boîte No 2
Adrostine Ciba, tabl. Boîte No 3

Απογοητευμένον Σ. Μ. Είναι δέ-
βαια όλη αυτή ή κατάσταση αποτέλεσμα άφ'
ένος τών άσθενειών που περάσατε και άφ'
έτέρου της εργασίας που σας αναγκάζει νά
μένετε μέχρι της 3 π.μ. Είναι λοιπόν ανά-
γκη νά τονωθώ ή όργανισμός. Για νά κατορ-
θώ ή αυτό που σήμερα θέλετε, πρέπει άπα-
ραιτήτως νά κάμωτε 20 ένέσεις Chlorure de
Calcium τών 10 c.c. ένδοφλεβιώς μία την
ήμέρα. Όταν τελειώσουν θα πάρετε επί
ένα μήνα τώ φάρμακο Φυτίνη σύμφωνα με
την οδηγίαν του. Αυτά όσον άφορά την τό-
νωση του όργανισμου σας. Για τώ άλλο ζή-
τημα θα κάμωτε τις κάτωθι ένέσεις την μίαν
ήμέραν από την μία και την άλλη από την
άλλη.

- 1) Ύοχιμβίνη Σπίγκελ 4 κυτία
2) Άνδροστίνη 3 κυτία

Άπό σας έξαρτάται ποιό θέλετε νά άρχί-
σετε πρώτα. Τέλος θα παίρνετε 40 σταγόνες
την ήμέρα.

Teinture de Valeriane 30 gr.

Verveine. Τώ ζήτημα αυτό δυστυχώς εί-
ναι ένα από τώ άλλα της επιστήμης. Πάν-
τως τώ παρακάτω φάρμακο μπορεί νά σας
άνακουφίση, γιατί ή περίπτωση αύτή άποδί-
δεται συνήθως σέ άνεπάρκεια της έσω έκ-
κρίσεως.

Prokliman Boîte No 3

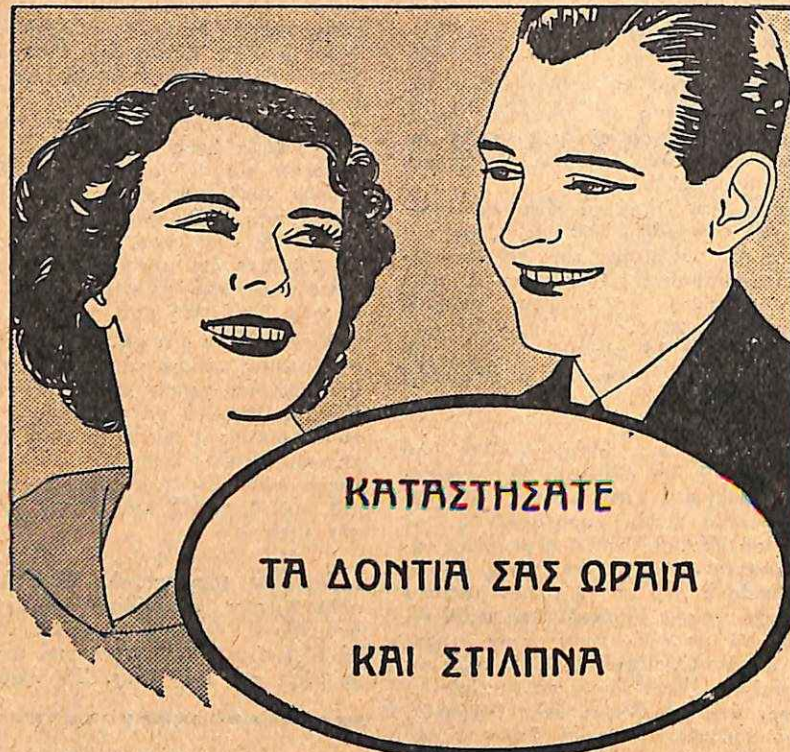
Μην περιμένετε βέβαια αποτέλεσμα άμε-
σο. Άν πραγματικά όφείλεται στην έσω έκ-
κριση θα έχετε λίγη ύπομονή.

Σ. Κ. Βελιγράδιον. Όλη βέβαια
αυτή ή κατάσταση όφείλεται στην δυσκοιλιό-
τητα άφ' ένός και άφ' έτέρου στην πάυση
της έμμηνου ροής. Πρέπει λοιπόν νά κάνετε
δυό πράγματα. 1ον) νά καταπολεμήσετε την
δυσκοιλιότητα και αυτό θα γίνει άποφεύγον-
τας τώ πολλά κρέατα και προτιμώντας τώ
χόρτα και τώ ψάρια. άπό τώ φάρμακα δέ που
σας γράφω. Θα παίρνετε δυό κουταλιές σου-
πας την ήμέρα μία τώ βράδυ προ του ύπνου
και μία τώ πρωί νηστική Huile de para-
gline άφού όμως προηγουμένως πάρετε ένα
καθαρτικό, ό,τιδήποτε θέλετε.

2) Τώ κάτωθι φάρμακο θα τώ παίρνετε
σύμφωνα με την οδηγίαν του: Agomensi-
ne. Και τέλος από τώ κάτωθι φάρμακο δυό
κουτάλια σουπας την ήμέρα στώ μέσο του
φαγητού. 10 ήμέρας ναι και 10 όχι.

Bromure de sodium	) á á
Bromure de potassium	) 6 gr.
Chloral	4 »
Teint. de valeriane	8 »
Sirap de Menthe	80 »
Eau	220 »

Δυό άδελφοί της «Εβδόμιά-
δος». Η κυρία αίτία που προκαλεί και στις
δυό σας τώ φαινόμενο αυτό είναι ή ηλικία
και κατά δεύτερο λόγο ή δυσκοιλιότης. Εί-
ναι λοιπόν ανάγκη νά καταπολεμήσετε τώ
δεύτερο παίρνοντας κάθε βράδυ προ του ύ-
πνου και τώ πρωί νηστικός από μία κουτα-
λιά της σουπας λάδι Παραφίνης. Δέκα μέ-
ρες θα παίρνετε και δέκα όχι. Τις μέρες δέ
που δέν θα παίρνετε τώ λάδι της Παραφίνης
θα παίρνετε κάθε πρωί μία κουταλιά του
λαδιού της πύρας. Κάπου κάπου όμως
να έχετε και βοτηγγμένο σέ καθαρό οινό-
πνευμα ή τώ τώ προόσωπο. Τέλος ως
πρόσφατα ή κατάσταση έκείνη μόν που έ-
κείνη έβγαλε ή Neige Phylis ή δέ τώ
Creme Phylis Μετά λίγες

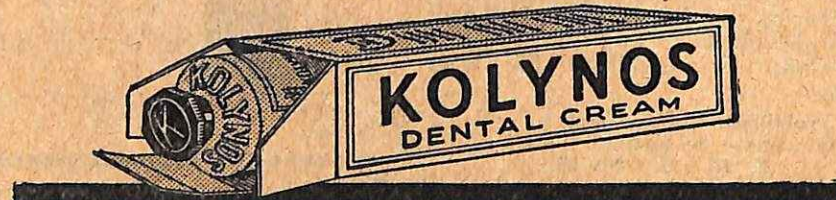

Μία άντισηπτική Όδοντόκρεμα ή όποία άφαιρεί τας κηλίδας
και ξαναδίδει ένα χρωματισμόν και μίαν λευκότητα φυσική

Εάν τώ δόντια σας είνε τόσοσν κη-
λιδωμένα, τόσοσν κιτρινωμένα, και
τόσσοσν άποχρωματισμένα, ώστε νά
ντρέπεσθε νά χαμογελάσετε, τότε
καθαρίσατέ τα με την άντιση-
πτικήν κρέμαν ΚΟΛΥΝΟΣ. Χρησι-
μοποιήτε αυτήν πρωί και βράδυ
όπως και κάθε άλλην όδοντόκρε-
μαν, αλλά με την έξης ΔΙΑΦΟ-
ΡΑΝ: μή θέτετε παρά μίαν μικράν
ποσότητα επί ξηράς ψήκρας.
Εύθύς ή άντισηπτική κρέμα ΚΟ-
ΛΥΝΟΣ σχηματίζει άφρόν, και

είσδύει εις τας ελάχιστας σχι-
σμάς. Μέσα εις τώ στόμα σας χι-
λιάδες από επικίνδυνα μικρόδια,
αίτία τών κηλίδων, του άποχρω-
ματισμού και της σήψεως, θα κα-
ταστραφούν και θα εξαλειφθούν.
Έντός όλίγου τώ δόντια σας θα
γίνουν ωραία και στιλπνά θα αϊ-
σθανθώτε τώ στόμα σας καθαρό
και δροσερό.
Χρησιμοποιήσατε χωρίς νά βρα-
δύνετε την ΚΟΛΥΝΟΣ. Θα έκ-
πλαγήτε από τώ αποτέλεσμα.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

μέρες μου ξαναγράφετε.

Γανός. Τώ ζήτημα αυτό, είναι βέβαια
άντισηπτικό και όσα κι' άν έγράψατε εί-
γατε άπόλυτα δίκην. Είναι όμως δυνατόν νά
διορθώθω τώ κακό σέ βαθμό που νά μην φαί-
νεται όλη ή σημερινή άντισηπτικότης με
μόνην την διαφοράν ότι πρέπει νά έχετε ύ-
πομονή και έπιμονή. Μή νομίζετε δέ ότι τώ
άποτέλεσμα θα έπέλθω σέ 24 ώρες. Η τα-
κτική που πρόκειται νά ακολουθήσετε είναι
ή έξης: 1ον) θα άποφεύγετε τώ λιπαρά και
τά άμυλώδη. Θα προσπαθήσετε νά τρώτε ό-
σον τώ δυνατό λιγότερο έστω και άν νομί-
ζετε ότι θέλετε άκόμη λίγο. Τά βράδια θα
τρώτε άκόμη λιγότερο. Επίσης θα άποφεύ-
γετε τώ πολύ νερό και 2ον) τώ και σπουδαί-
οτερο θα κάμωτε γυμναστική σσηδική της ό-
ποιας ή πρώτη άσκηση θα γίνεται στώ κρεβ-
βάτι μόλις ξυπνήσετε. Θα άρχίσετε νά άνε-
βάξετε τώ ένα πόδι τελείως τεταμένο 10

φορές και έπειτα τώ άλλο. Σύν τώ χρόνω θα
αυξάνω ή αριθμός έως ότου φθάσετε τις 60
για τώ καθένα και μετά την έγερση θα κά-
μωτε τας ύπολοίπους άσκήσεις και τέλος
όλίγο μασάζ, που και που στώ μέρος εκεί-
νο. Θα σας ώφελήσω έξαιρετικά.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓ-
ΗΩΝ LE MAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειροϋργος - Ότορινολο-
ρυγγολόγος

Πατησίων 59 - Αθ. Τηλ. 20 - 562

ΜΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ δική μας
λάμπει & διακρίνεται παντού

ΧΑΜΑΡΑΚΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23-208